
SERGIU SOMEȘAN
ÎNTÂLNIRE
CU
DRAGONUL

SERGIU SOMEŞAN

ÎNTÂLNIRE CU DRAGONUL

Povestiri SF&F

Selecție ClubRI
2013

Şergiu Someşan

ÎNTÂLNIRE CU DRAGONUL

Cetatea nu arăta cu mult mai bine ca altele, dar avea nevoie de o Călăuză. Şi eu tocmai asta eram, aşa că m-am apropiat de porțile ferecate şi am bătut în ele tare, cu bastonul. Pesemne că eram aşteptat pentru că, după ce am fost cercetat fugar printr-o ambrazură din zid, poarta s-a întredeschis şi mi s-a făcut loc să intru.

Am fost condus la căpetenie, care m-a primit imediat într-o sală de consiliu ce cunoscuse şi vremuri mai bune.

— De trei zile te aşteptăm, îmi spuse el cu un reproş voalat în voce. Încă de ieri trebuia să trimitem ofranda şi Dragonul şi-a pierdut răbdarea pentru că iar a început să trimită nori de fum asupra noastră – şi-mi arătă spre fereastră, unde spre nord cerul era acoperit de o pâclă vineție, care părea că se apropie.

— Am venit cât am putut de repede, am spus, dar drumurile sunt total distruse în partea asta…

— Ştim, ştim, dar e bine că ați ajuns până la urmă. Am dori să porniți imediat la drum, până nu se înfurie iar. Şi, adăugă el, dacă nu este cu supărare, am dori să facem plata la întoarcere.

La întrebarea mea nerostită, răspunse:

— Acum un an, Călăuza, după ce a luat banii, a fugit în lume cu tot cu fecioară şi nu au ajuns la Dragon… a fost un an groaznic. Noaptea, Dragonul ajungea până la

poalele zidurilor şi distrugea totul. Nu vrem să mai riscăm să ne pierdem încă o dată toate recoltele. Rezervele noastre sunt epuizate, aşa că, dacă rămânem şi anul acesta fără recolte, nu ne rămâne decât să mergem cu toții direct în gura Dragonului…

După ce-am stabilit condițiile plății, căpetenia trimise după fecioară, iar eu am rămas în aşteptare. De câțiva ani buni, de când se observase că, uneori, pe lângă fecioara cuvenită, dragonii mai luau ca desert şi pe câțiva dintre cei care-o însoțeau, localnicii cu stare din cetățile ce se pricopsiseră cu câte un dragon prin preajmă preferau să strângă o sumă consistentă şi să încredințeze această sarcină unor oameni de meserie, aşa ca mine.

Căpetenia privi în jur să se convingă că nu ne aude nimeni, apoi se apropie şi-mi spuse şoptit:

— Aş vrea să spun că unele fete încearcă să convingă Călăuza să se culce cu ele în ultima noapte, crezând că astfel Dragonul le va refuza jertfa. Problema este că, în cazul acesta, Dragonul se simte trădat şi mănâncă atât fata, cât şi Călăuza, apoi se răzbună pe cetate…

Am dat aprobator din cap: în lumea noastră, poveştile astea circulau de multă vreme, dar noi, cei de meserie, nu prea le luam în seamă.

M-am apropiat iarăşi de geam şi, în timp ce priveam spre norul care căpătase acum o culoare verzuie, în cameră a fost adusă fecioara. Era plânsă şi foarte frumoasă, aşa că, dacă cea de anul trecut arăta tot ca asta, nici n-o condamnam prea tare pe Călăuza care plecase cu ea în lume.

— Până la hotarul cetății o să vă însoțească câțiva oameni din gardă, apoi va trebui să vă descurcați.

Drumul până acolo este de o zi şi o noapte. Vă dăm merinde pentru trei zile, deşi... Încerca să-mi spună că, de fapt, la întoarcere voi avea numai eu nevoie de merinde, dar văzând ochii plânşi ai fetei, se poticni şi chemă gărzile.

— Ar fi bine să plecați imediat, poate faceți o bucată bună de drum şi astăzi, pentru că Dragonul nu se va opri până nu... Se poticni iar şi arătă numai din ochi spre fată.

Cei din cetate ne-au condus până la poartă, pe care au trântit-o brusc în urma noastră, de parcă dragonul ar fi bântuit pe undeva prin preajmă. După numai câteva ceasuri de drum, cei doi soldați care ne însoțeau ne-au arătat nişte dealuri în fața noastră şi au mormăit o scuză că până acolo ține hotarul şi că ei nu pot merge mai departe, aşa că trebuie să se întoarcă.

Am rămas numai eu cu fata, care mergea încet de parcă ar fi vrut să amâne cât mai mult întâlnirea cu dragonul. Nu puteam s-o condamn, mai ales că, fiind atât de frumoasă, ar fi avut un viitor liniştit alături de vreun flăcău de treabă, dacă nu ar fi apărut puzderia asta de dragoni şi legendele legate de ei. În seara ce se lăsa tot mai mult, a început să-mi povestească despre viața ei din ultimii ani, de când a aflat că fusese sortită Dragonului. A fost păzită zi şi noapte, ca să nu se apropie vreun băiat de ea şi, chiar dacă s-ar fi putut apropia, dacă nu ar fi trecut înainte de plecare examenul în fața bătrânelor satului, ar fi fost ucisă cu pietre în piața Cetății. De asta îmi dădea de înțeles că acum, în noaptea care se apropia repede, ar fi momentul ca ea să ajungă femeie şi să scape de soarta ce-o aştepta.

După ce-am mâncat la poalele unui copac înalt, ne-am făcut tot acolo culcuşul pentru noapte.

— Pot să vin lângă tine? m-a întrebat şi, fără să mai aştepte răspunsul, s-a strecurat lângă mine. Era caldă şi speriată, aşa că fără să vreau am luat-o în braţe ca s-o încurajez.

A rămas un timp liniştită, apoi a început să mă strângă cu frenezie în braţe. S-a urcat pe jumătate peste mine şi cu una dintre mâini a început să-mi descheie pantalonii: fecioară, nefecioară, dar ştia rostul şi locul lucrurilor, aşa că foarte repede m-am trezit cu pantalonii daţi în jos până aproape de genunchi. A căutat mai departe şi s-a oprit dintr-odată, blocată:

— Ce-i asta? a întrebat ea.

M-am ridicat în capul oaselor şi i-am răspuns:

— Tablă.

— Cum adică tablă? Ce fel de tablă? a întrebat ea, de-a dreptul perplexă.

Mi-am ridicat pantalonii şi i-am spus:

— Tablă inox. Mai precis tablă inox, V2A cu formulă îmbunătăţită şi rezistenţă sporită la radiaţii.

Clătină nedumerită din cap şi mă privi lung:

— Stai aşa... Tu nu eşti un bărbat adevărat? Un bărbat în carne şi oase?

Am clătinat cu tristeţe din cap:

— Îmi pare rău, dar sunt doar un RUC. RUC Trei, mai precis.

— Ce „ruc”? întrebă fata complet năucită.

— Robot Umanoid Constatator, varianta trei. Măsor nivelul de radiaţii din locurile unde au căzut bombele. Apoi calculez şi constat câtă vreme vor mai rămâne nelocuibile aceste locuri şi le comunic la Centru. Am fost

creat foarte asemănător ca formă cu un om, dar constructorii mei nu au crezut că asemănarea trebuie să meargă chiar atât de departe – şi am făcut un gest vag spre pantaloni.

— Bine, bine, şi Dragonul? întrebă fata complet năucită. Ce este cu el?

— Dragonul este altceva. O să vezi dimineață mai multe, când o să ne apropiem…

M-a lăsat apoi în pace toată noaptea, deşi nu cred că a dormit prea mult, pentru că s-a tot foit. Prin circuitele mele, pe care le-aş fi echivalat cu un creier dacă aş fi fost om, îmi treceau în astfel de clipe tot felul de gânduri. Sau poate erau numai diferențe de potențial care nu reuşeau să se echilibreze în cadrul softului pe care-l aveam implementat. Eram dotat cu circuite de autoperfecționare, adaptare şi învățare, dar la ce-mi foloseau atâta vreme cât aveam, în loc de carne, tablă de oțel? Cu regretul că aceia care m-au proiectat nu au mers mai departe cu asemănările, m-am aplecat peste fata care tremura de frig şi am luat-o în brațe. Am pornit radiatorul intern, l-am reglat pe optim şi am privit-o cum se ghemuieşte în brațele mele, în căutarea căldurii.

Eu, oricum, nu eram programat pentru somn, aşa că am aşteptat răbdător, cu ea în brațe, să răsară soarele.

După ce s-a trezit, am mâncat – da, am mâncat şi eu, pentru că, deşi nu am nevoie de hrană propriu-zisă, am observat că cei care mâncau lângă mine se simțeau mai confortabil dacă mâncam şi eu, chiar dacă ştiau că sunt robot –, apoi am pornit la drum. Pe măsură ce ne apropiam de punctul zero, semnele radiațiilor remanente erau tot mai evidente. La un moment dat, am întâlnit un cadavru aproape mumificat şi fata s-a oprit speriată:

— Asta-i Maria! O cunosc după haine... Este fata care-a fost trimisă acum doi ani drept jertfă Dragonului!

M-am apropiat de leş şi am pornit contorul. Nu era foarte radioactiv, dar ținând seama că trecuseră deja doi ani, probabil că fusese până în apropierea craterului, în căutarea Dragonului, spre a-l îmbuna. Sărmana fată! Sărmanele fete!

Am pornit din nou la drum, apoi, când contorul încorporat m-a avertizat că ne apropiem de pragul critic, i-am spus fetei să se oprească şi să mă aştepte, ceea ce a acceptat foarte bucuroasă.

— Ce fac dacă ți se întâmplă ceva? m-a întrebat ea şi părea sincer îngrijorată. Dacă mă întorc în cetate, voi fi ucisă cu pietre, ca nevrednică...

— N-o să pățesc nimic şi-o să mă-ntorc repede. Ai uitat că sunt din cel mai bun oțel inox? Într-un gest de bravadă, mi-am ridicat pulpana hainei, bătându-mă ostentativ pe tabla de sub burtă.

Abia când am văzut-o că roşeşte mi-am dat seama că gestul meu ar fi putut fi interpretat ca fiind unul obscen, aşa că n-am mai spus nimic şi am pornit-o repede la drum, spre crater.

După ce-am făcut măsurătorile şi am estimat durata de anihilare a radiațiilor, m-am întors lângă fată.

— Am chemat două elicoptere, am spus eu – adică două aparate de zbor, am adăugat văzând că face ochii mari. Unul va genera un câmp de forțe peste care va fi aşezat un ciment cu întărire rapidă, rezistent la radiații. În două ore, vom putea pleca şi noi de aici...

— Şi unde-o să mă duci? întrebă ea, părând a fi preocupată de ceva.

— Mai există pe planetă câteva locuri ferite de radiații. Acolo îi vei întâlni pe cei care m-au construit…

Între timp, au sosit elicopterele şi, după o schemă bine pusă la punct, au început să acopere craterul şi suprafața din jur cu un sarcofag impenetrabil la radiații. În jurul sarcofagului, radiațiile urmau să ajungă foarte repede în limite normale, aşa că atunci când totul a fost terminat, am comunicat estimările iar pe suprafața albă de ciment a fost înscrisă, spre cele patru puncte cardinale, data de azi şi durata estimativă de anihilare a radiațiilor din interior: 289 de ani.

Un elicopter a aterizat să ne ia la bord şi, în drum spre el, fata m-a prins de mână şi m-a întrebat poticnit:

— Acolo unde mă duci… cei care te-au construit sunt tot roboți ca tine sau sunt oameni în carne şi oase?

— Oameni în carne şi oase, am spus eu, afişând cel mai optimist zâmbet pe care-l aveam programat. Sunt sute de bărbați care de care mai frumoşi şi mai deştepți şi numai vreo cincizeci de femei, aşa că, frumuşică cum eşti, în mod sigur o să-ți găseşti unul care să te placă şi pe care să-l placi şi tu…

A căzut pe gânduri, în timp ce elicopterul se înălța, apoi un zâmbet timid i-a luminat fața. Perspectiva pe care i-o ofeream eu era oricum mai bună decât cea la care se aşteptase atunci când plecase de-acasă, însoțită de mine.

În timp ce zburam spre bază, am privit la zecile de sarcofage albe defilând pe sub noi şi am continuat în gând: te vei căsători, vei face copii care vor fi frumoşi şi vor învăța bine şi, văzând miile de sarcofage albe din jurul lor, se vor feri să se joace iarăşi cu puterile atomului. Dar copiii copiilor lor… oare vor face la fel?

Pentru că am integrat şi un circuit de predicție, am simțit o uşoară diferență de potențial la bornele lui în clipa în care mi-am pus întrebarea asta, aşa că am hotărât să-mi schimb neapărat bateriile cu unele noi, odată ajuns la bază…

EU SUNT GICĂ

Când ai doi copii mici în casă unul de trei şi celălalt de patru ani țipetele şi zgomotele cele mai neaşteptate sunt ceva la ordinea zilei oricât am încerca să ținem sub control decibelii atât eu cât şi consoarta. Totuşi țipătul care s-a auzit în după amiaza zilei de joi a fost mai puternic decât multe altele şi părea că de data asta pluteşte pe culmile exasperării. Tocmai mă aşezasem pe canapea şi aşteptam bine cuvenita cafea când țipătul mi-a dat de înțeles că dacă voiam cafea trebuia să mi-o prepar singur. Nu eram foarte interesat de motivul țipătului dar cum aşa mi se părea că este politicos am întrebat:

— Ce-au mai făcut de data asta dragă?

O pauză cât consoarta să-şi mai ia o doză bună de aer şi să aducă ceva ajustări coardelor vocale.

— Nu ce-au mai făcut ei ci ce ai făcut tu?

Cum situația se complica am abandonat poziția lenevind-culcat în aşteptare şi mi-am luat o figură preocupată îndreptându-mă spre locul crimei. Crima se pare că avusese loc în debara, loc în care țineam o mie şi unul de lucruri până aveam să câştig la loto şi să cumpăr o casă dotată cu un atelier de bricolaj corespunzător. Soția din dotare stătea în uşa deschisă a debaralei şi privea crunt înăuntru:

— Ce-i asta? M-a întrebat ea scurt când am ajuns destul de aproape.

Am privit şi eu curios peste umărul ei dar nu am văzut decât ce vedeam de obicei: câteva cutii în care cândva o să aranjez şuruburile şi piulițele care acum erau înşirate ici şi colo, un pistol de lipit fără cablu, un aparat de măsură, câteva pânze ruginite de bomfaier, chei de 13-14 din crom-vanadiu, un furtun de la duşul din baie, un osciloscop cu tubul spart, trei condensatori dintre care unul variabil, rezistențe, siguranțe, mă rog tot ce mai are nevoie omul prin casă.

Am dat din umeri nedumerit pentru că mi se părea că priveşte spre condensatorul variabil:

— Un condensator, ce să fie? Şi am dat să îl iau în mână.

— Nu îl atinge, țipă ea scurt dar nu am ascultat-o pentru că îl atinsesem de nenumărate ori fără să pățesc nimic când condensatorul ăla încă mai era activ şi plin de volți şi făcea parte din etajul final al unui radioemițător pe care îl construisem pe vremuri când eram radioamator.

— Nu ăla, preciză consoarta şi arătă mai mult din priviri spre furtunul de la duş. S-a mişcat şi mi-a făcut cu ochiul.

M-am tras puțin înapoi şi am privit-o mai bine. Era mai palidă ca de obicei şi în mod sigur că era extenuată. În ultimul timp din cauza unor termene presante la serviciu mi-am luat destul de mult de lucru acasă şi am cam lăsat pe cele două mici bestii în seama ei. Începeam să regret în fond fiecare dintre noi are o limită şi se pare că a ei tocmai fusese atinsă aşa că am pus o mână pe umărul ei când am prins cu coada ochiului o uşoară

mişcare în debara. Şi nu era condensatorul ci tocmai furtunul cu pricina.

— Uite, a țipat iar soția de-a dreptul înspăimântată, iar se mişcă.

De data asta priveam fix spre furtun aşa că am văzut fără nici o urmă de îndoială cum în capătul dinspre noi s-a deschis un ochi căprui care a privit scurt spre noi apoi s-a închis iar.

— Ce mama dracului este asta? Am răbufnit eu şi am luat un patent aflat la îndemână de pe unul din rafturi.

— Vorbeşte frumos că te pot auzi copii, m-a apostrofat consoarta grijulie ca întotdeauna la educația celor mici.

Cei mici erau undeva pe hol şi ca de obicei încercau să împartă ceva ce nu se putea împărți aşa că nu grija lor o purtam ci a drăciei din debara care ne spiona. O clipă scurtă mi-a trecut prin cap ideea că poate am făcut în transă vreun montaj din revista Tehnium de care nu mai ştiam dar era puțin probabil. Din holul apartamentului țipetele erau acum însoțite de lătrăturile micului terrier care probabil că îşi cerea şi el vehement partea din ceea ce încercau să împartă copii, lucru care mă împiedica să mă concentrez ca lumea.

Oricum nu aveam timp de ei pentru că trebuia să demonstrez lumii că eu sunt masculul alfa aşa că am împins uşor furtunul cu patentul. Ochiul s-a deschis iar şi m-a privit încruntat. Nu mă întrebați cum mi-am dat seama că privirea era încruntată din moment ce lipsea o frunte pe care să apară cutele corespunzătoare dar am priceput asta suficient de repede încât să retrag precaut patentul.

Sub ochi a apărut ceva care părea o guşă neagră şi abia când a început să vorbească mi-am dat seama că era un difuzor.

Ochiul s-a făcut un pic mai mare apoi şi-a dres vocea şi a spus:

— Eu sunt Gică!

Sunt sigur că Napoleon, Cezar sau Alexandru cel Mare s-ar fi descurcat mai bine ca mine dar eu am putut doar să zic:

— Încântat de cunoştinţă! Eu sunt Matei iar ea e Dina, soţia mea.

— Ştiu, a spus drăcia din faţa noastră. Mi-au fost implementate toate datele despre voi înainte de a fi adus aici. Bănuiesc că aţi luat la cunoştinţă despre Ordonanţa de Urgenţă prin care se distribuie fiecărei familii câte un *Ghid Individual Complet Autonom*, pe scurt câte un GICĂ.

Văzându-ne cam nedumeriţi adăugă:

— S-a publicat alaltăieri în Monitorul Oficial şi de vreo săptămână numai despre asta se vorbeşte la televizor. Aveţi un noroc teribil: prin tragere la sorţi aţi fost aleşi să fiţi una dintre primele familii monitorizate.

Ziare nu mai citeam de mult iar la televizor parcă auzisem eu ceva dar când ai doi copii mici în casă care tocmai au învăţat cum se umblă cu telecomanda e cam greu să mai vezi vreo ştire atâta vreme cât nu se transmit pe canalele de desene animate. Ceva vag auzisem şi pe la serviciu că după adoptarea ACTA şi a legalizării urmăririi şi înregistrării convorbirilor telefonice şi a conexiunilor de internet se va trece la pasul următor dar nu îmi imaginam că voi fi urmărit de furtune de duş.

Am văzut o uşoară mişcare sub furtun şi o pereche de şenile îşi făcu apariția până la picioarele noastre astfel că am văzut că sub ceea ce părea a fi un furtun era şi un corp asemănător unui tanc teleghidat de jucărie. Proastă alegere mi-am spus dar nu am avut când să aprofundez ideea.

— Îmi dați voie vă rog? spuse mica arătare şi se strecură printre noi. Am fost plasat ieri aici de o echipă de intervenție dar acum va trebui să fac un mic tur pentru a mă obişnui cu apartamentul apoi voi fi în permanență gata să vă acord tot sprijinul pentru a vă ajuta să vă comportați aşa cum ar trebui să o facă nişte cetățeni model ca dumneavoastră şi pentru a înregistra tot ce se întâmplă în acest apartament.

„Să mori tu!" mi-am spus eu văzându-l că se îndreaptă spre holul unde cei doi copii încă se mai ciondăneau în surdină.

Am privit lung spre consoarta mea şi amândoi am ridicat din umeri aşteptând desfăşurarea evenimentelor care era oarecum previzibilă.

Nu a trecut un minut că din hol s-a auzit un țipăt de bucurie:

— Uraaa! Ne-ai cumpărat încă un tanc teleghidat a strigat plin de încântare băiețelul mai mare. Acum trei luni le cumpărasem unul adevărat care a rezistat vreo trei zile numai pentru două din ele m-am jucat eu cu el.

— E al meu, a țipat peltic cel mic şi eu am încercat să îmi imaginez scena.

Mezinul era el mai mic dar era mai îndesat, mai încăpățânat şi pare-se că un pic mai motivat pentru că în mai puțin de un minut a apărut în uşă triumfător târând un capăt de furtun după el urmat de cel mare

care ținea într-o mână o şenilă iar în cealaltă ce mai rămăsese din corpul bietului Gică. Erau urmați de micul terrier care părea puțin abătut pentru că din toată tărăşenia el prinsese doar difuzorul. Oricum îl ținea bine şi nu părea dispus să se despartă de el.

— Binecuvântate fie animalele şi copii, a spus sec nevastă-mea şi plecă să aducă coşul de gunoi.

TREBUIE SĂ ZBANG TUNG BUNG

Cum locuim chiar lângă pădure, mai precis cade pădurea pe noi, cum constată cu invidie prietenii care ne vin în vizită, pădurea îşi trimite o mulțime de ambasadori în grădina noastră, spre încântarea fetiței mele de cinci ani. Veverițe, arici, căprioare, ba şi o vulpe îşi făceau apariția destul de des până sub geamurile casei, profitând de faptul că gardul spre pădure era mai mult simbolic. Fiindcă în afara unui terrier nu aveam alte animale pe lângă casă, le acceptam cu plăcere, aşa încât, la numai un an după ce ne-am mutat, s-au obişnuit cu noi suficient de mult încât să ne lase să le mângâiem, spre gelozia prost ascunsă a micului cățel. Toate, mai puțin vulpea, care refuza cu demnitate orice încercare de apropiere.

De obicei, după ce o aduceam de la grădiniță, fetița rătăcea prin grădină până se însera bine, urmată docil de micul terrier, care probabil că nu pricepea de ce-şi mai făcea alți prieteni, din moment ce el era acolo, lângă ea, gata oricând să se joace împreună. Uneori, atât eu, cât şi soția mea ne simțeam oarecum vinovați pentru c-o abandonam cu orele prin grădină, deşi în mod sigur ea nu se simțea deloc abandonată. Din când în când, ne mai întrerupeam din treabă şi ne uitam pe geam cum se plimbă urmată îndeaproape de terrier: mică prințesă,

stăpână pe un regat mirific de numai câteva sute de metri pătrați şi cu un cățel fidel pe post de paj.

Seara târziu, după ce reuşeam s-o ademenim în casă, mâncam cu toții, apoi îi plăcea s-o iau pe genunchi, în fața calculatorului, şi să-i pun un cântec de leagăn de pe YouTube. Nu alegeam în fiecare seară acelaşi cântec şi, tot căutând o melodie potrivită, o apuca somnul, aşa că o luam în brațe şi-o duceam în pătuțul ei. Fericită copilărie avea fetița mea, iar eu eram un părinte şi mai fericit, scăpat de chinul lecturării poveştilor de seară. YouTube să trăiască!

*

Cum se înserase bine şi fetița nu mai venea, am plecat în grădină s-o aduc, aşa cum am mai făcut şi altădată. Am găsit-o stând aplecată lângă o movilă mai răsărită din spatele grădinii, căreia eu îi spuneam tumul; îmi promisesem să fac pe arheologul în jurul ei, atunci când timpul îmi va permite, într-un viitor nedefinit. Când m-am apropiat, a ridicat chipul zâmbitor spre mine şi mi-a spus surescitată:

— Mi-am făcut un nou prieten. Şi vorbeşte cu mine!

Dincolo de ea, în vârful tumulului, era ceva ce mi s-a părut a fi un arici.

Nu se arăta deloc temător, stătea cumva pe picioarele din spate, iar cu lăbuțele din față făcea din când în când semne largi, ca şi cum ar fi adunat ceva din aer. Bietele animale, mi-am spus eu. De la atâta stres şi poluare o iau şi ele razna – şi mi-am adus aminte de un clip văzut tot pe YouTube, cu un câine care-şi muşca piciorul din spate pentru că i se părea că vrea să-i fure mâncarea din castron.

Am prins-o de mână şi am tras-o spre casă.

— Stai să îmi iau la revedere, a spus ea şi s-a aplecat spre arici: La revedere, Zgumby!

Prin pâcla înserării mi s-a părut că micul animal îşi lasă pentru o clipă misterioasa treabă şi-i face semn cu lăbuța. Am scuturat din cap şi mi-am propus să nu mai ies din casă fără ochelari. Bănuiam că Zgumby era un fel de alint pentru Scumpy, dar nu i-am dat nici un fel de importanță – şi rău am făcut…

În seara aceea, în loc să privim pe YouTube clipuri de noapte bună, am vorbit de Zgumby, care se pare că o impresionase pe fetiță cu mult mai mult decât alți arici.

— Este foarte puternic, mi-a spus fetița convinsă. I-am dus azi un copan de curcan, pentru că aduce în fiecare dimineață soarele.

Era destul de târziu şi-ar fi trebuit să tac şi s-o las în pace, dar eu sunt o fire carteziană şi aş fi vrut ca şi pe ea s-o cresc la fel. Apoi, nu puteam uita că Giordano Bruno a fost ars pe rug, iar Galileo Galilei a scăpat ca prin urechile acului de aceeaşi soartă numai pentru a demonstra că Terra se învârte în jurul Soarelui şi nu invers. Iar acum, să arunc 500 de ani de heliocentrism peste bord numai ca să-i dau dreptate fetiței? Sau lui Zgumby, mă rog. Am încercat aşadar să-i explic, ba chiar să-i caut tot pe YouTube un clip cu sistemul solar, în care se vedea clar cum Pământul se învârte în jurul Soarelui, dar se vede treaba că în mintea ei de copil de cinci ani tot Zgumby avea mai mare trecere.

Concluzia a fost una simplă, şi mi-a spus-o chiar înainte de a o urca în pătuț:

— Lasă, nu te enerva. Îi mai ducem mâine un copan de curcan, pentru că îi place foarte mult, şi o să ne explice el cum face.

*

A doua zi, cea mai mare grijă a fetiței a fost să-mi aducă aminte, pe drumul de întoarcere de la grădiniță, să intrăm la magazin ca să-i cumpăram lui Zgumby carne de curcan.

Cum nevastă-mea îşi adusese ceva de lucru de la serviciu, grija fetiței a rămas în seama mea, şi cred că de cel puțin zece ori s-a dus până la tumul să verifice dacă a venit Zgumby. I-am explicat de câteva ori că aricii sunt animale nocturne şi îşi fac apariția numai seara, târziu, sau noaptea, dar a refuzat cu încăpățânare să admită că Zgumby al ei ar putea fi arici.

În sfârşit, după ora nouă, ne-am îndreptat din nou spre moviliță, fetița aproape alergând, urmată de mine şi de terrier. În mână duceam triumfător două copane consistente de curcan, pentru că nu vedeam cum aş putea să-i dau ariciului de mâncare fără să-i dau şi câinelui. De data asta, ariciul sosise şi privea undeva, fix, spre orizont. Fetița mea a făcut oficiile de gazdă şi a împărțit cu dărnicie picioarele de curcan. În timp ce câinele îl mânca așa cum o făcea el de obicei, ariciul se ridicase pe picioarele din spate şi ținea delicat osul în lăbuțele din față, întorcându-l pe toate părțile, până când nu a mai rămas strop de carne pe el. După ce a terminat de mâncat, a început iarăși să dea din lăbuțele din față, exact ca aseară.

— Ei, acum ce face? am întrebat eu, după ce-am privit câteva minute lungi la mişcările lui care mi se păreau fără sens.

După o scurtă tăcere, în care mi s-a părut că fetița mea ascultă atent, s-a întors spre mine şi mi-a spus încurcată:

— Acum face *zbang tung bung*. Aşa trebuie să facă în fiecare noapte ca să vină soarele dimineața. Aici, pe deluşorul nostru, vin nişte raze mici de soare pe care numai el le poate vedea şi le adună pe toate ca să tragă cu ele soarele, dimineața.

Nu am mai spus nimic. Ce mai era de spus? Eram depăşit numeric, aşa că am hotărât să mai aştept cu explicațiile raționale, ba, dacă se poate, să le amân până când fetița mea se va duce la şcoală şi va învăța acolo tot ce trebuie. Despre stele, comete, planete şi paralaxe. Paralaxă nu ştiu prea bine ce înseamnă, dar sună atât de doct încât după zeci de ani de când am terminat şcoala, uite că mai țin minte cuvântul ăsta de la puținele ore de astronomie din clasa a noua.

Am plecat eu, fetița şi câinele spre casă. Dintre toți, numai terrierul părea mulțumit şi se vede treaba că ar fi vrut să repetăm excursia în fiecare seară. Fetița mea simțea în sufletul ei mic şi nevinovat de copil că nu mă convinsese, iar eu, în timp ce mergeam tăcut în urma lor, urzeam în minte un plan diabolic.

Am culcat fetița, mi-am anunțat consoarta că am ceva treabă şi, cu gândul la Măreţul Plan ce-mi încolţise în minte, am pus la fiert două picioare mari de curcan. Cele mai mari pe care le-am găsit în punga din frigider. Am aşteptat să se răcească, apoi am coborât în beci, unde am căutat o cutie din carton, de mărime potrivită şi care se închidea bine. Am închis câinele în casă, să nu mă încurce, şi cu paşi de spărgător profesionist m-am îndreptat spre tumulul proprietate personală.

Lighioana era tot acolo şi bătea mai departe mătănii. Cu inima împietrită, i-am pus cutia din carton în cap şi am dus-o în beci, într-un colț ferit, apoi am pus în ea şi copanele. După ce m-am culcat, mi-am adus aminte că aricii au nevoie de multă apă, aşa că am umplut o farfurie cu apă, am coborât iarăși în beci, am deschis cu grijă cutia, să nu scape lighioana, şi am pus într-un colț al acesteia vasul cu apă. Aricii, oricum, au de obicei o mutră mai şmecheră decât restul animalelor, dar ăsta al meu depăşea de departe toate recordurile. Stătea liniştit într-un colț al cutiei şi rodea tacticos unul dintre picioarele de curcan pe care i le pusesem acolo. Când m-a văzut, a pus domol osul deoparte, a băut pe îndelete apă, apoi m-a privit cu mutra lui şmecheră şi s-a ghemuit să se culce. Înainte de a închide ochii, m-a mai privit o dată malițios. I-am făcut o gaură în plus în carton, să aibă pe unde respira, şi, după ce-am urcat scările, m-am întors şi am lăsat lumina aprinsă, ca să nu-i fie frică. Voiam să demonstrez ceva, nu să chinuiesc bietul animal.

Planul meu era simplu şi la mintea cocoşului: dimineața, după ce avea să răsară soarele, înainte de a duce fetița la grădiniță, aveam să cobor cu ea în beci şi să-i arăt că soarele răsărise chiar dacă Zgumby al ei fusese închis toată noaptea în beci.

*

Am adormit greu şi abia spre dimineață. Am avut nişte vise tulburi, în care un tribunal format din arici îmbrăcați în sutane violete mă condamna la ardere pe rug, iar soneria ceasului a sunat chiar înainte de a se

pune sentința în aplicare. Am oprit soneria şi m-am frecat la ochi, apoi am privit iarăși la ceasul de pe noptieră. Ora şapte dimineața, ca de obicei. Ceva însă nu era în regulă, aşa că am privit şi la ceasul de pe peretele dormitorului, care, la lumina lămpii de veghe, îmi arăta aceeaşi oră. Atunci, ce naiba nu era în regulă? I-am dat un cot soției, care-a mormăit somnoroasă:

— De ce mă trezeşti? Nu vezi că afară-i noapte?

M-a trecut un fior rece şi m-am frecat iarăși la ochi, apoi m-am ridicat încet din pat, m-am dus la geam şi am privit afară: era o noapte blândă şi înaltă de vară, cu stele strălucind nepăsătoare… În fața mea era estul, dar nu se zărea nici o geană de lumină.

Cuprins de presimțiri negre, am pornit televizorul, ca să aflu ştirile de dimineață. În locul ştirilor, am văzut un studio plin de specialişti care discutau în contradictoriu, astfel că nu se înțelegea aproape nimic. La un moment dat, prezentatoarea le opri sonorul şi concluzionă:

— După cum puteți observa, dacă aruncați o simplă privire afară, în această dimineață soarele nu a răsărit nicăieri pe glob. Specialiştii nu reuşesc să se pună de acord asupra fenomenului şi nici să localizeze astrul. Ni se mai spune că un asemenea fenomen a mai fost o singură dată menționat în Biblie, dar nu i s-a dat importanța cuvenită până acum. Vom reveni imediat ce vom avea informații noi. Până atunci, publicitate, spuse ea şi pe ecran apăru un bucătar care tăia cu viteză legumele, cu un supercuțit ceramic.

Dar eu ştiam că este nevoie de mai mult decât un cuțit ceramic ca să răsară soarele, aşa că am mai pus două bucăți de carne de curcan la fiert. Am dat din

umeri când soția m-a întrebat pentru ce fierb carnea, în loc să fac o cafea.

Când a coborât fetița şi a văzut întunericul de la geam, a spus îngrijorată:

— Să ştii că s-a îmbolnăvit Zgumby şi nu a putut să *zbang tung bung* în noaptea asta. Să mergem, te rog, la el, să vedem ce are…

Am pus bucățele de carne pe o farfurie, le-am acoperit cu un şervet că să le feresc de privirea câinelui şi, în loc să pornim spre grădină, ne-am îndreptat spre beci. În timp ce coboram scările, fetița mea întâi m-a privit nedumerită, apoi se pare că în mintea ei s-a luminat ceva, pentru că atunci când am ajuns în fața cutiei din carton, a căzut în genunchi în fața acesteia şi a lovit cu pumnii ei mici în cimentul rece al pardoselii, asemenea unei eroine în miniatură a teatrului antic:

— Ce-ai făcut, tată? Ce-ai putut face, tată? şi sufletul meu s-a rupt în două, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Cu gesturi grijulii, a ridicat capacul şi ariciul ne-a privit cu mutrița lui şmecheră, iar fetița mea a trecut brusc de la lacrimi la râs, aşa cum numai copiii pot să o facă.

După ce a terminat de râs, s-a întors spre mine:

— A zis să te întreb dacă acum crezi…

Am luat-o în brațe şi am strâns-o, dând numai din cap: cred, cred, sigur că cred şi am simțit în sinea mea cum se răsuceşte Nicolaus Copernic în mormânt.

Fetița mea a părut să mai asculte ceva, apoi mi-a zis:

— Zgumby a spus că dacă îl ajuți să *zbang tung bung*, poate că reuşeşte să aducă iar soarele.

Nevastă-mea, asistentă tăcută şi răbdătoare la toate dialogurile noastre, care păreau fără îndoială replici dintr-o piesă absurdă, izbucni, până la urmă:

— Îmi explică şi mie cineva ce cimilituri vorbiți voi aici?

— Nu, am spus eu şi fetița noastră într-un glas.

— De ce? a întrebat ea furioasă.

— Pentru că acum avem alte urgențe, dar îți promit că după ce totul se rezolvă, îți vom explica de-a fir a păr.

Am luat cu grijă cutia şi am dus-o pe movilită, unde ariciul – dacă arici era, că prea avea o mutră şmecheră – s-a aşezat în vârf şi a început să dea iar din lăbuțe. Din când în când, îi dădea ceva fetiței şi ea îmi trecea mie, dar eu nu aveam impresia că aş ține ceva cu adevărat în mână şi un timp m-am simțit ca împăratul care umbla dezbrăcat printre supuşi. Oricum, m-am bucurat că vecinii mei erau toți în casă, la televizor, ascultând părerile specialiştilor, pentru că dacă m-ar fi văzut vreunul cum țes spre cer o urzeală nevăzută, în mod sigur prestigiul meu ar fi avut serios de suferit.

După câteva ore de dat din mâini, spre răsărit, a început să se vadă o geană subțire de lumină.

— Zgumby a zis că atunci când se iveşte o bucățică mică din soare trebuie să trageți tare amândoi odată, ca să iasă deasupra!

Am tras până la urmă soarele sus, apoi ne-am aşezat şi am mâncat bucățile de curcan şi am băut cafeaua adusă de nevastă-mea, dar tot nu i-am explicat nimic. După câteva ore de *zbang tung bung* alături de Zgumby, nu prea mai ai chef de vorbit…

O MOARTE POLITICOASĂ

Bătrânul profesor pensionar se apropia încet de banca lui. „Banca lui” – vorba vine „banca lui”, pentru că la ora asta a dimineții aproape toate băncile din parc erau libere, aşa că oricare dintre ele ar fi putut fi a lui. Chiar dacă într-o dimineață şi-a găsit banca ocupată, nu a făcut o criză din asta, ci s-a aşezat pe alta din apropiere pentru lectura de dimineață a ziarelor. Dar banca lui preferată avea totuşi un avantaj față de celelalte: era aşezată cam la jumătatea aleii principale, cea care străbătea parcul dintr-un capăt în altul, aşa că de obicei trecătorii ocazionali se aşezau spre odihnă către marginea şirului de bănci, făcând ca banca lui să fie oarecum înconjurată de un con binecuvântat de linişte şi de singurătate. Pe de altă parte, soarele era ascuns dimineața de umbra deasă a teiului din spatele băncii, aşa că putea citi liniştit, învăluit într-o plăcută penumbră. Ba mai mult, odată, când l-a prins în parc o ploaie scurtă de vară, a observat că teiul era o umbrelă perfectă şi nici o picătură de apă nu a căzut pe ziare.

De când ieşise la pensie, aproape în fiecare dimineață, când vremea îi permitea, cumpăra ziarele de la chioşcul de presă de la intrarea în parc, apoi se aşeza pe aceeaşi bancă şi parcurgea în linişte ştirile, editorialele şi câteodată rubrica de decese. Uneori întâlnea la rubrica cu multe chenare negre numele vreunuia dintre foştii colegi de liceu şi toată ziua se simțea urmărit de

imaginea lui. A trecut destul de multă vreme până să îşi dea seama că nu mai întâlnise de mult timp niciunul dintre foştii lui colegi la rubrica cu decese. „Poate cei care au mai rămas o duc cu toţii bine”, îşi şopti el când, într-o zi puţin mai mohorâtă decât altele, avu brusc o revelaţie. Nu făcea colecţie din ziarele pe care le cumpăra, de obicei le arunca în coşul de gunoi din capătul aleii, dar avea memoria încă bună, aşa că îi reluă în minte în ordine alfabetică pe toţi foştii lui colegi, de parcă ar fi răsfoit un catalog imaginar. „Nu se poate”, şopti el iar, „din toată clasa numai eu am mai rămas în viaţă!” Revăzu iar în minte toate numele şi aproape fotografic îşi aminti anunţul din ziar, chiar dacă fără amănuntele care de obicei însoţeau un astfel de anunţ şi fără data precisă. Avea optzeci şi opt de ani când conştientiză acest adevăr şi de atunci, cu fiecare nouă aniversare, se simţea tot mai izolat şi mai puţin pregătit pentru schimbările fulgerătoare din jurul lui. Deşi pe lângă el trecea zilnic o mulţime de oameni, i se părea că a rămas singur pe lume.

*

În fiecare zi, în jurul orei zece, pe lângă el trecea o maşină de gunoi în miniatură, parcă anume făcută atât de mică, încât să încapă uşor pe aleile parcului. Într-una dintre zile muncitorii care o însoţeau s-au oprit să ia masa chiar pe banca de lângă el şi profesorul, care încă îşi păstra curiozitatea intactă, se apropie de ei şi de maşinăria lor. Vădit mândri de ea, i-au prezentat-o cu atâtea laude, de parcă ar fi construit-o chiar ei.

— Şi asta nu ar fi nimic, că este atât de mică şi de frumoasă, râse unul dintre ei. Dar uitaţi-vă, aici în capăt are un malaxor cu lame făcute din oţel suedez. Tot

gunoiul din parc îl mărunţeşte atât de fin, încât douăzeci şi opt de coşuri de gunoi de pe toată aleea principală încap în numai doi saci. Oţel suedez, ce mai! spuse el.

Şi, ca să-i demonstreze eficienţa, luă o scândură de lemn cine ştie cum rătăcită printre gunoaie şi-i dădu drumul în pâlnia malaxorului. În numai câteva clipe, din ea mai rămăsese numai un pumn de rumeguş.

Era chiar ora când de obicei echipa de curăţenie îşi făcea apariţia în capătul parcului şi întoarse din obişnuinţă capul să se uite spre capătul parcului, dar o adiere de vânt mai rece îl atinse, făcându-l să uite de mica maşinărie. Un fior scurt îl străbătu, făcându-l să privească oarecum precaut în stânga şi dreapta, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se apropie de el furişându-se printre tufişuri, cine ştie ce jivină periculoasă. Undeva în depărtare, spre marginea parcului ascuns de tufele de trandafiri, un om îşi ascuţea coasa, pregătindu-se să taie iarba din locurile greu abordabile cu maşinile obişnuite de tuns iarbă. Privi oarecum îngrijorat spre locul unde sunetul părea că se amplifică şi avu un zâmbet obosit când îşi dădu seama că se apropie doar o biată bătrânică, poate cam de aceeaşi vârstă ca el, cel puţin ţinând seama de mersul poticnit şi greoi. Mergea încovoiată de vârstă, cărând o sacoşă care părea prea grea pentru puterile ei, iar în cealaltă mână avea un baston mai înalt ca ea şi care părea nu numai complet inutil, ci şi greu de folosit. Se pare că puterile ei se terminaseră chiar lângă banca lui, pentru că se opri şi, privindu-l cu ochi albaştri şi neaşteptat de tineri, întrebă cu o voce pierită:

— Permiteți, bunule domn, să iau şi eu loc? Am o mulțime de ani în spate şi uneori zău că îi simt.

Profesorul Adamescu ar fi vrut să îi răspundă că o înțelegea perfect pentru că uneori se simțea şi el exact la fel, dar, cum nu voia să se întindă la vorbă, preferă să îi arate cu mâna locul de lângă el şi îşi continuă lectura. I se părea că exprimarea bătrânei avea ceva din politețea desuetă a altor veacuri. Un timp nu mai spuse niciunul dintre ei nimic, apoi femeia, cu mişcări încete, scoase dintr-o sacoşă ponosită un album şi începu să îl răsfoiască.

După o vreme, văzându-l că a terminat de citit ziarele şi că le pune deoparte, se dădu mai aproape şi îi arătă albumul.

— Nu ați fi atât de amabil să ne uităm la câteva fotografii împreună? Uneori mă simt atât de singură…

— Cu plăcere, spuse profesorul, oftând uşor exasperat, şi îşi plecă privirea asupra primei fotografii din album.

Era, după câte se părea, un simplu album de familie, care începea cu obişnuita fotografie de la botez. Pe măsură ce bătrâna întorcea paginile, au urmat alte şi alte fotografii, marcând astfel scurgerea anilor în fotografii din ce în ce mai clare. Singurul lucru curios a fost faptul că în album era arătată evoluția unui tânăr de când s-a născut şi pe măsura trecerii prin viață şi marcând momentele deosebite. S-ar fi aşteptat ca albumul să fie despre viața bătrânei doamne de alături, dar se pare că nu era aşa. Privea aproape fără să observe la filele întoarse una câte una de femeie. La un moment dat avu un sentiment acut de déjà vu, dar nu putu cu nici un preț să îşi imagineze despre ce anume

este vorba. „În fond, albumele astea de familie sunt toate o apă şi un pământ”, îşi spuse el şi chiar atunci îşi dădu seama că priveşte la o fotografie cu un grup de soldați aflați undeva într-o permisie, într-un oraş de munte. Grupul îi părea teribil de cunoscut şi, când femeia vru să întoarcă pagina, puse mâna pe filă şi o opri. Îşi potrivi mai bine ochelarii şi se aplecă să vadă de aproape fotografia. Fără nici o îndoială, cel din centrul fotografiei era el: tocmai îşi lăsase mustață, învingând după o luptă de săptămâni întregi o întreagă birocrație militară şi împotrivirea personală a comandantului de companie. Era prima dată când ieşea în permisie cu mustața şi era pregătit să rupă inima tuturor fetelor întâlnite, dar mai întâi a fost nevoie să le dea câte o bere tuturor camarazilor şi să se fotografieze cu ei în grup. Şi totuşi, el nu îşi mai amintea să fi păstrat fotografia asta. Oare cine era bătrâna doamnă şi de unde avea fotografia? De unde avea toate fotografiile lui de fapt, pentru că, văzându-l că nu mai spune nimic, paginile au fost date încet una după alta şi acolo, în paginile albumului, şi-a văzut rând pe rând cele mai importante momente din viață.

— De unde aveți toate fotografiile mele în albumul acesta? întrebă el cu o voce stinsă.

— Nu ştiu dacă asta este întrebarea care trebuie pusă, dragă domnule profesor, spuse femeia de lângă el cu o voce parcă brusc întinerită şi când se întoarse să o privească chiar şi ridurile îi dispăruseră, iar în ochi îi zări sclipiri jucăuşe.

Nu voia să participe la jocul în care încerca să îl atragă această femeie, dar, dacă voia să afle adevărul, atunci, fără îndoială că trebuia să întrebe.

— Şi ce întrebare ar trebui să pun, atunci, mă rog?

Femeia îl privi dintr-o parte şi răspunse în timp ce mai întoarse o foaie:

— Păi, ar fi trebuit să întrebați de ce am aceste fotografii şi nu de unde le am.

— Bine, acceptă el concesiv. De ce aveți aceste fotografii? întrebă el şi ridică din umeri.

Femeia arătă cu mâna la poza care urma şi-i spuse:

— Poate că o să vă lămuriți singur dacă priviți la următoarea fotografie.

Profesorul plecă ochii şi rămase înmărmurit: în album, clară şi în culori vii, următoarea poză îi arăta pe el şi pe bătrâna de lângă el cum priveau în album aplecați unul spre altul, ca într-o clipă furată eternității.

Rămase tăcut, privind fotografia fără să priceapă. Chiar dacă nu adia deloc vântul, simți iar fiorul acela de dinainte răscolindu-i ființa. Undeva în depărtare se auzi din nou, tare şi clar, cum îşi ascute omul coasa.

Femeia de alături chicoti ca o fetiță.

— Începeți să înțelegeți, domnule profesor, din câte mi se pare…

Nu întoarse privirea spre ea, ci doar privi mai atent fotografia, dar nu îşi dădu seama cum ar fi putut să fie făcută, din moment ce nici un om nu trecuse prin fața lor, nici cu aparat foto şi nici fără.

— Cum ați făcut această fotografie? întrebă profesorul şi îşi simți dintr-odată gura uscată.

Femeia de lângă el clătină dojenitor din cap.

— Iar o întrebare greşită, domnule profesor. Întrebarea care ar trebui să vă preocupe este nu cum am făcut această fotografie, ci mai degrabă ce anume vom găsi dacă mai întoarcem o pagină din album?

Închise albumul şi îl lăsă neglijent între ei, apoi se întoarse cu totul spre el.

— Asta să îmi spuneți: dacă mai dăm o pagină, vom găsi doar o fotografie cu banca asta goală, sau banca şi dumneavoastră pe ea citindu-vă ziarele ca de obicei?

Profesorul puse încet mâna pe albumul dintre ei şi îl privi lung, încercând să îşi adune gândurile. Apoi privi la femeia de lângă el, care părea dintr-odată tânără şi plină de vigoare. Poate puțin cam palidă, dar, ținând seama de ocupație, lucrul acesta părea perfect scuzabil. Oricum trebui să recunoască faptul că era o moarte extrem de politicoasă. Nu aşa îşi imaginase totul, deşi se gândise de multe ori la momentul ăsta.

Avu un zâmbet pierit şi întrebă:

— Deci aşa se sfârşeşte totul? Cu o întrebare?

Femeia de lângă el ridică zâmbind din umeri.

— Sau cu un răspuns, ricană ea.

— Şi în funcție de răspuns eu mai capăt o amânare de o zi… sau poate un an.

— Hai să ne înțelegem, domnule profesor. Din motive care nu ar trebui să vă intereseze, dumneavoastră mi-ați devenit simpatic. Vă urmăresc de mulți ani şi din acest motiv am hotărât să vă acord un tratament preferențial, pe care în mod sigur nu îl acord altora. De obicei, cei implicați abia dacă au timp să mă vadă şi uneori, când nu sunt prea atentă, cei de lângă ei au timp să îmi vadă silueta aşa, ca într-o sclipire, împreună cu micul meu colector de suflete.

Arătă spre bastonul supradimensionat de lângă ea şi când îl desfăcu văzu că ar putea fi fără îndoială confundat la o privire grăbită cu o coasă.

— Din cauza acestei asemănări mai sunt uneori denumită „Doamna cu coasa”, dar nu îmi place deloc să mi se spună aşa.

Rămase o clipă pe gânduri, cu ochii pierduți în depărtare, apoi privi iar spre album şi spuse:

— Hai să revenim totuşi la ale noastre: gândiți-vă puțin şi răspundeți-mi, ce credeți că vom întâlni la pagina următoare din album?

Luă albumul în brațe şi îl mângâie delicat.

— Sunteți printre puținii privilegiați care îşi pot hotărî soarta răspunzând la o simplă întrebare.

— Au mai fost şi alții care au avut parte de acelaşi tratament? întrebă profesorul, curios.

— Au fost, admise parcă în silă femeia de lângă el şi îşi făcu de lucru cu bastonul, care acum semăna mai mult ca oricând cu o coasă.

— Şi a fost vreunul care a câştigat acesta întrecere? A dat vreunul răspunsul corect? Bănuiesc că pentru fiecare a fost altă întrebare.

— Aşa este… fiecare om cu întrebarea lui. Şi, da, au fost vreo trei care chiar au reuşit să răspundă. Deşi ar fi putut să răspundă corect toți, dar… mi se pare uneori că oamenii sunt prea orgolioşi şi se lasă adesea conduşi mai mult de orgoliu decât de minte.

Puse albumul pe bancă şi se întoarse cu totul spre profesor.

— Uitați-vă, ştiu că nu ar trebui să ne întindem la vorbă, dar am atât de puțin ocazia să stau de vorbă cu cineva… Nu că nu aş vrea, dar ca să pot face asta trebuie ca cei aleşi de mine să îndeplinească nişte condiții speciale. E cam la fel de rar ca şi cum ai câştiga la loterie. Ca să vă ajut, am să vă spun o poveste Zen

care mi-a plăcut mult de tot. Şi care s-ar putea să vă ajute să dați răspunsul corect. Cică a fost odată un om de ştiință atât de orgolios, încât i se părea nedrept ca şi el să moară la fel ca toți ceilalți muritori. Aşa că, atunci când a simțit că îi vine timpul, s-a apucat şi a făcut zece clone identice, astfel că atunci când îngerul morții a venit să-i ia sufletul s-a trezit în fața unei mari probleme, pentru că într-adevăr toți cei unsprezece oameni erau perfect identici. Dar îngerul morții avea o mare experiență şi până atunci nu mai avusese nici un eşec, aşa că se trase câțiva paşi în spate şi spuse: „Mă declar învins, bunule savant. Uite că nu pot să deosebesc copiile de original, aşa că, pentru a nu face o greşeală, va trebui să vă las pe toți în viață.” Se prefăcu gata să plece, dar din uşă se întoarse şi privi iar cu atenție la cei unsprezece oameni, apoi spuse: „Şi totuşi, cu toată ştiința dumneavoastră, ați făcut o mare greşeală. Există o deosebire!” „Nu se poate”, izbucni imediat, orgolios, adevăratul om de ştiință. „Toți cei zece sunt perfect asemănători cu mine.” „Aşa m-am gândit şi eu”, spuse îngerul morții şi îl înhăță.

Profesorul rămase pe gânduri, apoi ridică albumul dintre ei. Îl privi lung, ca şi cum ar fi putut străbate cu privirea prin foile groase, apoi întrebă:

— Să înțeleg că dacă descopăr răspunsul corect voi fi iertat? De data asta, sau de tot?

— De tot, bineînțeles, spuse îngerul morții. E cadoul meu, deşi aş putea spune că este un cadou otrăvit… cel puțin în parte. Dar de asta o să vă dați seama peste câteva sute de ani, dar numai dacă o să câştigați.

— Şi nu este vorba de nici un fel de trucuri? întrebă precaut profesorul. Adică nu este vorba de schimbarea conținutului fotografiei aşa, printr-un hocus-pocus?

— Vai, făcu îndurerată femeia, chiar aşa mă credeți?

— Nu ştiu, făcu bănuitor profesorul. Voiam doar să mă asigur.

— Nu, nici vorbă de asemenea trucuri ieftine. Uitați-vă, drept dovadă a bunei mele credințe, păstrați albumul la dumneavoastră ca să fiți sigur că nu îl mai ating sau îi mai modific ceva.

Profesorul luă în brațe albumul, apoi privi în jur. Spre capătul parcului apăru maşina de gunoi cu cei doi muncitori. Mergea destul de repede, ca de obicei, oprind însă la fiecare coş de gunoi şi turnând atent conținutul în malaxorul cu oțel suedez.

— Poate ar trebui să reveniți la înfățişarea de dinainte… adică la cea de bătrânică modestă. Acum semănați mai degrabă cu Nike, zeița victoriei, şi, zău, nu ştiu dacă veți câştiga şi de data asta.

— Cu fiecare nouă înfrângere am învățat câte ceva. Suficient cât să sper că nu voi mai fi învinsă niciodată, spuse îngerul morții, cu orgoliu.

Profesorul zâmbi uşor şi spuse:

— Atunci, poate că ar fi bine să pliați coasa ca să semene iar a baston, şi dacă nu mă înşel au apărut şi nişte aripi. Eu nu zic că nu vă stă bine, dar se apropie nişte muncitori cu maşina de gunoi şi nu ar fi bine să vă zărească aşa.

Îngerul morții privi spre gunoieri, care se apropiaseră între timp destul de mult, dar nu se sinchisi:

— Nici o problemă, nu pot fi zărită decât de cei cărora le sunt destinată.

— Interesant, spuse profesorul, dar se vedea că era cu gândul în altă parte.

Ezită câteva minute, ca şi cum şi-ar fi pregătit o întreagă pledoarie, apoi întrebă:

— De Schrödinger şi de experimentul lui mental ați auzit?

— Bineînțeles că am auzit şi de Schrödinger, şi de mâța lui. A încercat să mă ducă cu zăhărelul şi să-mi explice că eu sunt doar un simplu fenomen natural de natură cuantică şi că oamenii în ultimele clipe ale lor încearcă să îmi dea o înfățişare antropoidă tocmai pentru a le face aceste momente mai uşoare.

— Interesant, spuse profesorul. Deci să înțeleg că mă puteți urmări dacă voi spune că acest album este cutia în care Schrödinger voia să îşi desfăşoare experimentul său mintal. Acest album este cutia, eu sunt pisica şi atât timp cât nu deschidem aceasta cutie, arătă profesorul spre album, eu nu sunt nici viu, nici mort. Adică sunt viu, dar în situația incertă care va deveni certitudine abia când voi deschide albumul. O situație clasică din fizica cuantică.

— Nu e nimic cuantic aici, domnule profesor. Şi ştiți de ce? Pentru că în acest caz sunt nevoită să devin ba fenomen natural, ba fiola cu otravă din aiuritul acela de experiment. Şi eu sunt Îngerul morții, nimic altceva.

Se ridică în picioare şi acum se putea vedea în toată splendoarea, cu aripile negre deschise şi cu coasa fluturând amenințător. La față era puțin palidă, dar profesorului i se păru acum de-a dreptul frumoasă.

— Ştiți, făcu profesorul nostalgic, cum sunteți acum furioasă şi atât de frumoasă, semănați perfect cu prima mea iubită din liceu. O chema Sorina. Mi-a dat o palmă

la un ceai dansant atunci când am încercat să o sărut prima oară.

O clipă Îngerul morții păru derutat, dar își reveni imediat.

— Lăsați lingușelile și spuneți odată ce este în următoarea fotografie. Am început să îmi pierd răbdarea.

Profesorul arătă spre mașina de gunoi și spre ureche, în semn că nu aude. Chiar dacă era suedeză, mașina huruia totuși destul de tare pentru ca el să nu audă foarte bine la numai trei metri de ea.

— Alegeți odată! făcu exasperată femeia-înger.

Profesorul mai făcu un pas și dădu drumul albumului cu fotografii în pâlnia de malaxare. Un scrâșnet puțin mai mătăsos decât celelalte se auzi și unul dintre muncitori spuse:

— Cu grijă, domnule profesor, să nu pățiți ceva.

— De acum nu prea mai am ce să mai pățesc, spuse el și se întoarse spre bancă.

— Experimentul s-a încheiat din cauză că incinta cu pisica s-a distrus în timpul manipulării neglijente a personalului, spuse bătrânul profesor, zâmbind. Este vorba totuși, până la urmă, de un simplu experiment cuantic. Poate că ar fi trebuit ca amândoi să avem mai multă grijă.

Moartea se lăsase ușor perplexă pe marginea băncii și privea parcă năucă după mașina de gunoi, care se depărta uruind tot mai stins pe măsura ce se mărea distanța. Apoi începu să râdă în hohote și fața îi deveni chiar frumoasă, astfel că profesorului i se părea că seamănă mai mult ca oricând cu Sorina la cei șaisprezece ani ai ei. Sau poate că i se părea numai

pentru că trecuseră totuşi prea multe zeci de ani de atunci.

După un timp, tânăra fată se opri din râs, îşi strânse aripile, plie coasa şi redeveni modesta bătrânică de la început.

— Păi, să plec şi eu, atunci, dar țineți minte: nu voi mai veni niciodată, nici chiar dacă o să mă rugați.

— Dacă o fi să mai veniți, aş prefera să veniți în forma când semănați mai mult cu Sorina, şopti el stins în urma ei, dar nu fu sigur că a fost auzit.

MICA MEA CONTRIBUȚIE LA SFÂRȘITUL LUMII

Sunt un profesionist. Nu este vorba de lipsă de modestie, dar cum altfel ați putea numi un om care are un cazier imaculat ca zăpezile de pe Kilimanjaro şi care a sustras la vremea lui cele mai celebre pietre prețioase din lume? Mi-au trecut de-a lungul vremii prin mână şi diamantul Hope, şi smaraldul Patricia, ca să pomenesc numai de cele mai cunoscute. Uneori, pentru variație, mai făceam să-şi schimbe proprietarul şi câte un tablou celebru, totuşi specialitatea mea rămâneau cristalele. Puținii cunoscuți care îmi ştiau activitatea mă bănuiau că am o slăbiciune pentru ele, dar, de fapt, aveam o slăbiciune pentru libertatea mea, pentru că era mult mai uşor să te strecori pe sub ochiul necruțător al camerelor de luat vederi cu o picătură de frumusețe pură, cum erau pietrele prețioase, decât cu un tablou fie el şi făcut sul.

Din acest motiv, printre colecționarii cu greutate eram socotit un fel de rara avis, pentru că nu-mi lăsasem aproape nici o comandă neonorată, odată acceptată. Dar şi tariful meu era pe măsură: un milion de dolari lovitura plus cheltuielile ocazionate de acțiunea în sine. Fără îndoială că au fost şi lovituri pe care le-am refuzat şi poate de aici îndelungata mea activitate profesională. Existau locuri pur şi simplu inaccesibile sau erau

acțiuni care ar fi fost realizabile, dar a căror punere în scenă ar fi costat mai mult decât piatra în sine.

După mai mulți ani de activitate, aveam douăsprezece milioane în diferite conturi şi tot atâtea lovituri strălucite la activ; ajunsesem la jumătatea vieții şi tocmai mă întrebam dacă nu cumva ar fi cazul să mă retrag. Nu eram superstițios şi o eventuală a treisprezecea lovitură nu-mi crea emoții, dar parcă am avut o uşoară ezitarea atunci când am fost contactat iarăşi prin canalele obişnuite. Şi dacă, de obicei, numele clientului îmi rămânea necunoscut, de data asta l-am aflat chiar de la început, şi asta nu mi-a plăcut deloc. Despre Donald Koster auzisem şi eu la fel ca oricine citea ziarele, pentru că avea prostul obicei să nu lase să treacă măcar o zi fără să se scrie despre el. Un gest de caritate generos azi, un capăt de acuzare mâine şi o căsătorie cu o starletă poimâine nu puteau să-mi scoată din minte ceea ce bănuia toată lumea, şi anume faptul că principala parte a averii magnatului provenea din comerțul mai mult sau mai puțin legal cu arme.

Ce ar putea să-şi dorească un om de calibrul lui şi să nu poată obține prin alte mijloace, încât să fie nevoit să apeleze la mine? În seara când m-a primit în cabana lui singuratică din munții Apalaşi, undeva în apropierea vârfului Washington, încă nu mă lămurisem, deşi îmi întinsesem toate antenele pe care le aveam – şi nu erau deloc puține.

Odată prezentările făcute, secretarul lui care mă adusese la cabană se făcuse nevăzut, cum nevăzuți s-au făcut şi oamenii de la pază.

Mă instală într-un fotoliu, îmi aduse un scotch, apoi răscoli puțin buştenii care ardeau în cămin, dar toate

acestea erau simple stratageme pentru a trage de timp şi a mă studia în voie.

— Îți plac filmele, domnule Grimson? Acesta era numele sub care mă cunoştea.

Am gustat puțin din pahar, gândind cu rapiditate: acesta era un soi de test sau era pur şi simplu o încercare de a începe o conversație? La gestul meu, care putea fi interpretat drept unul pozitiv, el continuă:

— În ultimul timp, nu prea mai am timp de ele, aşa cum probabil că nu ai nici dumneata. Dar, în tinerețe, filmele, mai ales cele de aventuri, mă fascinau. Nu ştiu dacă îți mai aduci aminte de „Indiana Jones şi Arca pierdută”. Tot filmul este superb, dar finalul este pur şi simplu terifiant pentru un colecționar ca mine: un depozit întreg, plin cu artefacte care abia îşi aşteaptă colecționarul potrivit. Multă vreme am crezut că este o simplă găselniță a scenaristului pentru un final mai interesant…

Luă o înghițitură de scotch, mai răscoli puțin jarul, apoi se aşeză pe fotoliul din fața mea.

— Spre deosebire de clienții dumitale obişnuiți, care îşi bucură ochii cu pietricele sau nuduri, eu sunt un colecționar mai pretențios. Mie îmi plac artefactele ciudate şi deosebite…

Se ridică vioi şi deschise un seif încastrat la vedere în perete, de unde reveni cu o casetă. O aşeză cu grijă pe măsuța din fața noastră, apoi o deschise atent, iar în fața ochilor mei uimiți apăru celebrul craniu de cristal.

Zâmbi când văzu uimirea întipărită pe chipul meu şi spuse:

— Uneori, astfel de minunății apar ici-colo, în muzee sau în colecții particulare. Apoi, pe neaşteptate, ele

dispar cu totul din atenția publicului şi prin mijloace specifice am aflat că nici nu apar în colecții particulare, aşa cum este a mea.

Împachetă cu grijă craniul în casetă, pe care-o puse apoi cu evlavie în seif, se aşeză la loc în fața mea şi-mi puse o mână pe genunchi, ca şi cum ar fi urmat să-mi spună un lucru de mare taină:

— Acum câteva luni a fost descoperită o sferă din acelaşi tip de cuarț ca şi craniul. Au numit-o Sfera Magică, dar, după numai câteva zile în care a fost studiată de specialiştii de la Smithsonian Museum, sfera a dispărut cu totul. Nu a fost furată şi abia după îndelungi cercetări am aflat că astfel de depozite, precum cel din film, chiar există şi în ele Guvernul adună şi îngrămădeşte, fără nici un scop aparent, un artefact după altul.

Scoase un dosar şi mi-l înmână:

— Ai aici tot ce te-ar putea interesa ca să dai în relativă siguranță lovitura – coduri de securitate, ore de patrulare… Tot ce ai nevoie.

Am dat să refuz, dar a făcut un gest de respingere a argumentelor mele înainte de a le auzi:

— O să îmi spui că nu este genul dumitale de lovitură, dar bănuiesc că zece milioane te vor face să te răzgândeşti şi să treci şi genul acesta de acțiuni în patrimoniul dumitale. Cinci milioane acum şi cinci milioane când îmi predai intactă Sfera Magică.

M-am răzgândit, într-adevăr, şi am luat dosarul gata să plec şi să mă apuc de treabă.

— Mai am o singură rugăminte, de fapt două, spuse Donald Koster înainte de a ne despărți. Lovitura aş dori să fie dată săptămâna viitoare, mai precis pe 21

decembrie 2012. După cum ştii, conform calendarului mayaş, atunci este preconizat sfârşitul lumii, iar genul de oameni care-şi fac veacul în acel depozit sunt predispuşi ca în aceea zi să urmărească orice altceva, numai artefactele de acolo, nu; cred că vor sta cu toții lipiți de televizoare, să prindă apocalipsa în direct. A, mai adăugă el, şi aş dori să nu deschizi absolut deloc cutia în care se află Sfera Magică. Mi-o aduci şi-atât…

*

Dacă referitor la prima condiție nu a fost nici o problemă, cu cea de-a doua se pare că nu avea să fie chiar aşa de uşor, şi asta din cauză că sfera, fie ea magică sau nu, era aşezată într-o simplă cutie din lemn şi nu era asigurată nici măcar printr-o încuietoare obişnuită, darmite vreun sistem complicat cu cifru sau alte minunății la care te-ai fi putut aştepta. Astfel că, atunci când am ajuns în garajul meu, am scos cutia din portbagaj şi am aşezat-o pe masă cu cât mai multă grijă. Valora totuşi zece milioane… După ce am iluminat-o cu o lampă puternică şi am cercetat-o cu o lupă, am hotărât că ceea ce era înăuntru valora zece milioane, indiferent dacă deschideam cutia sau nu. Am mai verificat o dată capacul, să nu aibă vreun sigiliu ascuns, şi l-am dat uşurel la o parte, pregătit pentru orice. S-a dovedit că nu era nevoie de atâtea precauții pentru că înăuntru, încastrată într-o structură metalică ciudată, se găsea o simplă sferă din cuarț, după cum zicea Donald Koster, deşi mie mi se părea că ar fi avut o structură mai complexă. Oricum, nu era ceva care să merite zece milioane de dolari, mai degrabă părea o sferă

obişnuită, ce putea fi găsită prin bâlciuri cu cel mult zece dolari.

Şi totuşi, chiar înainte de a închide cutia, mi s-a părut că văd uşoare irizații în structura metalică ce încastra sfera. Mi-am plimbat degetele şi, sub apăsarea mea uşoară, din cutie a ieşit o formă tubulară, ca un mic microscop, iar sfera s-a înălțat puțin şi plutea acum liberă în fața obiectivului. Înainte de a-mi da seama ce fac, mi-am lipit ochiul de ocular şi degetele au găsit aproape fără să caute o rotiță de reglaj, încercând să potrivesc claritatea, deoarece acolo se zărea ceva. Am stins lampa, pentru că sfera avea propria ei luminescență şi, după câteva încercări, am început să văd mai bine. Norii mişcători arătau ca şi cum ar fi fost galaxii îndepărtate, iar mişcarea rotiței părea să nu fie oprită de nimic, aşa încât am tot apropiat un astfel de sistem până când în fața mea a apărut un sistem stelar cu vreo trei planete şi atunci mi-am dat seama că sfera era probabil un fel de hartă 3D a galaxiei, sau poate chiar a universului. Tot atunci mi-am dat seama că valoarea sferei era, în acest caz, nu de zece milioane, ci de… Am încercat să avansez o cifră, apoi mi-am dat seama că era neprețuită. Pe de altă parte, niciodată nu am fost tentat să-mi opresc obiectele pentru care fusesem plătit să le fur, doar n-o să încep tocmai acum!

Aveam să i-o dau lui Donald Koster şi apoi s-o uit, dar înainte să închid cutia mai aveam o singură curiozitate: oare aş putea să localizez Terra pe această insolită hartă? Şi dacă da, cât de mult m-aş fi putut apropia ca să localizez un anume loc de pe planetă?

Mi-am aplecat iarăşi ochii peste ocular şi am mai găsit câteva butoane cu ajutorul cărora am început să

caut. Probabil că avea şi un sistem automat asemănător cu Google Earth, dar funcționând telepatic, pentru că la un moment dat, fără să mai mişc din butoane, obiectivul s-a fixat pe ceea ce părea a fi Terra. A durat câteva minute până am localizat oraşul în care mă aflam, dar mult mai puțin până am găsit garajul. O rotiță pentru detalii fine, pe care am găsit-o instinctiv, m-a apropiat şi mai mult, apoi am rotit puțin butonul şi, într-un mod pe care nu mi-l pot explica, obiectivul a străbătut acoperişul din tablă al garajului, fără să lase nici o urmă, şi s-a focalizat asupra omului care studia preocupat o sferă la microscop. Am mai focalizat puțin şi acum obiectivul aproape atingea creştetul celui de la microscop, care părea să nu observe nimic. Încă o fracțiune de rotire şi i-am atins capul, şi chiar în acelaşi moment am simțit ceva atingându-mi ceafa şi imediat am ştiut ce este. Am ridicat imediat, îngrozit, obiectivul, până s-a depărtat suficient de sferă.

Îmi imaginam ce-ar fi însemnat această sferă în mâinile lui Donald Koster: trebuia s-o distrug şi să-i înapoiez banii. Aşa ceva nu trebuia să încapă pe mâinile nici unui om, dar mai ales în cele ale lui Donald Koster. Am desfăcut cu greu sfera din suportul metalic, am vrut s-o privesc mai bine, dar mi s-a părut că aud pe cineva la uşa garajului, aşa că am ieşit afară să verific. Strada era pustie, luminată de felinare şi de stelele strălucitoare ale nopții înalte de iarnă. Peste drum se afla un mic bar, unde un banner mare şi multicolor anunța: „21 decembrie 2012 – astăzi poate fi ultima zi, aşa că distrează-te!” – iar după aglomerația dinăuntru, părea că lumea într-adevăr se distrează. În capătul străzii au

apărut două maşini care se apropiau repede. Le-am recunoscut imediat, aşa că am mai privit o dată la sfera din mâna mea, apoi trântit-o cât am putut de tare de podeaua de ciment de la intrarea garajului. În timp ce sfera se spărgea în mii şi miriade de cioburi multicolore, ca într-un nou Big Bang, m-am uitat în sus, spre cerul curat de iarnă. Am văzut cum stelele se sting încet una după alta şi un întuneric dens, ca de început de lume, a prins să se strângă în jurul meu…

TIGRUL ŞI PRIVIGHETOAREA

Anton Vlădăreanu se trezi mai devreme decât în alte dimineți, deşi nu ar fi putut spune de ce. De când se pensionase, cu ani buni în urmă, nu i se mai întâmplase aşa ceva. Rămase în pat câteva minute lungi, încercând să îşi dea seama ce anume l-a trezit. Nu era miercuri, deci nu era vorba de maşina de gunoi, cea care îl trezea cu noaptea în cap din cauza malaxorului vechi şi zgomotos al maşinii, sau de muncitorii de la salubritate care trânteau de pământ cu o plăcere sadică tomberoanele goale. Şi totuşi, era cinci dimineața, cu aproape o oră mai devreme decât se trezea el de obicei, lumina dimineții abia îşi strecura primele raze prin geamul de la dormitor acoperit cu o perdea veche de când lumea. Nu îl durea nimic, deşi se aştepta de la o zi la alta să îl apuce şi pe el bolile de care se plângeau cei care se pensionaseră odată cu el.

Îi mai întâlnea uneori, sâmbăta sau duminica, în parcul de lângă fosta uzină. Nu făceau nimic altceva, între două partide de table sau de şah, decât să se plângă unul altuia de bolile pe care le aveau. Nu de puține ori făcea greşeli intenționate ca să încheie mai repede o partidă de şah şi să plece înainte de a-i veni rândul să-şi povestească viața sau durerile pe care ar fi

trebuit să le aibă şi nu le avea. Pleca grăbit şi parcă ruşinat pentru starea de sănătate pe care o afişa la cei şaptezeci de ani împliniți. Se uita uneori la fiecare în parte, atunci când nu se simțea observat, şi parcă nu-i venea să creadă că timpul trecuse atât de crud peste ei, lăsând urme atât de vizibile. Cu cei mai mulți dintre ei lucrase în aceeaşi secție şi zeci de ani îi văzuse aproape zilnic, aşa că schimbările imperceptibile de care sufereau nu păreau atât de flagrante pe vremea când se întâlneau mai des. Dar după ce se pensionaseră cu toții a început să îi vadă mai rar şi schimbările pe care le sufereau de la o întâlnire la alta i se păreau de-a dreptul catastrofale. Mai ales primăvara, după ce nu ieşiseră în parc mai multe luni în şir, aproape nu îi mai cunoştea. Bărbați bine, pe care i-a invidiat în taină toată viața pentru succesul pe care l-au avut la femei, apăreau primăvara mergând greu, sprijinindu-se în baston, iar surâsul lor, altădată atât de cuceritor, era de-abia o amintire. Pielea de pe față lăsată, ridurile şi părul rărit, petele maronii care se întindeau pe mâini şi pe fețele lor l-au făcut în cele din urmă să renunțe la întâlnirile din parc. Nu că la el nu ar fi fost prezente semnele bătrâneții, dar parcă nu erau aşa de multe, parcă nu făcea atât de mult caz de ele şi oricum nu le vedea decât arareori, când trecea prin fața oglinzii.

Ce l-a îndepărtat cu totul de ei a fost faptul că în ultimul timp nu mai suporta sfaturile lor în legătură cu pensia lui micşorată, de parcă ar fi fost mari avocați toți, nu frezori sau strungari pensionari, la fel ca şi el. Adevărul este că după controlul care a avut loc acum vreo trei ani la Casa de pensii numai lui i-a fost micşorată pensia. Motivul era unul extrem de simplu,

după cei care efectuaseră controlul: aproape jumătate din anii în care cotizase nu mai erau de găsit şi pace. Ceruse lămuriri după ce îşi văzuse pensia înjumătăţită şi aflase că toţi anii în care figurase ca lucrând la Secţia specială nu mai apăreau nicăieri. Uneori îşi mai amintea ca acum ziua în care inginerul acela militar venise însoţit de şeful secţiei în atelierul de strungărie.

— Vă rog să reţineţi că îl vreau pe cel mai bun om pe care îl aveţi, precizase militarul cu un ton care nu admitea replică.

Nu a fost nevoie să întrebe care era acela, deoarece toate privirile din atelier se întoarseră ca la o comandă spre el. Mulţi l-au invidiat pentru că mergea la un salariu mai mare, dar uite că după ani de zile blestemele şi invidia lor l-au ajuns din urmă. Secţia specială unde a fost transferat avea un regim special, militarizat, şi toate documentele erau mai mult sau mai puţin secrete. Cine ştie ce or fi avut de ascuns cei de la Secţia specială, destul că după ani documentele au fost pierdute, distruse sau, oricum, nimeni nu mai ştia nimic de ele. Se putea face reconstituirea vechimii după declaraţiile a doi martori, dar uite că cei doi sau trei oameni pe care îi cunoştea din Secţie nu mai erau de găsit, iar când s-a dus la locul unde fusese pe vremuri fosta Secţie Specială, n-a mai găsit acolo decât câmpul şi câţiva excavatorişti care săpau fundaţia unor viitoare blocuri. Bani să angajeze un avocat nu avea, aşa că îi mulţumea lui Dumnezeu că nu trebuia să dea banii pe la doctori. Dacă o cheltuia cu grijă, îi ajungea şi pensia lui ciuntită. După ce plătea gazul, apa, curentul şi întreţinerea mai rămânea cu destui bani, din care îşi putea cumpăra câte ceva de mâncare. Nu-i rămânea nici măcar un bănuţ să

îşi pună deoparte pentru zile mai grele sau pentru un avocat, aşa cum plănuise după ce i se micşorase pensia.

S-a angajat atunci îngrijitor la o asociație de locatari, să aibă grijă de tomberoanele de gunoi, pentru că locuitorii mereu aruncau gunoaiele pe lângă containere. Puțina mândrie care îi mai rămăsese îl făcuse să aleagă o asociație de proprietari tocmai din partea cealaltă a oraşului, ca să fie sigur că nu îl întâlneşte niciun cunoscut. Şi totuşi, chiar în prima lună de lucru îl întâlnise la gunoaie pe un fost frezor de la secția lui. De vreo trei ori s-au salutat şi au vorbit numai banalități, dar apoi fostul lui coleg de secție n-a mai putut răbda şi a răbufnit:

— Ai văzut ce-ai pățit dacă ai vrut să-i faci bombă atomică lui Ceauşescu!

A rămas pur şi simplu blocat şi a fost nevoie de încă două, trei întâlniri ca să afle tot adevărul. După plecarea lui de la secția de strungărie, cazul lui a fost dezbătut pe toate părțile, mai ales că Secția specială era localizată undeva în afara oraşului şi era păzită zi şi noapte de soldați. Unul dintre ei care auziseră câte ceva a venit cu ideea că acolo se fabricau, în cel mai strict secret, componente pentru centrala nucleară de la Cernavodă şi, bineînțeles, piese pentru bomba atomică a lui Ceauşescu. Nu a fost nevoie de mai mult, mai ales că, atunci când se întâlneau cu Anton şi-l întrebau ce face, acesta, cu gândul la teancul de hârtii pe care le semnase, era nevoit să fie foarte evaziv pentru a scăpa de întrebările lor. Adevărul era că nici el nu ştia la ce urma să fie folosite piesele pe care le strunjea: primea cotele pieselor şi termenele de predare şi încerca să

respecte cu sfințenie şi unele, şi altele, motiv pentru care toată lumea era mulțumită de el.

Chiar şi Veronica, soția lui, fusese mulțumită de noul lui salariu, dar tot nu se putea uneori abține şi îl mai trăgea de limbă. Exact cu trei zile înainte să moară în explozia din secția de Turnătorie, îl întrebase iar şi el i-a explicat cât a putut el mai bine că strunjeşte tot un fel de arbori cotiți, ca şi înainte, doar că nu mai face muncă de serie, ci numai prototipuri, care vin uneori înapoi deteriorate ca de foc sau de explozii şi el trebuie să facă altele, puțin mai mari sau mai mici, după cum primea cotele de la inginerii militari. Biata Veronica murise fără să fie lămurită şi fără să fie convinsă cu adevărat. Copii nu avuseseră, deşi au fost ani întregi pe la doctori atât el, cât şi ea. Chiar în noaptea cu pricina îşi schimbase tura cu o colegă de la Turnătorie pentru a fi liberă a doua zi să meargă la un popă să-i citească. Nu a mai apucat şi, în timp ce conducea pe ultimul drum sicriul de zinc sigilat în care se odihnea ce mai rămăsese din ea, el nu se putea gândi decât la dorința ei de a avea copii.

Gândul la Veronica îl făcu să îşi dea seama imediat de ce se trezise: în casă mirosea a scorțişoară. Fără îndoială, în toată casa se simțea un puternic miros de scorțişoară şi se ridică grăbit, de parcă ar fi fost împins de cineva de la spate. Se duse drept în bucătărie şi deschise uşa, dar mirosul nu era nici acolo mai puternic, deşi o clipă se aşteptase să vadă masa plină cu cornulețe cu scorțişoară aşa cum Veronica le ştia prepara. Puțin dezamăgit, porni curios prin apartament să identifice sursa mirosului, dar nu părea să fie în nicio parte mai puternic decât în alta. Intră în sufragerie şi

deschise larg geamurile cu gândul să aerisească, dar în ciuda aerului proaspăt al dimineții mirosul parcă se întețî.

„Dacă ar mai trăi biata Veronica ar spune că miroase a smirnă şi tămâie”, gândi el cu tristețe, „şi precis ar mai da o fugă la biserică”.

Se opri între cele două geamuri din sufragerie, unde avea pusă o oglindă mare, şi se privi pe îndelete pentru prima dată după mult timp. Părul i se rărise şi lui, iar fața i se stafidise, acolo unde altădată erau muşchi şi piele întinsă acum nu mai avea decât piele scofâlcită şi căzută.

„De acum pot să mă duc iar liniştit în parc”, îşi spuse el, uimit de câte transformări observase dintr-odată, şi se duse în baie să se spele şi să se bărbierească.

Chiar dacă munca lui la containerele de gunoi era nenormată – „vii când vrei, pleci când vrei, dar pe lângă containere să fie curățenie lună”, îi spusese administratorul asociației care îl angajase –, îşi pregătea drumul spre locul de muncă la fel de atent ca atunci când lucra la uzină sau la Secția specială. Pe drum, cum era nevoit să ia tramvaiul până în capătul celălalt al oraşului, încerca să se îmbrace cât mai bine, ca să nu atragă atenția asupra lui, iar atunci când ajungea la containere se schimba în salopetă.

Lăsă geamurile de la sufragerie larg deschise, cu gândul că poate se va aerisi până când se va întoarce de la muncă. Locuia la etajul trei, aşa că nu risca să îl lase alții, mai nevoiaşi ca el, fără puținele lucruri din apartament. Afară era cald, era frumos şi oameni tineri se grăbeau pe lângă el, care la lucru, care la şcoală. Stația de tramvai era chiar peste drum de blocul în care

locuia şi dacă tramvaiele ar fi circulat ceva mai regulat ar fi fost tare bine. Mai ales iarna, când aştepta câte un interminabil sfert de ceas să apară cutia veche şi zăngănitoare a tramvaiului, tare mult i se mai părea. Nu că în tramvai ar fi fost cu mult mai cald, dar măcar nu bătea vântul. Vara, nu era nici frigul şi nici vântul problema, ci aglomerația şi căldura. Părea că toată lumea are de mers undeva dimineața cu tramvaiul şi de multe ori abia, abia, abia îşi găsea un loc pentru jumătatea de oră cât avea să îl zguduie tramvaiul de-a lungul oraşului.

Nici în dimineața asta nu a fost altfel şi după ce urcă a fost mulțumit că a găsit un loc chiar lângă uşă. După ce se aşeză, îşi prinse în brațe sacoşa şi după numai câteva minute simți iar mirosul de scorțişoară. Sau poate de tămâie... Şi nu l-a simțit numai el, pentru că cineva cu vreo trei locuri mai în față întrebă plin de năduf:

— Cine naiba s-a parfumat în aşa hal în aglomerația asta?

Nu răspunse nimeni, dar toți au început să tragă ostentativ aer pe nas, încercând să depisteze sursa mirosului. Părea să vină de peste tot şi de nicăieri, aşa că după o vreme au abandonat căutarea, iar o femeie de lângă el a tras concluzia:

— Bine măcar că miroase frumos, pentru că acum câteva zile s-a urcat unul lângă mine care mirosea a tomberon.

Un cor de voci aprobatoare a încheiat episodul şi tramvaiul şi-a continuat drumul zăngănitor. Pe la a treia sau a patra stație s-a urcat o femeie cu un copil de vreo

şase-şapte ani, care era atât de palid, încât Anton se ridică şi-i cedă locul.

— Mulţumesc, spuse femeia cu glas stins, apoi continuă, parcă jenându-se de cei din jur. Are boala copiilor şi, după cum se arată, în curând s-ar putea să aibă o criză.

Copilul nu părea foarte conştient de ce se întâmplă în jurul lui şi închidea mereu ochii, dar nici când îi avea deschişi nu părea să vadă multe. Erau nişte ochi goi, cum Anton îşi adusese aminte că văzuse cu mulţi ani în urmă la un coleg de-al lui de serviciu care suferea de aceeaşi boală. Fusese lângă el o dată când îl apucase criza şi, spre ruşinea lui, se îndepărtase grăbit, oripilat de ochii aceia goi, în care nu se putea citi nimic, de gemetele necontrolate ale omului, care îşi muşcase limba şi se scăpase pe el până să apuce cineva să îi dea vreun ajutor. Când copilul de lângă el începu să tremure şi să îşi dea ochii peste cap, femeia a şoptit vinovată:

— Astăzi nu i-am dat carbamazepina, că îl duc să-i fac analizele şi mi-a zis doctorul să nu-i dau pastilele.

Anton nu a auzit nicio voce care să-i şoptească să ajute copilul, aşa cum i s-a părut după ce totul a trecut, dar, simţindu-se poate vinovat de vechea întâmplare, a spus cu o voce hotărâtă:

— Trebuie să-i facem loc aici, între scaune, să se întindă.

Când pe copil l-a apucat cu adevărat criza, era deja întins între scaune, pe o bluză de salopetă pe care Anton o scosese la timp din sacoşă. I-a pus un pantof sub cap ca să nu se lovească din cauza spasmelor, a scos o batistă din buzunar şi a şters spumele de la gura copilului, apoi i-a aşezat între dinţi tocul de piele al

ochelarilor. După o vreme, fără să ştie de ce, s-a aplecat peste copil şi i-a prins capul în mâini, masându-l uşor, şi încetul cu încetul copilul s-a liniştit.

— Asta a fost scurtă, a spus femeia uşurată. De obicei are câte două crize pe zi şi țin mult mai mult.

După numai câteva clipe copilul deschise ochii mari şi limpezi precum cleştarul şi îşi opri privirea asupra lui Anton.

— Mulțumesc, şopti el stins şi asta fu cea mai mare răsplată pentru Anton.

Îi mulțumi şi femeia, apoi, la a doua stație, mama şi copilul coborâră şi mult timp Anton privi pe geam şi văzu cum copilul îi face semne largi cu mâna. Ar fi vrut să-i răspundă, dar se simțea oarecum în atenția celor din jurul său şi chiar nu voia asta. Îşi puse înapoi salopeta şi coborî cu o stație mai repede. Voia să meargă puțin singur şi să-şi limpezească gândurile. Şi să se gândească la întâmplarea tocmai încheiată. Nu-i plăceau spitalele, bolnavii şi nici bolile şi îşi aduse iar aminte de fostul lui coleg şi de graba cu care se îndepărtase. Îi fusese milă şi atunci, dar dezgustul sau poate că numai dorința de a nu fi implicat îl făcuse să se îndepărteze, lăsându-i pe alții mai pricepuți să-l ajute. Astăzi a fost cu totul altceva: astăzi el se simțea priceput şi nu i-a mai fost silă nici de spuma care îi ieşea copilului din gură şi nici de scrâşnetul teribil al dinților.

Ajunse între blocurile ale căror gunoaie le păstorea şi în mica gheretă în care îşi ținea lopețile, se schimbă în salopete, apoi luă lopata şi începu să încarce gunoaiele aruncate peste noapte pe lângă containere. Într-o vreme, la o şedință ținută de toți administratorii de asociații

care foloseau acelaşi loc pentru gunoaie, s-a crezut că se poate renunța la serviciile lui.

— De ce să-i dăm o grămadă de bani unui om să pună gunoaiele în containere, când cu puțină educație civică fiecare locatar ar putea să le aşeze direct unde trebuie.

A fost concediat şi blocurile din jur s-au umplut de fluturaşi chemând la responsabilitate civică. Peste trei zile l-au rechemat, pentru că locatarii se simțeau acum îndreptățiți să lupte în felul lor împotriva sistemului şi lăsau toate gunoaiele lângă containere. I-au mărit puțin salariul şi i-au plătit abonamentul la tramvai pentru că lumea se obişnuise cu el şi în curând totul a reintrat în normal. Îşi făcuse şi vreo câțiva prieteni: două mâțe care păreau a fi de rasă, după blana lânoasă pe care o aveau şi după ochii albaştri, dar mai ales după mofturile pe care le făceau când venea vorba de mâncare. Răscolea câte o oră întreagă prin containere până să găsească ceva ce să le convină. Ba într-o vreme ajunsese să le cumpere câte o conservă, două cu mâncare de pisici, numai să nu le mai vadă că îl privesc cu un reproş ascuns în ochii lor de un albastru glacial. Şi chiar şi atunci se simțea ca un servitor admis după multe străduințe să servească masa unor prințese de neam înalt. În timp ce le punea mâncarea în farfurii, mulțumea cerului că erau castrate, altfel nu ştia cum s-ar fi descurcat cu o liotă întreagă de pisoiaşi cu mofturi princiare.

Erau şi vreo trei câini prin preajma containerelor, dar cu ei era cu totul altă treabă: părea că nu au nevoie decât de puțin apă din când în când şi de mângâieri

după urechi cât de multe, pentru că mâncare păreau capabili să-şi găsească singuri.

De vreo câteva luni se mai aciuase pe lângă el un ţigănuş de vreo zece-doisprezece ani. A venit la început să îşi încerce norocul la cerşit, dar Anton a început să râdă.

— Păi, la unul ca mine ți-ai găsit să ceri de pomană? De unde să-ți dau, mă copile, că prin buzunarele mele bate vântul!

A doua zi, văzându-l că insistă, l-a întrebat:

— Dacă tot nu mergi la şcoală, de ce nu încerci să câştigi tu singur nişte bani, în loc să stai cu mâna întinsă? Eşti destul de în putere… poate că o să-ți mai dea lumea câte ceva de milă un an, doi, cât mai eşti mic, dar în curând ai să creşti şi atunci nimeni n-o să se mai uite la tine.

L-a învățat să strângă doze goale de aluminiu, au improvizat o mică presă, le turteau, apoi copilul le ciocănea cu un mic baros şi le ducea la un centru de colectare a metalelor. Aluminiul din doze era plătit destul de puțin: la un kilogram abia primea doi lei, dar, cum lumea din cartier bea destul de multă bere, în fiecare zi se adunau câteva sute de doze. L-a învățat să aleagă din aparatele electrocasnice cuprul, care era plătit mai bine, şi încetul cu încetul puştiul a prins un pic de cheag. Erau zile în care câştiga şi zece-douăzeci de lei şi într-una dintre zilele mai bine plătite s-a întors parcă spăsit de la centrul de colectare şi a spus:

— M-am întâlnit la centrul de colectare şi cu alții copii care duc doze de aluminiu. Ei spun că-i dau omului de la gunoaie jumătate din bani… dacă trebuie, îți dau şi eu jumătate, numai să mă mai laşi aici.

Anton a ridicat din umeri:

— Stelică dragă, dacă nu ți-am cerut până acum, n-o să-ți cer nici de aici înainte. Mă bucur că mai am şi eu cu cine sta de vorbă cât e ziua de lungă. Numai să ai grijă ce faci cu banii... ajută-ți familia sau pune-i deoparte, pentru că va veni o vreme când poate că lumea nu o să mai aibă nevoie de aluminul din doze.

În ziua aceea, gândindu-se la întâmplările de peste zi, nu prea a avut timp de Stelică, dar acesta părea să ştie când să tacă şi când să vorbească, pentru că toată ziua a ciocănit îndârjit la dozele de aluminiu şi a adunat aproape zece kilograme.

După-amiază, când să plece spre casă, Anton s-a spălat la robinetul din gheretă şi iar i s-a părut că simte mirosul de scorțişoară. A cercetat cu atenție sacoşa în care îşi ținea lucrurile, dar nu a găsit nimic suspect. I-a dat-o şi lui Stelică să o miroasă.

— Nu miroase sacoşa, îl contrazise copilul. Mata miroşi, nea Antoane. Te-ai dat cu parfum. Ai vreo întâlnire? întrebă copilul râzând şi se feri de lovitura pe care Anton se prefăcu că vrea să i-o dea, în joacă.

***

Au trecut câteva zile cu Anton aerisindu-şi zilnic dimineața micul apartament încercând să scape de mirosul de mirodenii, iar în cursul zilei încărcând gunoaie în containere sau ciocănind doze de bere ca să îl ajute pe Stelică. Într-una dintre zile, tocmai se pregătea să plece spre casă când văzu că se apropie de ghereta lui preşedintele de asociație, şi Stelică se făcu nevăzut în

spatele gheretei, ştiind că nu este foarte bine văzut de conducerea asociației.

Abia când preşedintele se mai apropie, văzu că este însoțit de o femeie şi de un copil care îi păreau cunoscuți. Când se mai apropiară îşi dădu seama că erau femeia şi copilul din tramvai, de acum câteva zile. „Oare ce s-o fi întâmplat?” se întrebă îngrijorat şi ieşi în întâmpinarea lor.

— Domnule Vlădăreanu, începu preşedintele, abrupt, aşa cum îi stătea în obicei, doamna te caută de câteva zile dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles prea bine. Nici nu te cunoştea după nume, a aflat de la nişte cunoscuți doar unde lucrezi. Sper că nu sunt probleme.

Femeia, care îşi strângea sub braț copilul, se întoarse repede spre omul de lângă ea.

— Nu, nici vorbă, domnule dragă. Voiam doar să îl găsesc pe domnul…Vlădăreanu să îi mulțumesc că mi-a vindecat băiatul.

Buzele preşedintelui se strânseră până ajunseră ca o linie subțire şi făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi expediat toată problema spre containerele de gunoi.

— Şi, te rog, fără misticisme şi vindecări miraculoase prin asociația mea… altfel voi fi nevoit să mă dispensez de serviciile dumitale.

Şi se depărtă grăbit.

Femeia se apropie de Anton şi vru să îi apuce mâna dreaptă şi să i-o sărute, dar el îl auzi pe Stelică chicotind printre containere şi şi-o smuci ca arsă de foc.

Cu ochii în lacrimi, femeia începu să vorbească:

— Nici nu ştiu cum să vă mulțumesc pentru binele pe care ni l-ați făcut. De când l-ați atins atunci pe cap pe Mihăiță, nu a mai avut nicio criză. Şi nici medicamente

nu i-am mai dat… toate analizele i-au ieşit curate. Doctorii s-au mirat şi nu ştiu ce să creadă. Spun că aşa ceva n-au mai pomenit.

Se scotoci în buzunar şi scoase un fişic de bani, pe care i-l întinse lui Anton.

— Noi nu prea mai avem bani acum, că am cheltuit o grămadă cu boala copilului, dar am împrumutat ca să ne putem revanşa într-un fel.

Anton rămăsese încremenit, apoi împinse înapoi mâna femeii.

— Doamnă, eu nu i-am făcut nimic copilului dumneavoastră. I-am masat puțin fruntea ca să-i treacă amețeala. Poate că este o coincidență… Copilul este tânăr, organismul lui este rezistent, o fi învins în cele din urmă singur boala.

Privi spre copilul care se uita la el cu ochi mari şi, fără să vrea, îl mângâie iar pe cap, făcându-l să zâmbească.

Se întoarse iar spre femeie.

— Vă rog să nu mai spuneți la nimeni aşa ceva. Vedeți ce şefi ciudați am. Vreți să mă dea afară?

— Cum vreți dumneavoastră, domnule Vlădăreanu, spuse femeia şoptit. Dar nu vă supărați că vă spun… nu ar trebui să stați aici, printre gunoaie, dacă aveți darul acesta. Ar trebui să vindecați lumea.

— Nici vorbă de aşa ceva, se împotrivi Anton, a fost o simplă coincidență.

Şi privi printre containerele de gunoi, de unde Stelică nu mai chicotea, ci îl privea cu ochii mari.

Femeia dădu să plece, dar se întoarse şi îi spuse ridicând din umeri:

— Spuneți ce vreți, dar pe mine nu mă păcăliți... nu vedeți că şi aici, înconjurat de gunoaie, totul în jurul dumneavoastră miroase a smirnă şi a tămâie?

Şi plecă trăgând după ea copilul, care tot întorcea capul spre Anton, până au luat amândoi colțul blocului şi nu i-a mai văzut.

„A scorțişoară miroase, femeie, nu a smirnă!" spuse el şoptit în urma lor, dar acum îşi dădu seama că mirosul din preajma lui era mai greu şi mai persistent decât cel de scorțişoară. Cum Stelică considerase că este mai bine să plece fără să îi spună nimic, îşi luă şi el sacoşa şi plecă acasă.

Abia intrat în apartament, închise geamurile, convins şi el până la urmă că mirosul vine din el. Făcu o baie fierbinte şi se frecă îndelung cu cel mai aspru burete pe care îl găsi, apoi se şterse îndelung cu un prosop nou, pe care îl cumpărase de curând. Se înfăşură cu el şi intră în dormitor să se îmbrace, când simți un fulger prin ceafă.

„Ce poate să fie asta?" apucă el să se întrebe când îşi simți dinții clănțănind, apoi văzu patul urcând spre el cu viteză şi totul în jur se scufundă în întuneric.

Când se trezi, prin geamul de la dormitor se strecurau ultimele raze ale soarelui, iar el se simțea slăbit aşa cum nu se simțise nici atunci când avusese o gripă severă, cu mulți ani în urmă. Probabil că s-a prăbuşit mai întâi în pat, de unde s-a rostogolit apoi pe covor, unde se vedea o pată mare. La gură avea urme de sânge, probabil de când se muşcase de buze, aşa că se deplasă cu greutate în baie şi se sperie de chipul cadaveric care îl privi din oglindă.

„A fost apa prea caldă”, îşi spuse el, apoi după ce curăță de bine, de rău, merse în dormitor, se culcă şi adormi brusc, având, ca niciodată, un somn greu şi fără vise.

Ajuns a doua zi la muncă, primul lucru a fost să-i explice lui Stelică să-şi țină gura dacă vrea să îl mai țină pe lângă el. Copilul avea o limbă ascuțită şi o minte brici, iar întâmplările zilei de ieri în mod normal i-ar fi furnizat un bogat material pe marginea căruia să tot discute zile întregi. De parcă ar fi priceput despre ce este vorba, copilul a tăcut îndârjit toată ziua, ciocănind cu spor o grămadă bunicică de doze de bere. Le-a lăsat deoparte abia spre după-amiază şi aproape se făcuse ora de plecare când cineva a adus cu un cărucior o canapea destul de bună, cu gând să o arunce pentru că, aşa spunea, îşi luase alta. Avea doar câteva arcuri rupte şi Stelică, care cine ştie pe ce pat dormea acasă, a fost foarte interesat de ea. A încercat mai întâi să împingă cu o rangă arcurile rupte înapoi sub pânză, apoi a încercat să le lege cu o sârmă găsită prin apropiere.

Anton nu şi-a dat seama ce se întâmplă până când nu l-a auzit pe Stelică țipând. A lăsat repede din mână lopata cu care încărca ultimele gunoaie şi s-a repezit spre copil. Una dintre sârmele pe care le folosise ca să lege arcurile era ruptă, iar arcul eliberat a țâşnit şi s-a înfipt în brațul subțirel al copilului, lăsând o urmă sângerie pe pielea tuciurie. Când a privit spre rana băiatului şi-a dat seama că este mai gravă decât a crezut la prima vedere: arcul, când a zvâcnit să se elibereze, luase şi o bucată bună din pielea şi carnea de pe braț. Stelică avea fața cenuşie şi abia se mai ținea pe picioare,

încât cu greu a reuşit să îl tragă lângă robinet şi să-i spele rana.

— Trebuie să te ducem la spital să îți coasă rana, Stelică, a spus Anton după ce a curățat rana şi a văzut cât de adâncă este. Altfel o să te infectezi şi cine ştie ce mai poți păți. Nu te uita, că eu o să încerc să îți potrivesc pielea peste rană şi să te leg cu ceva, apoi am să chem salvarea.

— Nu vreau la spital, nea Anton, şopti Stelică cu glas stins, mi-e frică de spital, nu vreau acolo, că o să-mi taie mâna.

Şi Anton îşi aminti că odată copilul îi povestise de un vecin de-al lui care tot aşa se lovise la mână, iar doctorii, când rana s-a infectat, nici una, nici alta, i-au tăiat direct brațul în loc să încerce să i-l vindece.

În timp ce vorbeau, mâinile lui Anton se mişcau parcă singure şi aşezau cu grijă pielea peste rană.

Mirosul de scorțişoară sau ce o fi fost se simți dintr-odată mai puternic şi copilul suspină:

— Parcă nu mă mai doare aşa de tare. Poate că îmi trece dacă mă pansezi fără să mă mai duci la spital.

Anton clătină din cap neîncrezător, dar când îşi luă mâna de pe rană sângele nu mai țâşnea şi pielea părea destul de bine prinsă. Fără să vrea, mai mângâie puțin brațul tuciuriu, apăsând şi masând, şi simți o căldură ciudată irizând din rană. Puse iar brațul sub şuvoiul de apă şi curăță tot sângele din jurul rănii, ca să vadă mai bine. O linie albicioasă puțin mai groasă ca o ață era tot ce mai rămăsese din rana urâtă de acum câteva minute. Dădu drumul brațului, apoi se şterse de apă pe mâini şi privi încruntat spre locul unde fusese rana.

— Cred că nu a fost aşa de gravă cum ni s-a părut la început, spuse el cu un început de teamă în voce.

Pipăi linia subțire unde fusese rana şi continuă:

— Şi ai un mare noroc că eşti bun de carne. Uite ce repede ți s-a închis.

Stelică îl privea cu ochi mari, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar el îl opri.

— Să nu spui nimic la nimeni, auzi?

Şi lăsă cele câteva grămezi de gunoi care mai erau pe jos printre containere, se îmbrăcă grăbit şi plecă spre stația de tramvai ca dus de vânt.

A ajuns acasă fără să îl mai oprească nimeni pe drum şi, abia intrat în apartament, se dezbrăcă, dar evită să mai facă baie, ca să nu inițieze de la căldura apei o nouă criză de epilepsie. Preventiv, se aşeză în pat şi luă o carte să citească. Apucă să răzbată cu greu prin vreo două pagini, pentru că nu-i stătea gândul la ce citea, când se simți luat de frisoane şi îşi auzi iar dinții clănțănind. Când se trezi, peste câtva timp, îşi dădu seama că se scăpase pe el şi udase patul şi că era plin de sânge. Se târî cu greu până în baie să estimeze dezastrele. Spre uimirea lui, de data asta nu-şi muşcase nici buzele şi nici limba. Abia când ridică brațul văzu că avea o rană destul de adâncă şi care încă sângera abundent.

„Fi-ți-ar canapeaua de râs, Stelică”, mormăi el înciudat. „Ai scăpat tu, dar uite că m-a tăiat pe mine.” Deşi nu îşi amintea în ruptul capului când anume se tăiase. Probabil că în timp ce îl doftoricea pe copil atinsese şi el din greşeală capătul ascuțit al arcului oțelit.

„Va trebui să am mai multă grijă altădată”, gândi el după ce îşi obloji de bine, de rău rana. „Mai ales că nici nu am carnea aşa de bună ca țigănuşul”, oftă el, văzând că rana rămâne deschisă şi a fost nevoie să o strângă strâns cu un bandaj ca să-i țină marginile lipite şi să oprească sângerarea. Încercă să mănânce ceva, dar nu putu înghiți nimic, aşa că se puse pe căutat şi până la urmă găsi într-un dulap o față de masă veche, din muşama, pe care o aşeză pe pat, sub cearşaf, după ce schimbă aşternuturile. Nu ştia să fie predispus la atacuri de epilepsie şi înainte de culcare căută în bibliotecă şi citi capitolul despre epilepsie dintr-o carte medicală pe care o cumpărase pe vremuri soția lui. Află astfel că epilepsia este o dereglare a sistemului nervos care produce descărcări bruşte şi intense de activitate electrică în creier, manifestându-se clinic prin convulsii care afectează controlul vorbirii, al vederii sau chiar al stării de conştiență. Deşi epilepsia este uneori urmarea altor boli, de cele mai multe ori cauza este necunoscută.

„Poate că exista în stare latentă în mine şi s-a declanşat de la băiatul ăla pe care l-am întâlnit în tramvai”, se gândi el înainte de culcare. „Nu-i nimic, bine că i-a trecut copilaşului. Eu mă voi descurca şi cu asta cât mai am de trăit!” apucă el să-şi mai spună înainte de a se cufunda iar în somnul greu şi cleios.

A doua zi, primul lucru pe care îl făcu atunci când ajunse la lucru a fost să controleze rana lui Stelică, dar abia, abia dacă se mai vedea ceva şi numai dacă ştiai unde să te uiți. Acasă, înainte de a pleca, îşi schimbase bandajul şi văzuse că rana tot nu avea de gând să se prindă, aşa că trebuia să dea cât de curând o fugă la spital să fie cusut. Încercă să lucreze şi să nu țină

seama de durerea tot mai sâcâitoare din braț, dar mai ales încercă să o ascundă de Stelică, fiindcă nu avea deloc chef de eventualele lui întrebări. De data asta făcu un efort suplimentar şi termină curățenia la timp în jurul containerelor, ca să nu găsească niciunul din conducerea asociației vreun motiv de nemulțumire.

La plecare, când ajunse în stație şi se amestecă cu lumea care aştepta tramvaiul, avu iar o senzație de căldură aşa că se uită după o bancă să se aşeze. Găsi un loc sub copertina de plastic, la adăpost de razele încă puternice ale soarelui. Chiar în spatele stației era un şantier şi gardul care îl despărțea de stradă era mai mult simbolic, astfel că o mulțime de materiale şi deşeuri erau împrăştiate pe trotuar, printre călătorii care aşteptau în stație.

„Ar trebui să le spună cineva să strângă tablele astea de aici”, gândi el, amintindu-şi de accidentul de ieri, dar chiar atunci tramvaiul intră zăngănind ca de obicei în stație.

Toată lumea se bulucì la uşi, deşi nu era nici pe departe aglomerația de dimineață. I se păru că aude un țipăt de copil, cineva strigă cu o voce exasperată: „Dar urcă-te odată, mototoalo”, apoi uşile se închiseseră şi tramvaiul porni. Abia apoi văzu că în fața lui era o fetiță de vreo doisprezece-treisprezece ani, ținută de mână de o femeie corpolentă care părea a fi mama ei şi care era albă la față ca varul.

— Acum ce mai ai? se răsti la biata fetiță, care o privea cu ochii în lacrimi. Spune odată, se răsti iar mama, iar fetița ridică doar piciorul.

— M-am tăiat într-o tablă când m-ai tras de mână.

— Of, doamne, numai necazuri îmi faci! începu mama ei să țipe, dar se opri ca lovită când a văzut rana de la genunchiul fetiței: pielea era desprinsă de pe tot genunchiul copilului şi dedesubt se vedea, însângerat, osul rotulei.

Femeia ridică ochii spre Anton, vru să spună ceva, apoi dădu ochii peste cap şi se lăsă moale cu toată suta ei de kilograme pe podeaua tramvaiului, iar lumea începu să țipe, repezindu-se spre ea să o ajute. Pe fetiță nu o mai băga nimeni în seamă, aşa că Anton o aşeză pe un scaun şi începu să-i aşeze pielea peste rotulă.

— Am nevoie de o batistă, spuse el şi vreo două batiste apărură imediat, semn că nu toată lumea era preocupată de leşinul mamei.

Desfăcu una dintre ele, care părea mai mare şi mai curată, şi legă bine rana, apoi ținu strâns piciorul fetei care îl privea cu ochi mari.

Încercă să-i zâmbească şi-i spuse:

— Ține doar batista legată şi până mâine îți promit că n-o să mai ai nimic.

De fapt rana fetei era deja vindecată, din câte putuse vedea, şi ceruse batista ca să lege şi să acopere rana ce se închisese ca să nu observe nimeni asta. Între timp îşi revenise şi mama suficient de mult ca să-i mai spună câteva cuvinte aspre fetiței, care îl privea pe Anton cu ochii mari, ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— Nu mă mai doare, îi şopti ea lui Anton, dar acesta îşi recuperă geanta şi coborî la prima stație, înainte să apuce lumea să îşi pună întrebări.

Luă un taxi până acasă şi de cum ajunse se trânti pe pat, aşteptând să vadă ce o să se mai întâmple. Cam la

aceeaşi oră ca şi ieri veni criza de epilepsie. Şi, tot ca ieri, se trezi sfârşit de puteri şi plin de sânge.

De data asta sângera de la genunchi şi când văzu pielea dată la o parte de pe rotulă nu mai avu nici o îndoială. Se pansă cum putu şi, pentru a nu-şi alarma vecinii, nu sună la salvare, ci chemă un taxi şi plecă la spital.

Îi explică medicului de la Urgență că s-a lovit în stația de tramvai de vizavi de şantier şi promise că va depune o sesizare pentru a evita ca şi alți oameni să de accidenteze.

— Totuşi, după atâtea ore, nu văd nici un semn de coagulare, deşi nici un vas de sânge nu este lezat, spuse medicul de gardă după ce îl examină. Cred că aveți o deficiență severă de vitamina K, aşa că am să vă fac una chiar acum, odată cu serul antitetanos, şi am să vă prescriu şi o rețetă pentru a fi mai sigur. Poimâine, am să vă rog să veniți la control să vedem cum evoluează rănile.

O asistentă toaletă rănile şi se pregătea să le coasă când în camera de gardă intră un medic mai în vârstă, căruia i se citea oboseala pe față. După respectul pe care i-l acordară cei doi, se vedea că este unul dintre medicii importanți ai spitalului.

— Am plecat şi eu acasă, Dane, i se adresă el medicului de gardă. Pacientul de la trei este stabil acum. Dacă sunt ceva probleme nu ezita, te rog, să mă suni, indiferent de oră.

Doctorul de gardă dădu din cap, iar medicul mai în vârstă se pregătea să plece când ochii îi căzură pe rana de la genunchiul lui Anton, pe care asistenta tocmai se

pregătea să o coasă. Făcu un gest să o oprească şi îşi puse ochelarii studiind cu atenție rana.

— Interesant, spuse el în şoaptă, ia să vedem noi ce avem aici.

Se întoarse spre asistentă, care îl privea respectuoasă.

— I-ați făcut anestezie locală?

— Da, domnule doctor Niculescu, confirmă asistenta.

— Şi la genunchi, şi la braț?

Asistenta confirmă din nou şi doctorul privi iar, mai atent, cele două răni.

— Înseamnă că mai poate aştepta câteva minute până i le coasem. Du-l, te rog, la mine în cabinet, apoi vino şi dumneata, i se adresă el asistentei.

Anton fu transportat cu un cărucior până la cabinetul doctorului Niculescu, în ciuda asigurărilor lui că se poate deplasa perfect şi singur.

Când au ajuns în cabinet, doctorul căută într-un dulap şi scoase o lupă mare, cu care examină pe îndelete rănile, apoi îl privi atent pe Anton.

— Rana asta de la braț tot astăzi ai căpătat-o?

Anton oftă din greu, apoi spuse:

— Ieri, domnule doctor. Dar speram să se vindece şi să nu mai fie nevoie să vin la spital. Nu-mi place în spitale.

— Nici mie, încercă doctorul o glumă, dar eu aici lucrez.

Încheie examinarea şi adăugă, în timp ce asistenta cosea cu dexteritate rănile:

— Cu rănile dumitale este o problemă. Va trebuie să îți recoltăm şi nişte sânge pentru un set complet de analize. Ceva nu este deloc în regulă şi nu cred că este

vorba numai de o lipsă a factorului coagulant. Rănile astea sunt prea ciudate. Tai şi vindec tot felul de răni de aproape o jumătate de veac, dar asemenea răni încă nu am întâlnit.

După ce asistenta termină de cusut rănile şi recoltă sângele necesar pentru analize, doctorul îi făcu semn că poate să plece.

După ieşirea asistentei, doctorul îl invită să se aşeze comod pe unul dintre fotoliile din cameră, iar el se aşeză pe celălalt.

— Ei, şi acum, că am rămas numai noi doi, poate că ar fi cazul să îmi spuneți adevărul, stimate domnule Vlădăreanu.

— Adevărul, domnule doctor, începu Anton cu greu să vorbească, este că nu o să mă credeți.

Se opri şi încercă să îşi aşeze gândurile în aşa fel, încât să i le expună cât mai clar doctorului.

— Nu există nimic din ceea ce ai să îmi spui şi să nu pot crede, dragă domnule Vlădăreanu. Fiindcă rănile dumitale nu au fost făcute nici de tablă şi nici de arc. Parcă au fost făcute cumva din interior spre în afară, şi asta nu pot să înțeleg.

Văzându-l că ezită în continuare, adăugă, încercând să destindă atmosfera:

— Să ştii că şi lumea noastră este plină de mici mituri urbane, unele aproape adevărate, iar altele nici măcar pe departe. Nu mai departe de zilele trecute am fost chemat să repar instrumentul unui tânăr mire care în noaptea nunții s-a trezit cu muşcături pe penis, deşi ei erau nişte tineri inocenți de la țară, care s-au jurat că nici nu auziseră de sex oral. Când a fost examinată mireasa, a fost găsită cu ceea ce în termeni de

specialitate se numeşte *vagina edentata*, adică vagin cu dinți. Unul din miturile medicale care credeam că țin mai degrabă de fobiile masculine decât de realitate s-a dovedit că există. E adevărat că nu erau chiar nişte dinți, ci doar o concrețiune osoasă care în momente de stres se putea strânge asemenea unor dinți. Aşa că, orice mi-ai spune, nu mă poți uimi, dragă domnule.

Anton zâmbi aproape fără să vrea, apoi îi spuse doctorului dintr-o suflare tot ce i s-a întâmplat începând cu ziua când a simțit prima dată mirosul de tămâie şi scorțişoară şi până la întâmplarea de azi din tramvai.

— Deci de asta am simțit eu mirosul de tămâie când m-am apropiat de dumneata. Deşi un bătrân preot mi-a spus odată, demult, când am fost la muntele Athos, că nu tot ce miroase a smirnă şi tămâie este înger şi nu tot ce miroase a pucioasă este diavol.

— Sunt sigur de asta, confirmă Anton, pentru că nu sunt deloc o persoană religioasă.

Şi privi cum doctorul ia din dulapul cu instrumente un bisturiu mic.

— După cum am spus, te cred, dar, cum sunt o fire carteziană, nu te superi dacă am să fac o mică experiență, să văd şi eu cum se manifestă acest fenomen.

Îşi apăsă uşor lama bisturiului pe antebraț şi crestă o rană puțin adâncă, de doi, trei centimetri lungime. Apoi puse bisturiul jos şi se apropie de Anton.

— Nu că nu aş crede, spuse el, dar aş vrea să văd cum se întâmplă.

Anton nu avea nevoie să fie îndemnat, pentru că de când văzuse sângele pe mâna doctorului simțise uşoare furnicături în palme şi aproape involuntar prinse brațul

care i se întindea. În timp ce masa rana îşi aminti de dorința aproape de neînfrânt pe care o simțise mai devreme la Urgență. Cât aştepta să coboare medicul de gardă, fusese adusă victima unui accident de circulație, cu fractură deschisă la brațul drept. Fără să vrea, s-a ridicat de pe banca unde aştepta şi a făcut doi paşi spre rănit, gata să îi pună mâna pe rană. Numai sosirea medicului de gardă l-a făcut să dea înapoi şi să se întrebe câte răni mai putea suporta corpul lui obosit.

Pentru că rana era mică, avu nevoie de numai câteva secunde ca să o închidă complet. Doctorul îşi spăla îndelung mâna, apoi luă lupa, aprinse o lampă puternică şi îşi examină pe îndelete brațul. Veni apoi lângă Anton şi-i dădu lupă să privească şi el: pe locul unde fusese tăietura se vedea doar o urmă albicioasă, subțire cât o ață, care se resorbea văzând cu ochii.

Doctorul Niculescu oftă din greu.

— Departe de mine să spun că înțeleg măcar în parte un asemenea fenomen. Dar, dacă această manifestare va putea fi studiată şi folosită de om, asta înseamnă că meseria de doctor nu va mai avea foarte mare căutare. Noroc că ies anul viitor la pensie, zâmbi el trist.

Anton clătină neîncrezător din cap.

— Chiar dacă se va afla cum anume se produce acest fenomen, mă îndoiesc că va deveni foarte repede reproductibil. Mai ales dacă rănile sau bolile trebuie neapărat să se transfere asupra cuiva.

Doctorul îşi plimbă privirea peste şirul lung de cărți, de parcă ar fi încercat să afle acolo un răspuns. Când îşi dădu seama că nu poate găsi nimic în cărți, se ridică şi spuse:

— E târziu, aşa că haideți să vă duc acasă. Am să vă rog să treceți mâine pe aici să vedem dacă analizele ne vor lămuri într-un fel sau altul. Oricum, eu vă sfătuiesc să stați departe de răniți şi de bolnavi în tot acest timp. Aveți organismul destul de slăbit şi nu se ştie câte răni mai poate suporta.

Au plecat cu maşina doctorului şi pe drum, în timp ce conducea, îi simțea privirea cum i se oprea din când în când asupra lui ca şi cum ar fi căutat să se lămurească ce-i atât de deosebit la el.

Când au ajuns în parcarea blocului în care locuia Anton, doctorul a oprit motorul şi s-a întors cu totul spre el.

— Acum câțiva ani am fost într-o excursie în Tibet, unde am văzut un fenomen oarecum asemănător. Dar, cum nu am avut ocazia să îl verific, am trăit tot timpul cu impresia că este doar o formă oarecare de truc magic. Şi tot atunci un bătrân lama tibetan mi-a spus câteva cuvinte care m-au urmărit foarte multă vreme. „Tigrul şi privighetoarea nu vor neapărat să ne înspăimânte sau să ne încânte atunci când îşi sfâşie prada sau îşi cântă trilurile. Tigrul vrea să se hrănească, iar privighetoarea să îşi găsească perechea. Că noi găsim motive de spaimă sau de încântare în acțiunile tigrului şi ale privighetorii, asta este cu totul altă poveste."

Tăcu câteva minute, privind în întunericul de afară, apoi spuse:

— Mă întreb, aşadar, dacă nu cumva vindecările astea nu sunt de fapt decât ceea ce vedem noi din cu totul altceva.

Porni motorul maşinii şi îi dădu o carte de vizită, apoi îşi luă rămas-bun, iar Anton coborî în întunericul rece al

nopții şi urcă greu spre apartamentul lui, chinuit de dureri, semn că îi cam treceau efectele anesteziei.

Adormi greu, dar a doua zi se încăpățână să meargă la lucru, pentru că nu ar fi suportat să fie singur acasă cu gândurile lui.

Când ajunse la containere îşi luă lopata aproape cu uşurare şi încărcă gunoaiele aruncate peste noapte, scrâşnind din dinți şi încercând să nu bage în seamă durerea care îl săgeta în braț şi în genunchi.

Luat cu treaba, nici nu a simțit cum a trecut ziua. Chiar şi Stelică, deşi vorbăreț de felul lui, parcă îi înțelegea nevoia de tăcere şi îşi vedea tăcut de dozele lui.

Când ajunse în stația de tramvai văzu şi tabla în care se lovise fetița. Era tot acolo, alături de altele la fel de ascuțite, gata să mai rănească pe cineva, aşa că îşi propuse chiar a doua zi să facă o sesizare sau chiar o vizită pe şantier, să caute un şef care să înțeleagă despre ce este vorba. Clădirea la care se lucra se înălța vertical chiar la câțiva metri de trotuar şi oricând de sus putea cădea ceva în capul trecătorilor. Încerca să îşi formuleze în minte o asemenea sesizare, când auzi o voce subțirică lângă el.

— Dânsul este.

Şi când întoarse capul văzu că lângă el era fetița de ieri, pe care o ținea de mână de data asta o tânără în pantaloni scurți şi cu un tricou subțire. Înainte de a apuca să spună ceva, îşi imagină iar scena de mulțumire şi încercă să se facă pierdut printre călătorii care aşteptau în stație. După cât de mult semănau cele două, în mod sigur erau surori, şi nu putu să nu observe cât de drăguță şi cochetă era sora mai mare. Tricoul scurt lăsa să i se vadă buricul, în care avea prins

un inel argintiu, dar nu avea timp să observe mai mult, dacă nu avea chef să i se sărute iar mâna.

— Aşteaptă! se auzi strigatul fetei mai mari, dar el mări pasul, sătul de mulțumiri.

— Aşteaptă, sau chem poliția, se auzi din nou în spatele lui,.

Şi de data asta se opri ca lovit. La orice se aştepta, numai la asta nu.

Cu paşi mari, cele două fete au ajuns lângă el. Cea mai mare se aşeză cu mâinile în şolduri în fața lui.

— Voiam să cunoscu şi eu pedofilul care îmi pipăie cu neruşinarea sora, profitând de neatenția oamenilor.

Anton rămase de-a dreptul perplex şi făcu ochii mari aşa că fata continuă:

— Sunt studentă în ultimul an la medicină aşa că pe mine nu mă poți păcăli cu astfel de tertipuri ieftine, țap bătrân ce eşti.

Ridică rochița fetiței şi-i arătă picioarele.

— Uite aici, nici o rană pe niciunul din ele. Ştiu cum ai procedat şi am să mă duc la poliție să reclam. Ai avut o pungă cu sânge pe care ai spart-o pe genunchiul surorii mele, pentru că a ajuns acasă plină de sânge, dar nici urmă de rană. Ai făcut asta ca să ai motiv să o mângâi.

— Iuliana, dar am fost rănită, mi se vedea osul de la genunchi cum se mişcă, şopti fetița cu ochii în lacrimi.

— Andreea, tu să taci, că te-a prostit şi pe tine, şi pe mama, ca să te poată pipăi pe îndelete.

Fetița se smuci din mâna surorii ei şi se repezi în brațele lui Anton, şoptind printre sughițuri de plâns;

— Eu i-am spus cum a fost, dar nu mă crede.

Stupefiată, Iuliana dădu să se repeadă să îşi recupereze sora, dar chiar atunci de sus, de pe clădirea în construcție, se auzi un zgomot vibrant urmat de câteva țipete gâtuite. Cablul unei macarale care ridica o bucată uriaşă de tablă se rupsese şi tabla o pornise vibrând la vale. Mai întâi căzuse vertical spre stația de tramvai, apoi se lovi de ceva, se răsuci brusc într-un incredibil zbor orizontal şi zbură fâşâind periculos, ca o pasărea a morții, spre Iuliana, o tăie în talie chiar sub brațele încă în şolduri, ca pe o simplă foaie de hârtie şi se opri zăngănind într-o pubelă de gunoi. O clipă, păru că nimic nu s-a întâmplat, apoi Anton văzu cum Iuliana întinse brațele spre el tot cu gândul să o recupereze pe cea mică, dar apoi partea de sus se desprinse şi alunecă spre spate cu o clipă înaintea picioarelor şi a mijlocului. Împinsă de tabla care o tăiase, căzuse pe spate, iar acum părea că se odihneşte, atât doar că între cele două părți ale corpului erau cam zece centimetri distanță. Mai întâi începu să țipe sora ei mai mică, apoi țipetele se înmulțiră când oamenii din stație se apropiară.

Andreea îl strânse cu putere pe Anton, strigându-i chiar în ureche:

— Salveaz-o, te rog! Numai tu poți să o faci.

— Biata copilă, spuse cineva, încă nu îşi dă seama că sora ei este pierdută.

Altcineva voia să caute o lumânare, dar Anton se apropie tremurând de fata căzută. În ochii Iulianei mai pâlpâia parcă o uşoară urmă de înțelegere şi îi fixă, aşa stinşi cum erau, asupra lui. Buzele ei, din care culoarea fugise, se deschiseră în încercarea de a spune ceva, iar Anton se apropie şi mai mult şi auzi o şoaptă ca o părere:

— Ajută-mă!

Sângele, care până atunci încă nu începuse să curgă, s-a pornit dintr-odată să țâşnească şi Anton se aplecă şi o prinse de mâini. Trase cu putere până când cele două jumătăți ale corpului se uniră, apoi începu să maseze tăietura. Mai trase încă o dată de mâini, apoi încet o răsuci pe burtă şi continuă să o atingă cu mâinile de-a lungul tăieturii. În jurul lui lumea tăcea, iar de undeva din depărtare se auzea deja sunetul Salvării. Până când a ajuns ambulanța, Iuliana îşi revenise destul de mult încât să se ridice în picioare sprijinită de sora ei mai mică. Îi căută ochii, dar Anton se făcu pierdut în mulțime şi luă primul taxi: întârziase şi voia să ajungă acasă înainte de criză.

Când a ajuns, a evitat să încuie uşa de la intrarea în apartament. „Ca să nu fie nevoiți să spargă uşa atunci când o să mă caute", gândi el. Deşi poate că ar fi trebuit să se ducă direct la spital, dar era convins că nici acolo nu prea aveau ce să îi facă. Există un echilibru în lumea asta şi nici un spital din lume nu îl poate încălca. Îl sună totuşi pe doctorul Niculescu, căruia îi povesti în câteva cuvinte ce i s-a întâmplat, apoi se aşeză în pat, în aşteptarea crizei de epilepsie. Sau a doctorului… sau a ceea ce avea să se întâmple, deşi nici el nu ştia cum să denumească ceea ce se va întâmpla cu el.

„Deci vindecarea celorlalți poate să fie o acțiune secundară. Dar care o fi cea principală?" mai apucă el să se întrebe înainte de a se prăbuşi în hăurile întunecate ale crizei.

TOCĂNIȚĂ DE ÎNGER CU SMÂNTÂNĂ

Pe la noi, când vine seara, din cer încep să cadă îngeri. Mai întâi unul se desprinde pe nevăzute dintre stele şi pluteşte uşor spre crângul de aluni unde îi aşteptăm noi, copiii. Apoi al doilea, pe urmă al treilea, până când nu poți să-i mai numeri şi se preschimbă pe nesimțite în vârtejuri multicolore de aripi. Cei mai mulți se topesc în aer la fel ca fulgii uşori ai primelor zăpezi, dar unii dintre ei au noroc şi ajung până pe covorul verde al ierbii, privind spre noi cu ochi mari şi rugători. De cele mai multe ori întind mâinile rugător în dorința de a ne atinge, dar nouă ne este frică. „Dacă te atinge un înger, ai să mori!" sunt cuvintele celor mari şi nu avem nici un motiv să nu le credem.

Chiar dacă cad de multă vreme, încă nu a reuşit nimeni să-şi facă curaj să prindă vreunul. La începuturi veneau oameni din satele din jur să-i vadă, apoi, văzând că nu se întâmplă nimic, sau poate pentru că au început să cadă şi prin alte părți, nu au mai venit şi fiecare sat a rămas cu îngerii lui. Cu toate că eram copii şi toată ziua eram prinşi cu joaca, vedeam că viața devenea tot mai grea pe zi ce trecea. Îi auzeam de multe ori pe cei mari cum vorbesc despre recoltele tot mai slabe şi despre animalele care erau tăiate ca să nu moară de foame. O vreme nu am băgat de seamă toate schimbările, prinşi cum eram cu ale noastre, dar între o joacă şi alta nu

puteam uita de privirile tot mai preocupate ale celor mari. Noi ne bucuram că nu mai mergem la şcoală, dar într-una dintre zile, când mă pregăteam să fug la crângul cu aluni şi am cerut de la buna mea o bucată de pâine pe care să o mănânc pe drum, l-am auzit pe Moşu cum îi spune:

— Tai-o mai videroasă!

— Cum adică mai videroasă, mă bărbate? a întrebat Buna.

Moşu a privit posomorât la mine, apoi a lămurit-o:

— Mai videroasă, adică aşa, mai subțire, să se vadă prin ea. Nu mai avem nici grâu şi nici făină...

La numai o săptămână după asta am mâncat ultima bucată de pâine, apoi am trecut la mămăligă, pentru că porumbul era singurul care crescuse cât de cât pe câmpul de lângă casă. Unii din sat au mai avut un timp făină pentru pâine, apoi li s-a terminat şi lor şi toată lumea din sat a trecut la mămăligă. Oricum, după Zguduitură animalele nu se mai prăseau. Chiar dacă mai făceau pui, arătau ciudat şi nu trăiau mai mult de câteva zile. Nici copii nu s-au mai născut după ziua aia.

— De la radiații se întâmplă asta, spunea preotul. Şi de la multele păcate ale oamenilor, nu uita el să adauge în surdină. Lumea nu îl mai asculta nici pe el şi nici pe la biserică nu se mai ducea. Grija zilei de mâine îi împiedica pe oameni să se mai ocupe de cele sfinte.

Asta şi poate faptul că un Dumnezeu nepăsător a asistat la Zguduitură fără să pară că a făcut vreun efort să-i pună capăt. Acum doi ani, când s-a pornit totul, eram prea copil ca să le înțeleg pe toate, dar tot mai țin minte cum se înroşea din când în când cerul spre răsărit. Venisem în vacanță, ca de obicei în fiecare vară,

la bunicii mei dinspre mamă, care locuiau într-un sătuc uitat de lume, într-o vale dintre munți. Tocmai veniseră părinții mei după mine să mă ducă înapoi în oraş că începea şcoala, când, cu o seară înainte de a pleca, s-a pornit totul şi nimeni nu s-a mai dus nicăieri. Lumea se urca seara în Poiana lu' Stelică şi privea ca la spectacol reprezentația de sunete şi lumini care se vedea în zare şi fiecare încerca să asocieze luminile unui oraş cunoscut, până într-o seară când o lumină puternică, de un purpuriu murdar a luminat cerul şi la numai câteva minute muntele din spatele satului s-a zguduit cu un huruit surd şi părea că pământul în întregul lui a pârâit îndurerat.

— Asta da zguduitură, a spus speriată baba Safta şi de atunci zilei aceleia toată lumea îi spunea doar Zguduitura.

— Asta a fost Capitala, a adăugat cineva. Cred că au prăjit-o!

Şi eu nu m-am putut gândi în clipa aceea decât la hamsterul meu rămas singur în apartament, care era probabil prăjit şi el.

Radiourile şi televizoarele nu mai funcționau de vreo două zile, curent electric nu mai era cam tot de atunci, aşa că preotul îşi făcu o cruce mare, apoi îşi luă inima în dinți şi spuse oamenilor:

— Dragii mei, luați cu voi apă şi de-ale gurii şi stați câteva zile în pivnițe, că de-acu' nu-i a bună.

— Nu ar fi mai bine, părinte, să ne adunăm în biserică şi să ne rugăm? întrebase baba Safta.

Preotul a privit lung la ea şi le-a spus oamenilor care ascultau:

— Dacă Dumnezeu trimitea pe arhanghelii săi să ne pedepsească, atunci era bine să ne adunăm în biserică şi să ne rugăm de iertarea păcatelor. Dar astea, arătase preotul spre cerul purpuriu, sunt bombe şi radiații şi nu sunt trimise de Dumnezeu, aşa că stați câteva zile în pivnițe şi închideți bine uşile.

Cei mai mulți l-au ascultat, dar de a doua zi tot au mai ieşit, că lumea la munte are animale şi nu s-au născocit încă radiațiile care să țină un muntean în beci când animalele îi zbiară de foame în grajd. Au ieşit şi le-au adăpat şi le-au dat de mâncare şi părea că nimic rău nu părea că s-a întâmplat cu ei.

După numai câteva zile au început să urce spre satul nostru orăşeni şi mintea mea de copil nu putea pricepe de ce li se cojea pielea de pe față şi nici de ce cărau în cărucioarele trase după ei televizoare, maşini de spălat şi aparate pentru cafea, care nu aveau prea mare căutare în satul nostru nici înainte, când încă mai era curent electric. După un timp au înțeles şi ei asta şi au început să vină cu bani de aur sau de argint şi un timp au mai făcut rost de mâncare. Le povesteau celor care voiau să asculte că în oraşe morții erau în grămezi aşa de mari, că nici câinii şi animalele sălbatice care umblau pe străzi şi mâncau din ei nu reuşeau să facă față iar mirosul era îngrozitor. Îndemnurile preotului la milostenie creştină erau ignorate şi cine nu avea aur nu primea nimic. După o vreme, nu ştiu dacă s-a terminat aurul, sau oamenii nu mai aveau ce să dea în schimb, destul că la drumul spre oraş s-a pus o poartă şi orăşenii nu mai erau lăsați să urce. Câțiva au încercat să urce cu forța, dar erau slabi ca nişte stafii şi nu se puteau pune cu muntenii hrăniți şi bine făcuți.

După numai un an s-a văzut că animalele nu mai fătau şi nici copii nu se mai năşteau, aşa că nu ar mai fi dat cineva o bucată de carne nici pe kilograme de aur. Toată lumea credea că toate astea se întâmplă mai ales din cauza lipsei de carne. Nici eu nu îmi mai aduc aminte de gustul cărnii, cu toate că mama îmi spune că noi am fost îndestulați şi am avut aproape la fiecare masă ba un pui tăiat, ba un ciolan de porc. De peste un an nu am mai văzut nici un orăşean, numai munteni din satele din jur, dar nici ei nu prea aveau ce sa aducă la schimb. Pâinea şi rezervele de carne afumată sau uscată se terminaseră după o vreme şi ele, aşa că oamenii au început să culeagă şi să usuce pentru iarnă din fructele pădurii şi ciuperci. Noi, copiii, mâncam toată vara zmeură şi mure, spre toamnă treceam la alune şi nuci. Culegeam ciuperci în neştire, pe care cei de acasă le puneau la uscat în şiruri lungi deasupra sobei. Aveam noroc cu Joiana că încă mai dădea lapte din belşug, mălai mai aveam, aşa că am mâncat toată toamna mămăligă cu brânză şi smântână.

După ce a dat zăpada, din sat mai ieşea numai bunicul să mai caute câte ceva prin pădure. Dacă pe vremuri mai împuşcase câte o sălbăticiune, două, în ultimul timp nici măcar veverițe nu mai reuşea să împuşte. Capcanele le găsea neatinse şi nimic viu nu îi mai ieşise în cale de săptămâni întregi. Mama şi tata o ajutau pe Buna la treburile de pe lângă casă, dar mai mult îşi făceau de lucru, pentru că, după ce au pregătit grămezile de lemne pentru iarnă, altceva nu prea mai aveau de făcut. Toată bogăția noastră era Joiana, dar alții nu aveau noroc nici de atât.

Ne adunam cu toții acasă abia în timpul cinei. Bunicul venea de obicei ultimul, tropăia îndelung în tindă să se scuture de zăpadă, apoi se spăla şi se aşeza lângă noi, în capul mesei. Când credea că nu îl vede nimeni căuta din priviri ochii bunicii şi clătina numai din cap. După cină i-am auzit odată stând de vorbă cu voce şoptită.

— Nu ştiu cum o vom scoate din iarnă numai cu mămăligă cu lapte şi cu hribi, îi spunea Moşul cu voce sugrumată de furie neputincioasă.

— Mai avem mălai destul, spunea cu voce domoală Buna. Şi când nu vom mai face față sunt sigură că va trimite bunul Dumnezeu ceva să ne scoată din necazul ăsta.

În ziua când am adus îngerul acasă, ieşisem la săniuş cu vărul meu Săndel. Ne umpluserăm buzunarele cu nuci şi după ce coboram dealul în viteză, chiuind cât ne ținea gura, spărgeam câteva nuci, beam de la fântâna din capul satului câte o cană de apă rece ca gheața şi porneam iar voiniceşte pe deal.

Dar pe înserate atât eu, cât şi Săndel ne-am dus, ca în fiecare seară, în crângul cu aluni să vedem îngerii. Soarele abia scăpătase, aşa că încă nu căzuse niciunul. La fel ca noi, în aluniş mai erau vreo câțiva băieți şi fete de vârsta noastră.

Am privit spre primele stele care începeau să sclipească deasupra noastră şi mi-am tras sania mai aproape de Săndel.

— În seara asta vreau să prind un înger! i-am spus şi l-am văzut cum face ochii mari.

— O să mori, spuse el înfricoşat.

— Prostii de-ale oamenilor mari, i-am răspuns eu. Spun asta ca să ne sperie.

Şi în acelaşi timp i-am aruncat sfoara de la sanie ca să mi-o țină şi eu am fugit acolo unde credeam că va cădea primul înger.

Am ajuns aproape în acelaşi timp cu el şi l-am prins de mâini, rostogolindu-ne în zăpadă. Avea mâinile calde şi zâmbea, privind tot timpul în ochii mei. Nu s-a mai topit în aer şi nici nu s-a mai scurs în pământ ca altă dată, aşa că l-am luat în brațe. Nu era mai greu decât un câine şi după ce l-am luat în brațe s-a prins cu brațele de gâtul meu şi mi se părea că scoate un fel de sunete ca şi cum ar fi uguit un porumbel.

După primele momente de buimăceală, văzând că nu am pățit nimic, fiecare băiat şi fată a prins câte un înger şi ne-am întors chiuind în sat.

Când am dus îngerul acasă Buna şi-a făcut cruce, iar Moşul meu s-a încruntat:

— Ce-i cu arătarea asta aici?

— E îngerul meu. Vreau să îl cresc şi când s-o face mai mare să îl iau de nevastă, că, uite, e fată, am spus eu arătând spre sânii mici, abia îmbobociți ai îngerului.

Maică-mea a continuat să îşi facă cruci mărunte, în timp ce tatăl meu a început să râdă. Tot râzând, m-a luat în brațe şi mi-a arătat spre înger.

— Mă copile, îngerii nu au nici de unele ca noi, oamenii. Uite aici.

Şi i-a desfăcut cu degetele gura zâmbitoare. Sub buzele palide nu se vedeau nici dinți, nici limbă, ci doar gingiile lipite. Cred că de asta se dizolvau în aer aşa de repede, pentru că altfel ar muri de foame şi de sete după numai o zi de viață.

— Sunt ca emferidele, făcuți să trăiască numai o zi, spuse tatăl meu, iar eu mi-am amintit că el fusese pe vremuri profesor de biologie.

Bunicul meu îl luă de la taică-meu şi îl prinse de picioare, parcă cântărindu-l.

— Mai târziu o să mă duc să caut capcanele de iepuri, aşa că mai bine îl iau eu să îl duc în pădure, la ai lui.

Dezamăgit de cele văzute, nu m-am mai împotrivit, aşa că bunicul a plecat cu el, şi totuşi se pare că îngerul ne-a purtat noroc, pentru că Moşul a găsit în seara aia un iepure mare de tot în capcane, lucru care nu se mai întâmplase tare de mult. Buna a făcut din toată sărăcia o mămăliguță şi în timp ce mâncam tocană de iepure cu smântână şi cu mămăligă caldă se părea că viața era din nou frumoasă.

— Să aduci şi mâine unul, mi-a spus Moşul la terminarea cinei, că văd că ne-a adus noroc.

Am fost şi a doua seara şi am adus un înger, şi am fost mirat când am văzut că şi oameni în toată firea se reped ca nişte copii încercând să îi prindă. Nu reuşeau de prima dată, dar nu s-au dat bătuți şi până la urmă fiecare s-a întors acasă cu îngerul lui.

Ce înseamnă să fii copil şi să crezi tot ce spun cei mari. Aproape trecuse iarna şi noi mâncam seară de seară carne dulce de iepure, şi nici o bănuială nu trecea prin capul meu de copil ascultător, până într-o zi când am văzut că mâța noastră roade o aripă care mi s-a părut a fi de găină, dar de unde găină, când ultima o mâncaserăm cu peste un an în urmă. M-am apropiat mai mult şi am văzut că era o aripă de înger. Chiar şi atunci i-am crezut pe ai mei când mi-au spus că probabil mâța a prins ea singură un înger. La numai

câteva săptămâni după asta mâța noastră a fătat patru pui dolofani şi toți cei din sat au venit să-i privească cu ochii mari şi plini de speranță.

— Minune dumnezeiască, spuse preotul. Dumnezeu în marea lui milă şi-a sacrificat fiul pentru a ne salva sufletele, iar acum şi-a sacrificat îngerii pentru a ne salva trupurile nevolnice.

— Nu ştiu ce vorbeşti, părinte, spuse morocănos Moşul, cu ochii la mine. Noi doar avem noroc că prindem mulți iepuri.

Dar din vorbă în vorbă, până la urmă mă lămurisem şi eu cum stă treaba, aşa că nu am zis nimic când bunicul l-a invitat pe preot la cină. Noi eram obişnuiți cu tocănița de iepure cu smântână, dar preotul, când a dat de gustul ei, părea că nu se mai satură şi a cerut a doua porție şi a mâncat-o cu ochii în lacrimi.

— Iartă-ne, Doamne, spuse el şi stropi din tocană i-au sărit pe barbă din cauza poftei cu care mânca. Iartă-ne, Doamne, că nu ştim ce facem. Nu credeam vreodată că voi ajunge să mănânc tocană de îngeri cu smântână, izbucni el în lacrimi, dar fără să se oprească din mâncat.

Mi-a adus aminte de copilul din poezia „Moartea căprioarei" şi m-am ridicat brusc de la masă şi am ieşit afară. Cei din încăpere au privit după mine vinovați fiindcă au crezut că plâng după îngerii sacrificați, dar pe mine mă bufnea râsul: numai de tocană de îngeri cu smântână nu mai auzisem vorbindu-se până atunci, aşa că mi-am înăbuşit râsul când a ieşit după mine mama. Ca să mă îmbuneze, mi-a spus cu o voce şoptită să mă bucur pentru că în curând o să am un frățior. Eu nu m-am mai mirat absolut deloc şi am privit în sus spre stele,

de unde se părea că vin în ultima vreme toate bucuriile noastre.

PUTEȚI SĂ ÎMI SPUNEȚI DUMNEZEU

Nava-mamă Speranța se îndepărta de planetă, mărindu-şi treptat viteza. Chiar privită de la o asemenea distanță părea imensă, aşa cum ar trebui să fie întotdeauna speranța. Am aşteptat cu răbdare să se îndepărteze, nu atât pentru a fi în litera regulamentului cât pentru a mă simți cu inima împăcată. Nu am început coborârea decât după ce Speranța a dispărut în scânteierea albastră a saltului în hiperspațiu.

Lângă mine, Pauline mă privea zâmbind încurajator. Mă plăcea aşa cum o plăceam şi eu pe ea. De fapt atracția reciprocă era una dintre condițiile ca să poți forma o pereche pentru terraformare. Dacă totul mergea bine şi terraformarea se desfăşura într-un mod acceptabil puteam să trimitem un semnal spre nava-mamă ca la următorul ciclu să oprească la planeta noastră şi să-şi reverse pe ea mulțimile de oameni care căutau o nouă casă în locul Terrei distruse. Din miile de navete lansate înainte ca noi să părăsim nava-mamă, niciuna nu trimisese un astfel de semnal. De sute de ani mama-navă rătăcea prin spațiu, iar când ajungea lângă o planetă cu caracteristici cât de cât apropiate de cele ale Terrei mai trezea o pereche de terraformatori şi o lansa spre noua lor posibilă patrie. Dacă terraformarea dădea greş sau nu se încadra în parametri prestabiliți aveam să ne petrecem zilele unul alături de altul până când vom hotărî altfel.

I-am răspuns la zâmbet, am îmbrăcat şi eu costumul, apoi mi-am prins centura de siguranță conform regulamentului şi am introdus datele de coborâre, după care am apăsat maneta şi m-am rezemat de spătar: de aici încolo totul avea să se desfăşoare automatizat. Am ajuns cam la doi kilometri de suprafața planetei când mi-am dat seama că exista ceva care nu mergea cum trebuie. Deşi nu era nicio turbulență, naveta se zguduia părând că dintr-o clipă în alta avea să se desfacă în bucățele. Doar o clipă mai târziu centura de siguranță s–a rupt şi m-am lovit cu capul de ceva, apoi mi-am pierdut cunoştința.

*

Nu ştiu cât am zăcut inconştient, dar după toate semnele cred că destul de multă vreme. Când mi-am revenit eram întins pe spate pe o suprafață dură, iar în jurul meu se zăreau la limita câmpului vizual câteva stânci roşcate. Am respirat adânc, mi-am adunat puterile şi am ridicat puțin capul. Naveta, care părea de-a dreptul indestructibilă, îşi etala rămăşițele pe o lungime de aproape o sută de metri. Modulul de teraformare care avea şi el propria lui capsulă de rezistență era zdrobit, iar semințele şi embrionii pe care ar fi trebuit să-i punem în incubatoare erau şi ei împrăştiați prin praful roşcat dintre stânci. Dar cel mai rău era că la numai câțiva paşi de mine zăcea Pauline. Avea casca spartă şi picioarele răsucite într-un unghi imposibil. Am lăsat capul pe spate şi am început să mă gândesc, dar nu prea aveam multe opțiuni. Mai aveam

oxigen pentru încă vreo cinci ore, dar chiar dacă aş fi avut pentru cinci zile ar fi fost acelaşi lucru. Mâna mi s-a îndreptat spre clapa de deschidere a căştii, apoi m-am oprit: în afară de o durere surdă în umărul drept nu simțeam altceva, aşa că mai puteam aştepta. Am ridicat iar capul şi am încercat să mă uit la Pauline care privea cu ochii goi spre cerul înstelat. Dincolo de modulul de terraformare se zăreau rezervoarele cu alimente, iar puțin mai departe, din rezervorul de apă, se scurgea un şuvoi subțire şi cristalin. Planeta avea în mod sigur atât apă cât şi oxigen, echipele de teraformare nu erau lansate chiar la întâmplare, dar în ce măsură puteam să folosim şi una şi alta era greu de spus fără laboratorul portabil. M-am lăsat iar pe spate, am răsuflat adânc şi am deschis casca: dacă nu puteam respira aerul planetei nu avea rost să mai lungesc agonia. M-am sufocat în încercarea de a respira amestecul urât mirositor de gaze care mi-a asaltat nările. Spre surpriza mea în curând calitatea aerului din jur păru să se îmbunătățească brusc şi, în afara unui uşor miros de praf, în scurtă vreme nu am simțit nimic altceva. Aerul mi se părea mai dens decât eram eu obişnuit, aşa că tras de câteva ori adânc în piept ca să mă conving că totul era în regulă şi că puteam respira normal, apoi, ajutându-mă numai de mâna stângă, mi-am dat jos costumul. Nu am leşinat, dar efortul m-a epuizat, aşa că m-am întins iar pe spate pe solul pietros acoperit de praf. Mă simțeam transpirat de efort şi când am întins mâinile în praful roşcat primul gând a fost şi cel mai irealizabil: „aş face o baie” am şoptit şi vocea mi-a răsunat ciudat de tare în aerul dens.

— Bae, bae, mi s-a părut că îmi răspunde cineva la şoapta mea şi am început să râd încetişor.

Mi s-a părut că aud un fel de ecou al râsului meu, aşa că m-am oprit şi am ascultat atent. Nu se auzea nimic decât un fel de fâşâit, ca şi cum undeva în depărtare ar trece vântul prin sălcii. De unde naiba sălcii? M-am gândit eu şi atunci am auzit iar şoapta, ca şi cum ar fi fost adusă de vânt:

— Bae, bae.

— Da vreau o baie, am spus înainte de a-mi da seama ce fac. O baie caldă, într-o cadă imensă şi multă spumă şi un burete aspru.

Un timp s-a aşternut tăcerea, apoi ceva a pocnit la câțiva metri de mine şi chiar lângă modulul spart de teraformare a apărut o cadă de baie. Am ridicat capul şi am văzut că era plină cu apă caldă acoperită de spumă, iar un burete în formă de inimă era pe marginea căzii şi l-am recunoscut imediat: un burete exact ca ăsta avea şi bunica mea. Ba chiar şi cada de baie era asemănătoare cu a bunicii: avea mânerele aurite şi picioarele le avea în formă de gheare de leu. Am oftat adânc şi m-am ridicat în picioare, clătinându-mă: în umăr nu mai simțeam nicio durere. Oare eram mort şi mă aflam în Rai? În Rai trebuia să fiu fără îndoială pentru că dacă m-aş fi aflat în iad în locul căzii de baie ar fi fost probabil un cazan cu smoală clocotită.

— Rai, Rai, şopti vocea depărtată, iar eu m-am dezbrăcat pe îndelete, cufundându-mă în îmbrățişarea înspumată şi caldă a apei. M-am frecat îndelung cu buretele aspru şi am încercat să gândesc rațional. Dar cum să gândesc rațional când mă lăfăiam într-o cadă de

baie care în mod logic nu avea ce căuta acolo? Am deschis ochii şi am privit la peisajul suprareal din jurul meu. Eu într-o cadă cu spumă roz şi mânere aurite în mijlocul unui peisaj apocaliptic: bucăți din navetă împrăştiate peste tot printre stâncile roşcate, Pauline moartă, iar eu prizonierul unor halucinații absurde.

— Rai, Rai, şopti iar vocea depărtată şi eu am scuturat din cap.

— Ăsta nu-i raiul, am spus eu şi fără să vreau mi-am adus aminte de Biblia pentru copii din care îmi citea bunica mea şi de pozele colorate ale cărții. Raiul are iarbă verde şi flori frumos mirositoare, iar păsări de toate soiurile ne încântă urechile cu trilurile lor minunate sub soarele strălucitor şi cerul fără niciun nor… Şi prin Rai curg râuri cu lapte şi miere şi…

M-am oprit abia în clipa în care mi-am dat seama că citeam parcă din vechea Biblie pentru copii. Şi am avut o senzație neplăcută că mai citea cineva alături de mine din memoria mea care devenise oarecum un fel de bibliotecă publică. Am încercat să trântesc uşa bibliotecii, dar se pare că era deja prea târziu: foşnind uşor dinspre dealurile roşcate din jur, cobora spre mine un covor mătăsos de iarbă de un verde incredibil. Din loc în loc, flori multicolore spărgeau monotonia verde a ierbii şi câțiva pomi au apărut de nicăieri. Unii păreau a fi smochini, dar mai erau şi alții pe care nu îi puteam recunoaşte, deşi toți păreau încărcați de roade. Un stol de păsări de toate mărimile a apărut de după dealuri şi s-a instalat jumătate în pomi, jumătate pe resturile sfărâmate ale navetei, iar stelele dispărură şi pe un cer

incredibil de albastru un soare prinse a străluci vesel. Am încercat să-mi închid mintea ca să nu mi se poată citi şi restul pentru că acum îmi era clar că halucinațiile mele luaseră forma imaginii pe care mi-o formasem eu în copilărie despre Rai.

— Fără harfe te rog, am şoptit dar se pare că era deja prea târziu.

Am simțit o atingere uşoară undeva în eul meu interior şi după numai o clipă m-am dat bătut: la poalele fiecărui pom apăru o harpă care părea a fi din aur şi ale căror strune se mişcau uşor, aparent mişcate doar de boarea abia perceptibilă care adia în jurul lor. Am închis ochii strângându-i cât am putut, dar totul a fost în zadar pentru că numai după câteva clipe am auzit un clipocit uşor şi când i-am deschis am văzut un râuşor de lapte cum curgea vesel prin dreapta mea făcând spume de parcă abia atunci ar fi fost muls. Unduindu-se încet, un râu de miere aurie apăru din senin şi prinse să curgă în stânga. M-am apropiat neîncrezător şi am cufundat degetul în râu: după gust, părea să fie miere de tei aşa că, deşi puțin probabil să răcesc în Rai, în caz de ceva aveam la îndemână un remediu naturist.

Aducându-mi aminte de rezervoarele de apă sparte, am spus:

— În rai curgea şi un râu cu apă curată şi cristalină. La urma urmei dacă tot era visul meu, măcar să îl fac ca lumea.

Iar atingerea uşoară prin mintea mea şi aceeaşi voce şoptită spuse cu tristețe:

— Nu apă. Numai lapte şi miere. Nu apă…

Am ezitat puțin, dar mi-am înghițit vorbele pentru că nu prea credeam că o înjurătură ar fi fost bine primită mai ales în Rai. Poate că trebuia să procedez altfel. Am închis ochii şi mi-am imaginat că imediat dincolo de râul de miere curge un izvoraş zglobiu de apă limpede. Apoi am spus:

— Sunt sigur că dincolo de râul de miere era şi un râu cu apă limpede. Era aşezat acolo pentru că de câte ori mănânc miere mi se face sete şi trebuie să am apă la îndemână.

Câteva minute de linişte apoi un pârâiaş limpede îşi făcu apariție dincolo de râul cu miere. Clipoci câteva minute, apoi dispăru. Tocmai eram gata să protestez când se auzi un oftat exasperat şi pârâiaşul apăru din nou, de data asta definitiv. Am rotit ochii prin Raiul meu personal să văd ce îmbunătățiri i-aş mai putea aduce pentru că eram sigur că urma să mă trezesc din moment în moment trântit pe spate printre stâncile roşcate.

Pe nava-mamă aveam la dispoziție săli de gimnastică şi o sală de jocuri; am încercat să suprapun peste imaginea raiului din copilărie, undeva, dincolo de copacii din zare, cele două săli şi am simțit că ceva nu este în regulă. Atingerea minții mele fusese de data asta mai puțin uşoară ca până acum. Ba a fost chiar insistentă, undeva la limita durerii, dar când a încetat am auzit un oftat dezolat.

— Fără sală, fără jocuri, a susurat vocea şi eu am ridicat resemnat din umeri: măcar am încercat.

Urmă un moment lung de pauză, dar simțeam aerul vibrând uşor în jurul meu ca şi cum s-ar fi chinuit să

formeze cuvintele. În cele din urmă se formară şi dacă până atunci păreau neutre de data asta întrebarea părea de-a dreptul acuzatoare:

— Tu eşti Adam? Sau Pierre?

Am început să gândesc cu cea mai mare viteză de care mă credeam capabil: Pierre era pilotul navetei cu umărul dislocat, închis într-un costum de supravieţuire cu o rezervă de numai cinci ore de oxigen, rătăcit iremediabil într-un peisaj apocaliptic presărat cu stânci tăioase şi inospitaliere. Pe de altă parte, Adam era răsfăţat cu aer din belşug, baie înspumată şi râuri cu lapte şi miere. Dar cum avea să reacţioneze creatorul micului meu Eden dacă avea să-şi dea seama că îl mint? Mi-am mişcat umărul şi am fost încântat de mobilitatea lui aşa că am spus hotărât:

— Adam sunt acum. Când eram acolo în navetă eram Pierre dar aici în Eden sunt Adam. Aşa trebuie să fie!

Am auzit ceva ca un mormăit neîncrezător apoi vocea ceva mai puţin tăioasă de data asta m-a întrebat:

— Atunci unde este Eva?

Am privit plin de speranţă spre costumul sfâşiat al Paulinei şi am arătat cu mâna:

— Acolo este Eva. Când eram în navetă era Pauline, dar aici este Eva.

O gheară curioasă şi iscoditoare îmi scotoci iar prin memorie şi după câteva minute care mi s-au părut interminabile am văzut că Pauline începe să mişte uşor, iar picioarele îndoite în unghiul acela imposibil se îndreaptă ca de la sine.

M-am repezit spre ea şi am luat-o în brațe privind uimit cum pleoapele i se zbat uşor apoi ochii ei verzi ca iarba de sub ea m-au privit întrebători:

— Ce se întâmplă, Pierre? Şi eu i-am pus repede mâna pe gură apoi, am ajutat-o să îşi dezbrace costumul greoi: pe corpul superb nu avea nici măcar o singură vânătaie. În timp ce o ajutam privirea i s-a oprit pe zgârieturile şi rupturile costumului de supraviețuire. Nu era deloc fata prostuță pe care o crezusem eu atunci când am întâlnit-o prima dată, pentru că, după ce privi scurt costumul sfâşiat, aruncă o privire şi spre resturile navetei acoperite de iarbă şi de flori. Puțin probabil ca vreo persoană să scape fără nici măcar o vânătaie dintr-un asemenea impact. Ochii începură să i se lumineze de un început de înțelegere, dar eu am lămurit-o rapid de frică să nu înceapă iar să întrebe:

— Eu sunt Adam şi tu eşti Eva şi suntem în Grădina Edenului. Nu mă întreba mai multe pentru că nu ştiu. Dar dacă vrei să rămâi în viață aşa trebuie să fie, am spus eu cât de serios şi apăsat am putut.

Fără să mă înțeleagă pe deplin, am văzut-o cum dă afirmativ din cap. Ne cunoşteam de prea multă vreme ca să nu ştie când vorbeam serios. O clipă mai târziu am văzut-o cum se strâmbă uşor şi am bănuit că era scanată şi memoria ei. Se pare că imaginea ei despre Eden era uşor diferită față de a mea pentru că mici schimbări aproape imperceptibile au început să se producă în jurul nostru: numărul de flori a crescut spectaculos, o pasăre albastră a paradisului s-a aşezat pe cel mai apropiat copac din preajma noastră, s-a agățat de o creangă şi cu capul în jos a început să cânte

atât de tare şi de ritmat încât am crezut că are ascunsă pe undeva vreo stație de amplificare. Spre bucuria mea au dispărut ca duse de vânt şi harfele, dar odată cu ele şi micul râuleț cu apă cristalină.

Am prins-o pe Pauline, mă rog, pe Eva, uşor de cot şi i-am explicat:

— Dacă ce bănuiesc eu este adevărat nouă sute de ani vom mânca numai lapte şi miere aşa că în mod sigur ni se va face sete după o vreme. Pune râul înapoi!

— Cum? m-a întrebat Eva perplexă.

— Tot aşa cum l-ai şi eliminat!

A închis ochii şi după numai câteva clipe râul a reapărut şi era acum mult mai lat şi mai bogat în ape. Pe maluri se vedea un pietriş fin, iar din loc în loc un nisip auriu se întindea pe maluri formând o mică plajă.

— Bine că nu ți-ai făcut o piscină, am mormăit eu, dar Eva nu mă băgă în seama. Se apropie de unul din copaci şi rupse o crenguță mică. O curăță de frunze, apoi bătători cu piciorul o porțiune de plajă cu nisip mai fin şi scrise cu capătul crenguței cu litere de tipar ca să pot citi şi eu:

„Ce se întâmplă?” apoi mi-a întins crenguța ca să-i răspund.

Ca să poți scrie câteva cuvinte trebuie mai întâi să te gândeşti la ele, aşa că mi se părea inutil să folosesc creionul improvizat: oricum mi s-ar fi citit gândurile. Mi-am cântărit aşadar cât am putu de atent cuvintele apoi i-am spus:

— Naveta s-a deteriorat la impactul cu solul, iar noi, împreună cu componentele ei, am fost aruncați la sute de metri. Un peisaj dezolant ne înconjura peste tot:

stânci aride, praf roşcat şi nicio speranță. Tu aveai casca de la costum spartă, picioarele rupte, ce mai, păreai moartă de-a binelea, iar eu aveam un umăr dislocat şi o rezervă de numai câteva ore de oxigen. Din navetă nu mai puteam recupera nimic, nava-mamă era la zeci de ani lumină depărtare, aşa că am hotărât să-mi scot casca ca să termin mai repede. M-am asfixiat câteva secunde, apoi aerul a început să devină respirabil. Am crezut că sunt pe moarte şi am un vis final, aşa că am hotărât să mi-l îmbunătățesc şi mi-am dorit o cadă cu apă caldă şi înspumată. A apărut, m-am dezbrăcat şi am intrat în apă şi m-am simțit aşa de bine încât am hotărât că în mod sigur sunt în Rai. Aşa că praful şi bolovanii roşcați din jurul meu au început să se transforme în ce vezi tu... Am continuat să cred că este un vis până când... tu ai înviat. Concluzia trage-o singură dacă poți.

Un hohot uşurel de râs răsună peste ritmurile păsării paradisului şi am văzut-o pe Eva cum se încruntă gânditoare, privind în gol:

— Asta înseamnă că mintea noastră a fost scanată, iar acest Rai este un amestec din ceea ce a fost găsit în mintea noastră cu ceea ce ne-am dorit noi.

— Scanată de cine, Eva? am întrebat eu şi am privit în jur căutând un răspuns.

— Nu ştiu, ridică Eva din umeri. O entitate atotputernică şi capabilă de toate aceste modificări. O entitate care locuia aici pe planetă şi care probabil că se plictisea aşa că noi i-am apărut ca o interesantă divagație a monotoniei zilnice.

— Interesantă ipoteză, am spus. Şi cum ar trebui să numim această entitate?

O clipă mi s-a părut că râurile s-au oprit din curgerea lor, pasărea paradis şi-a strâns aripile şi a tăcut, apoi şoapta s-a auzit clar şi parcă puțin timidă:

— Puteți să îmi spuneți Dumnezeu.

DRAGA MEA CLARA

— Hei, sergent! Nu vrei să mă iei cu tine?

Vocea suna suficient de sexy ca să facă orice bărbat să reacționeze ca un cowboy căruia i se cere ajutorul în mijlocul preriei, dar anii de război şi de antrenament m-au făcut să rămân un timp nemişcat şi abia apoi să privesc precaut în jur. Mă simțeam mai degrabă, ca să rămân la tema westernurilor pe care le devoram în copilărie, ca un şerif din vechime căruia apaşii îi asediau oraşul, iar cei şase morloci din capătul străzii puteau trece la o privire fugară drept apaşi, dar asemănările se opreau aici. Cele şapte, opt clădiri care alcătuiau în urmă cu numai câteva ore oraşul Free Town erau acum doar nişte biete ruine fumegânde, iar coloniştii, şaizeci şi doi după ultimul recensământ, păreau a fi înşirați toți de-a lungul străzii centrale aşa cum fuseseră surprinşi de gloanțele sau de razele laser ale morlocilor. Printre ei se zăreau din loc în loc uniformele cenuşii ale celor din prima echipă de intervenție. Cincizeci de oameni dintre cei mai bine pregătiți, căsăpiți ca nişte biete căprioare. „Ambuscadă“, au apucat ei să transmită navei bază, dar, la naiba, pentru ambuscade şi lupta în orice condiții erau pregătiți, la urma urmei. Ce anume se putuse întâmpla? Asta urma să aflăm noi, cele trei plutoane ale Companiei 523 de intervenție. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, mai ales că unul dintre colonişti era fiul unui senator din Comisia de armament. Pregătirea

noastră era mult sub nivelul primei echipe, dar numai noi mai eram disponibili pe nava bază şi, dacă voiam ca la intervențiile viitoare să nu luptăm cu praştii, trebuia să arătăm tot ce putem. Adică nu prea multe, ținând seama de numărul mare de recruți. Când e să meargă ceva prost, atunci merge de la bun început şi o ține tot aşa până când ceea ce mai rămâne din noi este adunat de pe planetele îndepărtate unde suntem trimişi, pus în sicriele militare tip, decorat după cum le vine bine mahărilor şi îngropat în sunetele unui imn care de multe generații nu ne mai spune nimic.

— Suntem bruiați foarte puternic, a spus pilotul navetei la numai câteva minute după ce am fost ejectați de pe nava bază într-o navetă de intervenție, în care eram înghesuiți mai rău ca sardelele într-o cutie.

— Mare noutate, mormăi locotenentul. Nu suntem noi bruiați la fiecare intervenție?

— Ăsta este un bruiaj deosebit, spuse pilotul. Interferează cu sistemele de control ale direcției. Dacă îşi măreşte puterea, în curând naveta o să cadă ca o simplă bucată de fier.

Dinspre postul de pilotaj s-au auzit zgomote suspecte, apoi câteva şuvițe de fum au ieşit din cadranele încastrate în pereții navetei.

Câteva minute de tăcere apoi pilotul, un tip calm şi liniştit de felul lui, pentru care aveam toată admirația, s-a întors brusc spre noi şi a strigat cu o voce din care răzbătea panica:

— Nu mai am niciun control asupra comenzilor. Trebuie să săriți de aici. Acum!

Locotenentul îi arătă altimetrul:

— Eşti nebun? Suntem la 20 de kilometri.

— Săriți acum, sau o să fiți la 20 de metri sub pământ când ajungem.

Costumele de intervenție pe care le aveam erau dotate cu un simulacru de protecție, dar nu pentru presiunea scăzută de la 20 de kilometri înălțime.

Locotenentul cântări puțin situația, apoi îmi întinse kitul de supraviețuire şi îmi spuse:

— Predă comanda grupei locțiitorului şi încearcă să sari de aici. După ce ajungi, fă tot posibilul să iei legătura cu nava bază şi raportează ce se întâmplă.

În timp ce îmbrăcam kitul, locotenentul se întoarse spre pilot:

— Iar tu du-ne cât de jos poți!

M-am ejectat cam de la 18 kilometri, la antrenamente cea mai dură lansare fusese de la 15 kilometri şi jur că am simțit fiecare dintre cei trei kilometri suplimentari înfigându-şi colții în obrajii mei, chiar şi aşa cum erau apărați cât de cât de membrana kitului.

Se pare că m-am ejectat la timp, pentru că după numai două, trei minute am văzut o rachetă de-a morlocilor cum urca drept spre navetă. Numai distanța a făcut să nu fiu atins de nici unul dintre miile de fragmente incandescente care au luminat cerul când racheta şi-a atins ținta.

Sunt sigur că moartea lor a însemnat şi salvarea mea, pentru că probabil nimeni nu îşi închipuia că cineva a putut fi atât de nesăbuit, încât să se lanseze de la înălțimea aia. Oricum, nu am fost scanat şi am coborât liniştit la câțiva kilometri de ruinele micului orăşel pe care ar fi trebuit să îl apărăm.

Iar acum stăteam la intrarea în localitate, ascuns după ruinele primei case din orăşel, privind la cei şase

morloci care dansau un fel de dans ritual în piața centrală, şi mă întrebam ce să fac. Nu voiam să iau încă legătura cu nava bază ca să nu fiu depistat, dar în acelaşi timp trebuia să comunic cât mai repede că morlocii puseseră la punct un nou sistem de bruiaj, care anula posibilitatea de a manevra o navetă. Mă întrebam doar cum reuşise prima navetă să ajungă pe sol în siguranță. Poate că morlocii au avut totuşi nevoie de ceva timp până să îşi regleze sistemul de bruiaj. Oricum, noi nu mai avuseserăm acelaşi noroc.

— Hei, mă iei sau nu? mă trezi vocea din gândurile mele.

În jurul meu nu se vedea nimeni, aşa că am început să mă întreb dacă morlocii nu puseseră cumva la punct şi un sistem de inducere a gândurilor. Nu treceau drept telepați, dar altfel erau destul de buni tehnicieni. La informările lunare despre principalele realizări ale arătărilor cu care ne confruntam, nu puțini dintre noi făceau ochii cât cepele când vedeau ce le mai trecea prin cap. Uimirea era cu atât mai mare, cu cât morlocii semănau extrem de mult cu oile. Nu cu berbecii, ci cu oile, animalele acelea blajine şi nevinovate. Mulți oameni bine pregătiți au trebuit să moară înainte să aflăm că blajinele animale se pot la o adică ridica pe două picioare şi, folosind cel mai sofisticat armament, pot să ne decimeze rândurile înainte măcar să ne dăm seama ce se întâmplă. Auzisem că au fost numiți aşa după creaturile dintr-o carte ştiințifico-fantastică din vechime. Nu ştiu cum îşi imaginase autorul din vechime că arătau morlocii lui, dar ăştia din fața mea erau tare derutanți.

— Sunt la trei metri înaintea ta şi puțin în dreapta. Lângă cadavrul sergentului Bradley.

Întâmplător, îl cunoşteam pe sergentul Bradley, dar bineînțeles că nu îmi imaginam că al lui este trupul care zăcea în praful străzii chiar în fața mea, pe jumătate decapitat de una dintre armele ciudate ale morlocilor. Am ridicat puțin capul şi am privit lângă sergent: la nici un metru de el, culcată pe o bucată de lemn pe jumătate arsă, odihnea o superbă puşcă prototip, adică un ATSM – Automat total de asalt modernizat. Din câte auzisem, era ceva experimental şi în toată Forța de intervenție existau numai vreo trei bucăți. Costa o avere, dar din câte se auzisem îşi merita şi ultimul bănuț. Iar acum stătea acolo nefolositoare.

— Parcă erai de neînvins dacă ai o ATSM în mână. Cel puțin aşa am auzit eu, am spus puțin mai sarcastic decât aş fi vrut.

— Ai pus punctul pe I, sergent. Dacă o ai în mână, bine zis. Atâta doar că sergentul Bradley m-a lăsat din mână ca să arunce o grenadă. Greşeală fatală: putea să mă comute pe mine pe modulul grenadă şi o aruncam eu în locul lui. În mod sigur cu mult mai multă precizie. Aşa, a scos capul de după colț ca să arunce grenada şi unul din morloci l-a țintit la fix. Nu sunt țintaşi răi şi au arme foarte bune. Nu sunt de calibrul meu, dar foarte bune totuşi.

Am zâmbit fără să vreau, pentru că prin modul în care se lăuda îmi aducea aminte de John Limbutul, unul dintre camarazii prefăcuți azi-dimineață de morloci în praf de stele, care se lăuda că se culcase cu mai multe femei decât toți ceilalți soldați din grupă la un loc.

— Cred că jumătate din softul pe care ți l-au implementat este într-un modul separat în care te-au învățat cum să te lauzi, am spus eu mai ironic decât de

obicei. Cum fac să ajung până la tine? Morlocii ăştia văd destul de bine şi după cum sunt poziționați pot foarte bine să mă zărească dacă vin până acolo.

Urmă un moment de tăcere, apoi din armă se ridică o mică cameră mobilă. Scană puțin împrejurările, pe urmă se fixă asupra grupului de morloci prinşi în ritualul lor ciudat.

— Dacă priveşti cu atenție la cei şase morloci, ai să vezi că dansul lor are un caracter repetitiv. Tot la a şasea mişcare se prind toți de mâini şi formează un cerc, apoi se apropie unul de altul, se înclină şi privesc atenți la ceea ce cred eu că este trupul căpitanului Morra şi abia după câteva secunde se despart din nou. Dacă ai profita de acest moment, ai putea ajunge până la mine. Pe urmă nu mai este nevoie să te întorci, ci doar să mă prinzi în mâna dreaptă şi să mă ridici puțin.

— Îmi explici şi mie cum o să procedezi?

— Sigur că da. Una dintre mişcări, dacă o să mai țină dansul destul şi dacă va fi destul de repetitiv, îi pune pe toți în linie dreaptă. Pentru a optimiza timpul, aş începe cu cei doi din stânga, care au arme mai sofisticate, apoi aş continua cu ultimul din dreapta, care are o rachetă portabilă în spate şi nu aş dori să îi dau timp să o folosească, apoi aş termina cu ceilalți trei. Simplu, dar dacă ai altă schemă de tragere o accept cu plăcere. Dacă este mai bună, adăugă ea după un timp.

Am privit iar după colț, am calculat în gând şi am ajuns la concluzia că ATSM-ul din fața mea îşi merita toți banii, aşa că la următoarea mişcare favorabilă m-am târât până lângă trupul sergentului Bradley şi am prins automatul cu mâna dreaptă. Am avut o senzație ciudată, ca şi cum aş fi prins sânul unei femei: câteva

brățări mătăsoase mi-au înconjurat mâna şi o căldură uşoară m-a înfiorat. Un palpator a găsit cipul de conectare de pe antebraț şi s-a fixat cu un pocnet uşor.

— Mă bucur să te cunosc, sergent Manny. Eu sunt Clara, spuse vocea mai sexy ca oricând. Să nu îmi mai dai, te rog, niciodată drumul din mână. De acum vreau să fiu numai a ta, susură ea în continuare.

— Bine, am acceptat eu, pierdut, de parcă aş fi fost un puşti rătăcit în patul unei curtezane, şi nu un biet luptător sub tirul unor extratereştri.

Momentul de amețeală a trecut şi Clara mi-a spus:

— Şi acum să trecem la treabă. Ți se pare bună schema de tragere pe care am propus-o, sau vrei să îi aduci vreo modificare?

— E bine aşa, am spus eu, fără să îmi fi revenit încă pe deplin.

— Ridică-mă puțin, atunci, spuse Clara. Încă nu m-am obişnuit pe deplin cu tine şi, chiar dacă îți pot accesa cipul, nu ți-l pot comanda chiar aşa cum aş dori.

Am ridicat arma şi o clipă am crezut că am redevenit adolescentul de altădată care trăgea după extratereştri la jocurile electronice.

Arma se mişcă singură în mâna mea şi am simțit doar scurte impulsuri care îmi comandau muşchii făcând-o să se îndrepte spre ținta care trebuia. Numai patru secunde a durat şi cei şase morloci erau întinşi lângă căpitanului Morra, iar eu m-am ridicat precaut în picioare, cu Clara la îndemână pentru orice eventualitate.

Am verificat apoi atent şi pe îndelete micul orăşel, dar am întâlnit doar morți, atât din rândul morlocilor, cât şi dintre ai noştri. Am ajuns la baza pe care şi-o

construiseră în grabă morlocii undeva în afara orăşelului şi am găsit noul lor sistem de bruiaj. Părea ceva mai sofisticat decât ce întâlniserăm noi până acum, dar, cum nu eram tehnician, nu m-am hazardat să îl demontez, ci am preferat să-i întrerup alimentarea cu energie şi să îl indic printr-o baliză ca să îl cerceteze alții mai cu folos.

Am luat apoi legătura cu nava-bază şi au avut un adevărat şoc când mi-au auzit vocea: ei trecuseră şi al doilea val de atac în rândul pierderilor. De pe nava-bază mi-a răspuns la primul apel o voce feminină şi s-a recomandat ca fiind locotenentul de transmisiuni Ella Pemberton. I-am dat şi amănuntele despre cum am lichidat ultimii morloci, apoi am transmis şi fişierele video pe care ATSM-ul le salvase. Am auzit apoi ceva zgomote ca şi cum cineva ar fi încercat să-i ia microfonul, câțiva oameni care se contraziceau, apoi am auzit o voce autoritară:

— Sergent Manny, aici generalul Everdeen: debarasează-te imediat de ATSM-ul pe care l-ai luat. Este o armă nouă, experimentală şi utilizarea ei fără o instruire prealabilă este plină de pericole.

Am ezitat o clipă ca să mă gândesc dacă mai vorbisem vreodată direct cu un general. Nu mai vorbisem, dar amintirea modului perfect în care Clara îmi mişcase mâna de la o țintă la alta m-a făcut să găsesc putere să mă împotrivesc:

— Permiteți să raportez, domnule general: se comportă extraordinar de bine în luptă, aşa că aş prefera să o păstrez.

O tăcere consternată s-a aşternut între noi, apoi generalul izbucni:

— Ascultă un ordin direct, sergent: aruncă arma aia cât mai departe de tine, până nu vin eu să ți-o arunc cu tot cu mână! Ai înțeles?

Am privit lung la arma din mâna mea, apoi am oftat şi am spus:

— Da, domnule general, am înțeles. Chiar acum arunc arma.

După ce linia de transmisiuni a fost închisă, Clara a spus:

— Sper să nu fii aşa de fraier, sergent! Încă mai pot fi inamici ascunşi. Numai amândoi le putem veni de hac.

— Stai liniştită, Clara. Îmi cunosc interesul. Burtosul ăla de general poate din fotoliul lui să îmi spună orice, dar aici, printre munții ăştia de cadavre, mă simt în siguranță numai cu tine în brațe.

Între timp vestea despre înfrângerea noastră se dusese până departe, aşa că orbita planetei se cam aglomerase: trimise de urgență de Confederație din hiperspațiu, apăruseră nu mai puțin de trei crucişătoare şi încă o navă-bază, sosite să ne dea ajutor. Când au aflat că pe toată planeta probabil nu mai eram decât eu în viață au părut destul de dezamăgiți dar au hotărât să trimită totuşi pe lângă obişnuita comisie care urma să analizeze cauzele dezastrului şi un grup de intervenție şi protecție. Să protejeze pe cine de cine? Aici jos eram eu cu Clara şi ne făceam destul de bine treaba.

Cea de-a treia navetă a ajuns în siguranță şi m-am apropiat de ea cu Clara în mână, în timp ce grupul de intervenție lua poziție de apărare în jurul navetei. Aşa era procedura, nu că ar fi fost cu adevărat vreun pericol. Abia după ce toți soldații au coborât din navetă pe rampa de acces, şi-a făcut apariția şi generalul,

împreună cu membrii comisiei. M-am apropiat să raportez, când generalul a văzut puşca din mâna mea. S-a oprit ca lovit de trăsnet şi a început să ţipe:

— Luaţi-i imediat puşca! Dezarmaţi-l!

Am simţit cum Clara tresare în mâna mea şi îmi şopteşte:

— Sunt numai a ta. Nu mă da nimănui, te rog.

Am privit cum soldaţii se apropiau de mine şi am început să spun:

— Ştii, Clara, dacă…

— Am o schemă de tragere perfectă. Voi începe cu generalul, pentru că vorbeşte numai prostii, apoi cu cei care ascultă de ordinele lui.

Am simţit numai o uşoară înţepătură în cip, ca şi cum Clara ar fi injectat în mine cine ştie ce drog, pentru că imediat am simţit cum mă cuprinde un val de căldură.

— OK, am spus eu către cei din faţa mea. Mă predau.

Am dat să ridic mâinile, dar chiar atunci Clara a început să tragă. Mai întâi generalul s-a prăbuşit ca o păpuşă dezarticulată pe pasarela de debarcare, apoi i-au urmat soldaţii care se apropiau de mine.

Probabil că substanţa injectată de Clara în mine conţinea un stimulator sau accelerator, pentru că niciodată în viaţa mea nu m-am mişcat aşa de repede. Se pare că de data asta Clara preluase complet controlul asupra muşchilor mei, pentru că după ce am terminat cu primii soldaţi am făcut un pas în lateral, pentru că nu mai aveam linie de tragere spre ceilalţi, şi înainte de a apuca măcar să ridice armele au fost terminaţi. Abia apoi Clara m-a întors spre cei din comisie, care au ridicat mâinile, dar oricum nu erau înarmaţi. Acest

lucru nu prea a contat pentru minunata mea puşcă, pentru că în numai câteva secunde s-au întins cuminți lângă general cu câte o mică gaură în frunte fiecare.

Am privit năucit în jur: comisia de anchetă, generalul şi plutonul de intervenție erau terminați, iar eu eram buimăcit de-a binelea.

— Ce-ai făcut, Clara? am reuşit să spun cu voce stinsă şi dinspre Clara s-a auzit ceva ca un scâncet.

— Voiau să mă ia de la tine, Manny. Voiau să mă ia şi să mă distrugă. Sau să mă dea altcuiva, şi eu numai pe tine te vreau, Manny. M-am săturat să trec de la un soldat la altul ca o târfă. Promite-mi că o să mă păstrezi numai pentru tine. Promite-mi, Manny, scânci Clara şi se puse pe un plâns în hohote care îmi rupea inima.

— Promit, am spus eu şi am simțit cum brățările ei mă strângeau cu duioşie, dar nu se opri din plâns, astfel că îmi venea să caut o batistă să-i dau să-şi şteargă nasul.

Situația era de un absurd total, dar probabil că substanțele injectate de Clara mă făceau să accept senin paradoxul situației.

Totuşi, privind mormanele de cadavre din jurul meu, nu credeam că forțele Confederației vor înghiți chiar atât de uşor faptele. Am participat chiar eu la misiuni de pedeapsă împotriva unor oameni sau comunități care greşiseră cu mult mai puțin.

M-am hotărât să o întreb pe Clara:

— Şi totuşi, cum ne vom descurca? Din transmisiile de pe orbită am înțeles că în jurul planetei sunt vreo trei crucişătoare şi încă o navă-bază plină cu soldați de elită care nu au alt scop în viață decât să ne facă felul.

Nu ştiu ce fel de creier pervers i-au implantat fabricanții, dar răspunsul Clarei m-a lăsat cu gura căscată, deşi credeam că le-am întâlnit pe toate în viață.

— Păi, eu zic că este simplu de rezolvat: crucişătoarele sunt mai mult pentru intimidare. Ele sunt construite pentru lupta în spațiu, nu prea au ce face împotriva unei ținte situată pe o planetă. Deci ca să ne facă ceva ar trebui să coboare aici, unde ne-am descurca lejer cu ei. Pe de altă parte, pot coborî numai cu navete de debarcare, aşa că ar fi mai bine poate să porneşti iar sistemul de bruiere a morlocilor.

Am alimentat iar cu energie sistemul de bruiaj, dar tot nu eram cu inima împăcată, aşa că am întrebat:

— Şi totuşi, crucişătoarele nu ne pot face chiar nimic?

— Stai puțin să accesez baza de date să mă lămuresc, a spus Clara, apoi, după câteva minute, a spus cu o uşoară satisfacție în glas: O singură dată s-a încercat atacarea unei planete de pe un crucişător spațial, şi fără rezultate prea vizibile. Laserele, chiar cele de mare putere, nu le sunt de prea mare folos din cauza atmosferei, aşa că au încercat cu rachetele. Problema cu rachetele este că trebuie să poziționeze crucişătorul în aşa fel, încât ținta să fie vizibilă. Or, până vor poziționa un crucişător de un milion de tone în poziția potrivită de tragere, noi putem ajunge la antipozi, dacă folosim una din navetele abandonate de morloci. Ca să nu mai vorbesc de faptul că şi rachetele vor fi bruiate, deci vor cădea aiurea, nu lângă noi.

Am dat să-i răspund, dar în casca încorporată am auzit un păcănit uşor, apoi o respirație uşoară. M-am oprit ca să pot asculta mai bine şi am auzit o şoaptă la limita audibilității:

— Manny.

Nu ştiam cine este, aşa că nu am răspuns, aşteptând să văd ce mai urmează.

— Manny, sunt eu, Julia. Julia Stiles, de la plutonul de comunicații. Dacă mă auzi, răspunde, te rog.

Pe Julia Stiles o cunoscusem cu peste un an în urmă şi avusesem câteva întâlniri plăcute cu ea. Pe o navă-mamă nu sexul în sine era o problemă, ci locul unde să te întâlneşti pentru sex. Julia Stiles nu numai că era o fată plăcută, ci mai ales avea avantajul că ea şi prietena ei dispuneau singure de o cabină. Şi lucrau tot timpul în schimburi opuse, aşa că într-o perioadă m-am întâlnit cu ea cât de des am putut. Cum îi păstram o amintire plăcută, am ezitat doar câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Sunt Manny, Julia. Spune despre ce este vorba.

Încă o clipă de tăcere dincolo, apoi se auzi o respirație precipitată şi Julia spuse dintr-o suflare:

— Manny, locotenenta care este şefă de tură a ieşit pentru câteva minute, aşa că fii atent ce am aflat despre situația ta. A avut loc o lungă şedință cu un amiral şi cu toți şefii de pe nava-bază şi crucişătoare ca să hotărască ce să facă cu tine. Au vrut să bombardeze planeta cu rachete, dar au ajuns la concluzia că rachetele de pe crucişătoare costă prea mult ca să le consume pe tine. Mai ales că rezultatul ar fi fost incert, pentru că au presupus că puşca ta te va sfătui să porneşti instalația de bruiere a morlocilor şi rachetele ar fi fost şi ele bruiate şi deviate.

— Stai puțin, am întrerupt-o eu. Ce naiba ştii despre puşca asta a mea atât de minunată?

O clipă de tăcere, apoi de dincolo se auzi un chicotit:

— Credeam că ştii, spuse Julia.

— Nu ştiu nimic, Julia, aşa că fă bine şi lămureşte-mă până nu te prinde cineva.

— Păi, este simplu: arma asta este tot ce a fabricat mai bun până acum Confederația. Problema a fost la soft. Unora li s-a părut foarte interesant să le atribuie personalitatea unor femei, în aşa fel încât armele să se ataşeze de posesorul lor. Nu s-a implantat chiar creierul, pentru că ar fi fost greu de asigurat sistemele de supraviețuire, dar a fost copiat în întregime pe un cip şi apoi implantat în fiecare armă. Îmbunătățit cu noile tactici de luptă, capacitatea de a-şi lua din atmosferă sau sol microelementele necesare pentru reparații şi confecționarea de muniție sau substanțe psihotrope. Are un microreactor atomic practic indestructibil şi care va dăinui mult după tine. O adevărată bijuterie.

Am ascultat atent, apoi am spus:

— Dacă tot este aşa o bijuterie, atunci, de ce te distrezi aşa de bine?

— Nu spun, chicoti Julia.

— Julia, eu sunt blocat aici, pe planetă, cu o armă nebună şi tu nu vrei să îmi spui ceva ce mi-ar putea salva viața?

După ce mai chicoti puțin, Julia spuse:

— Credeam că ştii... acum doi ani, când morlocii au ocupat planeta Pandora, au experimentat o nouă armă şi i-au gazat cu un gaz letal pe toți locuitorii unui oraş. Isteții de la Divizia Armament au cerut să li se pună la dispoziție câteva creiere de femei pentru implantarea în noile lor arme. Majoritatea locuitorilor ucişi aveau rude care s-au împotrivit ideii, aşa că singurele fete disponibile au fost cele din bordelul oraşului. Dar zău că

ştie toată lumea despre asta... circulă o întreagă legendă.

— Uite că eu nu ştiam nimic, am mormăit şi nu ştiam dacă să râd sau să plâng, blocat cum eram pe o planetă pustie cu o puşcă-târfă.

Dinspre puşca mea minunată s-a auzit un suspin:

— Sunt numai minciuni, aşa să ştii. Oare tot timpul voi fi urmărită de tâmpenia asta de legendă stelară? Este o prostie la fel de mare cum erau pe vremuri vechile legende urbane.

De dincolo am auzit cum Julia râdea acum în hohote, fără să se mai ascundă, apoi am auzit o uşă care se deschidea, pe urmă câteva voci precipitate, iar legătura s-a întrerupt.

— Sper să o prindă şi să o exileze aici, pe planetă, să încapă pe mâna mea, a bombănit Clara. Să vezi ce-i fac!

Am încercat să o îmbunez:

— Clara dragă, pentru mine nu contează dacă ai fost virgină sau târfă. Pentru mine contează că mi-ai salvat viața şi că eşti o armă minunată. Pentru asta îți sunt cu adevărat recunoscător, dar acum hai să vedem ce putem face.

Nu am apucat să hotărâm nimic, pentru că legătura s-a restabilit:

— Sergent Manny Cooper. Aici amiralul Paul Herman. Mă auzi?

Ce era să răspund? Îl auzeam, deşi nu eram sigur că aveam chef să aud ce va urma.

— Da, domnule amiral. Vă aud perfect.

— Atunci, fii atent aici la mine, sergent. Spre deosebire de cei de aici, eu am participat din primele faze la proiectarea şi îmbunătățirea armei-minune pe

care o ai în dotare. Ştiu că este practic indestructibilă şi noroc că nu îşi pune mintea cu noi, dar cred că, la cât este de sofisticată, ar găsi o schemă de tragere să distrugă o navă-bază pe orbită. Nu mă întreba cum, pentru că pe urmă chiar că ar trebui să dau ordin să fii eliminat.

Urmă o pauză în care se auzi cum răsfoieşte nişte hârtii, apoi continuă.

— Pentru noi planeta are o importanță mai mult strategică decât comercială. Ne mulțumim să ştim că este a noastră şi nu a morlocilor. Aşa că o să îți trimit prin sergentul Julia Stiles, exilată douăzeci de ani pe planeta Dade ca pedeapsă că şi-a încălcat atribuțiunile de serviciu, ordinul de numire a sergentului Manny Cooper ca guvernator al planetei Dade. Ordinul este semnat de mine, Paul Herman, în calitate de amiral al flotei confederate, prin prerogativele atribuite mie de aceasta. Tot prin acelaşi curier voi trimite şi ordinul de numire a sergentului Manny Cooper în calitate de conducător militar al aceleiaşi planete. Şi tot acelaşi sergent este numit şef al poliției planetare. Ar fi bine să dezactivezi sistemul de bruiaj pentru a permite navetei să ajungă la sol în bune condiții. Am ordonat să se încarce şi câteva tone de provizii, deşi am înțeles că nu asta ar fi problema, ci cu totul alta…

— Da, să trăiți, am spus şi am început să mă gândesc la adevărata problemă pe care amiralul a lăsat-o în suspensie: aveam fix nouăzeci de minte, adică până ajungea naveta pe sol, să găsesc o cale să le împac pe cele două femei din viața mea, altfel, guvernator sau nu, viața mea avea să devină un iad.

MÂNA CARE SCRIE CARTEA

Când s-au împlinit trei ani de la publicarea ultimului meu roman, un roman horror cu un titlu pe măsură, „Grota însângerată”, am hotărât că trebuie să fac ceva. M-am interesat discret la şcoală dacă al meu şef a auzit ceva de anul sabatic. „Adică un concediu fără plată de un an?” întrebă nu foarte sigur de el directorul şcolii unde predam istoria de vreo 20 de ani. „Aşa ceva”, i-am răspuns eu şi am început să fac hârtiile necesare şi să caut un suplinitor pentru un an de zile, fiindcă asta era una dintre condiții: ca eu să găsesc pe cineva să îmi țină locul în tot acest timp. De bine, de rău, s-au aranjat toate până la urmă şi, ținând seama de sfaturile din manualul lui Stephen King, mi-am făcut un program strict, întocmai după învățăturile maestrului. Dimineața, după ce soția ducea fetița la şcoală, mă aşezam în fața topului de coli albe de hârtie şi aşteptam. Să vină inspirația, bineînțeles! Unul dintre sfaturile maestrului de care aveam de gând să țin cont era ca după o primă ciornă să urmeze a doua, care să fie cu cel puțin zece la sută mai scurtă. A trecut o lună, apoi au trecut două şi eu tot nu trecusem de titlu şi de primul paragraf, care avea exact zece rânduri. Dacă tăiam zece la sută aveau

să rămână numai nouă rânduri mari şi late. Aveam un afurisit de blocaj şi nu puteam avansa nici măcar un singur cuvânt peste cele zece rânduri scrise în prima zi. Făcusem o listă de personaje, le caracterizasem pe fiecare ca la carte, cunoşteam şi acțiunea romanului până la crima ultimei fantome – era tot un roman horror –, dar asta nu mă ajuta absolut cu nimic. Aşa că, deşi stima mea pentru maestru rămânea neschimbată, am modificat puțin programul recomandat de el, adaptându-l nițel temperamentului meu. După plecarea celor două femei din viața mea la treburile lor, făceam o cafea mare, trimiteam micul terrier cu nume de prim-ministru să îmi aducă ziarul de la poartă, mă aşezam pe şezlongul de pe terasă şi răsfoiam ziarul local, fără să îmi încarc memoria cu prea multe ştiri din micul nostru orăşel. Ştirile locale treceau prin mintea mea la fel de lin cum trecea adierea dimineții prin copacii pădurii şi aveau, cel puțin aşa credeam eu, un rol relaxant. După ce sorbeam cafeaua până la ultima picătură, scanam puțin partea creatoare din mine în căutarea unei rămăşițe de roman. Cum nu găseam nimic, porneam într-o mică plimbare prin grădina din spatele casei, care se întindea până aproape de pădure, urmat îndeaproape de terrierul care mă acompania cu paşi mărunți.

Mă opream mai întâi la tumul – de fapt o simplă movilă care se înălța vreo trei, patru metri într-o pantă lină, complet acoperită de iarbă şi în care câinele săpase o mulțime de galerii cu un scop numai de el ştiut. De

fapt acum câțiva ani, când am cumpărat casa şi grădina, fostul proprietar – pentru a mări prețul, probabil – a încercat să scoată în evidență eventuala valoare a tumulului. „Sunt sigur că, dacă vă faceți timp odată să săpați numai un metru în tumul, veți descoperi lucruri pe care orice profesor de istorie şi le-ar dori!” Nu i-am dat nici un leu mai mult şi am încercat să îi explic că există o mică diferență între un profesor de istorie care scrie romane horror în timpul liber şi un arheolog. După ce am bătut palma şi am perfectat actele la notar, mi-a spus oarecum triumfător la despărțire:

— De fapt tocmai din cauza tumulului vând aşa de ieftin casa şi grădina…

La întrebarea mea nerostită a adăugat:

— În nopțile cu lună plină, din tumul se aud sunete de clopote.

Apoi s-a aplecat spre mine şi a continuat în şoaptă, ca să nu îl audă notarul:

— Şi uneori se aud chiar voci şi țipete.

Am zâmbit şi i-am răspuns tot în şoaptă:

— Mulțumesc pentru atenționare! Promit că în nopțile cu lună plină vom ține gemurile închise ca să nu ne deranjeze zgomotele.

Bineînțeles că în cei câțiva ani de când ne-am mutat nu am auzit nici un fel de zgomote din tumul şi, în afară de interesul constant pe care i-l acorda terrierul, alt efect nu a avut asupra noastră.

Deci, după ce mă opream la tumul şi îl lăsam pe câine să îşi facă numărul de atacuri simulate asupra unor duşmani imaginari, după ce mai săpa zece-douăzeci de centimetri în galeriile lui, ne continuam prin pădure plimbarea. Culegeam absent două-trei fragi, speriam fără să vreau câteva căprioare şi veverițe, apoi, după ce mă udam bine de rouă pe pantaloni, mă întorceam spre casă tot cu gândul la roman. Trecuseră trei luni de plimbări zilnice şi eu eram tot la primul paragraf, aşa că într-o zi, după plimbarea matinală prin pădure, am luat în mână cartea maestrului să văd ce recomandă el atunci când ai un asemenea blocaj. Nici nu am deschis-o bine, că am auzit telefonul sunând.

— Alo, Radu la telefon, am auzit eu o voce mai sonoră ca de obicei şi, tocmai când am dat să întreb de care Radu e vorba, mi-am adus aminte instantaneu, dar asta nu mi-a făcut nicio plăcere.

Era vorba despre un fost coleg de-al meu din liceu care acum păstorea ziarul local despre care tocmai vorbisem. Era şi patron, şi director la ziarul acela şi uneori mă întrebam cum naiba face că reuşeşte să scrie zilnic aproape singur cele opt, uneori şaisprezece pagini ale fițuicii lui. Din câte ştiam, avea numai o secretară şi un băiat pe care îl folosea pe post de reporter, dar mort, copt, în fiecare zi îşi scotea fițuica lui nenorocită. Uneori zău că îi invidiam forța de muncă şi capacitatea de a scrie mii de cuvinte zilnic despre subiecte atât de sterile cum ar fi viața cotidiană a unui mic orăşel.

— Spune, Radule, dar fii scurt, te rog, pentru că m-ai oprit din scris, am spus eu şi am privit la cele câteva rânduri amărâte aruncate pe prima pagină.

— Maestre, am să fiu cât de scurt am să pot...

Dacă mă lua cu maestre, era clar că iar voia vreo favoare. Şi, înainte de a apuca să mă gândesc la cine ştie ce grozăvii, continuă:

— Am auzit că lucrezi la un nou roman, care bineînțeles că va deveni un bestseller, ca tot ce a ieşit până acum de sub pana ta.

— Lasă vrăjeala şi treci la subiect, am mormăit deranjat de premonițiile lui referitoare la un roman din care nu scrisesem nici măcar prima pagină.

Am auzit cum fostul meu coleg îşi drege vocea, semn că ceea ce urma era fie ceva imposibil, fie o mare gogomănie.

— Păi, m-am gândit, începu el precaut, dacă nu ar fi bine să publicăm un mic fragment din romanul tău în ziarul nostru. Ştii, numai câteva rânduri, doar atât cât să-i facem pe oameni curioşi, cât să se înghesuie şi mai tare apoi să îți cumpere cartea.

Am privit lung cele câteva rânduri de pe coala albă de hârtie. Am aşezat apoi foaia altfel, aşa, mai pe diagonală, dar tot zece rânduri rămâneau.

— Alo, țipă Radu disperat la telefon, te-ai supărat? Era doar o propunere.

— Nu m-am supărat, Radule, departe de mine aşa ceva. Doar analizam propunerea ta. Va trebui să discut

cu cei de la editură să vedem ce părere au. Nu ştiu precis ce se prevede în contract pentru asemenea situații. Dar am să te sun imediat cum am să aflu veşti.

— Bine atunci aştept un telefon, spuse Radu şi închise înainte de a apuca să mai adaug ceva.

I-aş fi dat cu dragă inimă, nu un simplu fragment, ci un capitol sau chiar două, numai că nu aveam de unde să îi dau nimic. Furios pe mine însumi, am încleştat din dinți şi am terminat de scris prima pagină până au venit fetele. Nu că mi-ar fi folosit la ceva, pentru că spre seară, când am recitit ce am scris, a trebuit să rup foaia de hârtie în bucățele mici şi le-am aruncat ca să nu le mai văd.

Cineva m-a sfătuit odată să încerc să scriu la calculator, pentru că posibilitățile de intervenție pe text sunt net superioare, aşa că a doua zi dimineață am scos de la naftalină vechiul laptop, dar trebuie să mărturisesc că nu tehnica era de vină, pentru că scrisul tot nu avansa nici aşa. Ocupat cum am fost cu laptopul şi cu punerea lui în funcțiune, nici nu am observat că terrierul nu adusese ca în fiecare dimineață ziarul. Nu că i-aş fi dus cine ştie ce lipsa, dar devenise un tabiet şi parcă îmi venea greu să îl încalc aşa, pe nepusă masă. Am băut cafeaua şi l-am chemat pe Churchill, pe care îl auzeam lătrând ca de obicei prin spatele grădinii, pe lângă tumul.

A venit într-un târziu cu o mutră spăsită şi m-a privit de parcă ar fi bănuit că aveam să îl cert.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul!

S-a dus până la poartă şi a amuşinat ostentativ pe lângă cutia poştală, apoi s-a întors tot fără ziar.

M-am ridicat şi m-am dus şi eu până la poartă, unde am căutat atât în cutie, cât şi în locul unde îl arunca de obicei poştaşul, dar nu era, şi gata. Ori Radu se hotărâse să-mi sisteze porția zilnică de noutăți locale până îi dau un fragment de roman, ori Churchill găsise o utilizare mai potrivită pentru ziar.

M-am dus iar pe verandă şi, deşi a doua ipoteză era puțin plauzibilă ținând seama cât de ascultător era bietul cățeluş, m-am hotărât să îl cert puțin înainte de a-i da telefon lui Radu şi de a afla ce anume se întâmplă.

Am luat ziarul de ieri şi i l-am fluturat amenințător câinelui prin față.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul. Să nu îndrăzneşti să te întorci fără ziar.

Săracul cățel nu prea era obişnuit să fie certat, aşa că mi-a aruncat o privire vinovată şi a plecat cu coada între picioare. Mi-era puțin milă de el, dar nu voiam să îşi facă un obicei din a rupe sau a ascunde ziarele. M-am luat cu scrisul, de data asta chiar am reuşit să umplu ecranul laptopului cu un text de care eram mulțumit. Tocmai îl reciteam satisfăcut când l-am văzut pe Churchill că vine tot într-o fugă spre mine cu ziarul în gură. Am vrut să îl cert văzând cât de mototolit şi cu foile ude era, dar mi-am adus aminte de privirea lui

vinovată, aşa că m-am mulțumit să îl scarpin puțin după urechi şi apoi am căzut la pace. Împăcat cu mine însumi şi cu textul pe care tocmai îl terminasem, am hotărât că merit încă o cafea, aşa că mi-am mai făcut una şi am luat ziarul la purecat. Mărturisesc că abia la pagina a doua am observat că ceva nu e în regulă şi m-am dus glonț la calendarul pe care îl aveam atârnat în holul de la intrare. Pe calendar data era douăzeci şi trei mai, pe laptop la fel, la televizor tot ştirile din douăzeci şi trei mai erau prezentate, numai în ziarul pe care mi-l adusese Churchill era data de douăzeci şi patru mai. Şi nu a trecut mult până să observ că nu era vorba de o greşeală de tipar. Ziarul era într-adevăr cu o zi înainte şi descria evenimentele care abia erau în curs de desfăşurare.

Pe prima pagină scria despre o tamponare între două maşini care avusese loc ieri, adică astăzi, la ora douăsprezece, chiar în fața poştei. M-am uitat la ceas şi am hotărât că dacă mă grăbesc am tot timpul să ajung chiar dacă merg pe jos, pentru că ar fi fost culmea să iau maşina şi să fiu tocmai eu cel care provoacă tamponarea. Am ajuns la doisprezece fără câteva minute, am intrat la poştă şi mă pregăteam să cumpăr câteva plicuri şi timbre când în spatele meu am auzit o buşitură puternică şi lume țipând.

Am ieşit şi eu afară şi am privit la vânzoleala care se produce în astfel de ocazii. Bine că nu erau victime, pentru că m-aş fi simțit vinovat față de ele că nu am

făcut ceva ca să le salvez. Deşi stau să mă întreb ce efect ar fi avut dacă m-aş fi proțăpit în mijlocul intersecției de la poştă, strigând în gura mare: „Aveți grijă cum conduceți! În curând aici se va petrece un accident”. Probabil că aş fi reuşit să fac în aşa fel încât să se producă mai mult de o singură tamponare.

M-am întors gânditor spre casă mergând cât mai încet posibil, în aşa fel încât să pot întoarce problema pe toate părțile. Puteam să o întorc şi să o răsîntorc, că tot nu îi dădeam de capăt.

În mod sigur, din motive care nu contează, ziarul meu de astăzi nu a fost adus. Iar câinele, micul meu câine, atunci când a fost certat, a făcut cumva rost de ziar. De un ziar, numai că de ziarul de mâine, aşa că urma să aflu de unde îl adusese şi cu asta rezolvam problema.

Ajuns acasă, i-am dat nişte crănțănele din care ştiam eu că îi plac în mod deosebit, apoi, cu o voce dulce, i-am arătat ziarul pe care tocmai îl adusese.

— Ziarul, Churchill, de unde ai ziarul?

A durat destul de mult până să îl fac să priceapă ce vreau, dar când s-a lămurit a luat-o încet spre grădină şi – de ce eram eu oare sigur de asta? – s-a oprit în dreptul tumulului. L-am scărpinat iar după urechi şi l-am îndemnat blând:

— Ziarul, Churchill, adu ziarul.

Churchill a intrat în una dintre multele galerii săpate de el, l-am auzit lătrând tot mai îndepărtat, ca şi cum ar fi intrat într-o peşteră uriaşă de unde lătratul se auzea

cu ecou, şi după câteva minute a mai adus un ziar. L-am lăudat cât am putut de mult şi i-am mai dat un pumn de crănțănele. Bietul câine era aşa de fericit că mă mulțumise în sfârşit, încât sărea mereu în jurul meu şi părea că nu are de gând să se mai oprească niciodată. Apoi, într-un sfârşit, m-a abandonat, a intrat într-o altă galerie, de unde a ieşit în numai câteva clipe cu încă un ziar. Scărpinat, crănțănele, mângâieri, până am simțit nevoia să mă aşez pe o ridicătură a tumulului: ziarul adus a doua oară era de poimâine! Aveam gura uscată, dar nu aveam nimic la îndemână să îmi ud buzele şi nici nu mă înduram să părăsesc minunea pe care tocmai o descoperisem. Am stat şi am respirat adânc, apoi mi-am forțat norocul şi l-am trimis pe Churchill în alte galerii, până când s-au adunat în jurul meu nu mai puțin de zece ziare cu date consecutive. Le-am strâns pe toate şi le-am luat cu mine, apoi m-am închis în birou: comoara pe care o aveam nu putea fi cercetată pe verandă, la vedere.

Nu mi-a luat mult să observ că din douăzeci şi şapte mai, deci peste numai trei zile, gazeta locală începea să publice în foileton romanul meu, câte un capitol pe zi. În ultimul ziar pe care îl aveam era publicat deja capitolul şapte pe care se presupunea că îl scrisesem. Era stilul meu oarecum, dar în mod sigur nu scrisesem aşa ceva. Nu încă.

L-am sunat pe Radu şi i-am spus că am vorbit cu editura şi că nu are nimic împotrivă să public chiar tot

romanul, ținând seama că este vorba de un ziar local cu un tiraj total de numai cinci-şase sute de exemplare. Urma ca de a doua zi să-i trimit primele cinci capitole. Era să mă scap şi să zic că pe măsură ce câinele va mai scoate altele din tumul i le voi trimite şi pe celelalte, dar ştiam că nu ar pricepe gluma.

Bietul terrier a ajuns aproape obez de câte crănțănele mănâncă zilnic, eu am reuşit să copiez pe laptop din ziarele aduse de câine până la capitolul cincizeci şi, după cum decurge acțiunea, cred că romanul se apropie de final. În mod sigur zilele astea îl voi termina de scris, sau ar fi trebuit să folosesc termenul de copiat? Oricum întrebarea finală nu o pot eluda, dar nici nu pot răspunde la ea: din moment ce eu doar copiez cartea din ziar, a cui este mâna care scrie cartea?

Îmi pare rău că nu am mai reuşit să scriu pe blog de aproape două săptămâni. Motivele sunt mai multe…

POFTA PREŞEDINTELUI

Chiar dacă eşti al doilea procurist al republicii, atunci când eşti trezit la ora trei din noapte şi purtat mai mult pe sus până la o tanchetă care aşteaptă în stradă, iar de aici mai departe la palatul prezidențial, nu prea ai cum să te simți bine şi nici în siguranță. Zvonuri despre oameni mai importanți ca mine ridicați în toiul nopții şi pe care apoi nu i-a mai zărit după aceea nimeni circulau de multă vreme şi nu aveam niciun motiv să nu le dau crezare. Nici faptul că la coborâre i-am recunoscut în sala unde am fost dus pe primul şi pe al treilea procurist al republicii nu m-a făcut să mă simt mai bine. Am încercat să îmi amintesc ce livrasem ultima dată palatului prezidențial, dar privirea dură a comandantului gărzii nu mă ajuta deloc să mă concentrez. Ne-a privit pe rând insistent, apoi a spus doar atât:

— Preşedintele are nevoie de voi! Intrați!

O uşă cât o poartă de cetate s-a deschis şi am pătruns toți trei într-o încăpere de mărimea unui hangar, urmați îndeaproape de comandantul gărzii şi de câțiva soldați înarmați. Un covor albastru ducea de la uşă până la ceva ce părea a fi un fel de tron pe care stătea sprijinit de una din rezemători o arătare ce aducea cu un bărbat supradimensionat şi lăbărțat,

aproape revărsat în tot fotoliul, arătând de-a dreptul hidos în lumina puternică ce îl arăta în toate detaliile.

— Înaintați, ne-a spus rece comandantul gărzii şi ne-a îndrumat spre fotoliu.

Ne-am apropiat toți trei cu paşi mărunți, răstimp în care eu am privit pe furiş împrejur pentru a-l zări pe preşedinte chiar în clipa în care avea să apară. Fața lui îmi era binecunoscută din afişele care împânzeau țara, aşa că nu ar fi trebuit să îmi fie prea greu să-l recunosc. Am mai făcut câțiva paşi spre tronul-fotoliu şi atunci binecunoscuta voce a preşedintelui nostru a răsunat dinspre arătarea de pe fotoliu:

— Mişcați-vă odată, popândăilor! Vă aştept de ore întregi, şi toți trei am mărit pasul oprindu-ne abia în fața sa.

Încercam să nu privesc înspre lăbărțarea de grăsime din fotoliu de frică să nu îmi scape vreo grimasă de dezgust, ştiind prea bine că ar fi fost şi ultima din viața asta.

Se pare că al treilea procurist nu a avut acelaşi noroc ca mine, pentru că ridicat ochii şi un icnet de scârbă s-a făcut auzit dinspre el.

— Ce-i, procuristule? Ți-e silă de înfățişarea preşedintelui tău? Teai gândit vreun moment că din pricina problemelor țării am ajuns aşa?

Am riscat o privire spre muntele de grăsime şi i-am zărit ochii cruzi, înecați în osânză, căutând privirea comandantului gărzii. A făcut un semn scurt şi doi oameni din gardă au păşit spre al treilea procurist şi aproape că l-au săltat pe sus. Un scâncet uşor, ca de iepure prins în capcană, a fost tot ce a ieşit de pe buzele

tremurânde ale procuristului în momentul în care a fost scos din cameră.

— Aşa deci, hohoti preşedintele nostru ascuns în maldărul de grăsime de pe fotoliu, am rămas cu numai doi procurişti. Sper că sunt şi cei mai buni, altfel va trebui să găsim alții cât de curând.

Făcu semn spre comandantul gărzii care zâmbea crispat:

— Să vină biochimistul!

Pe una din uşile laterale îşi făcu apariția un bărbat mărunțel cu un barbişon care îl făcea să semene cu un țap, iar, după cât era de înspăimântat, părea mai degrabă să fie țapul ispăşitor decât primul biochimist al republicii. Înaintă cu paşi mărunți până ajunse lângă noi, după care se opri brusc, lăsându-mi pentru o clipă impresia că vrea să îngenuncheze.

— Spune-le! lătră scurt preşedintele.

Biochimistul se înclină respectuos în direcția preşedintelui, apoi se întoarse spre jumătate spre noi.

— În urma cercetărilor întreprinse în laboratoarele noastre s-a observat că toată hrana pe care o consumăm noi este formată din substanțe organice care sunt levogire, adică deviază lumina polarizată spre stânga. Am ajuns la concluzia că dacă procuriştii prezidențiali ar reuşi să aducă din universurile paralele în care călătoresc ei hrană formată din substanțe organice dextrogire, atunci preastimabilul nostru preşedinte ar putea mânca tot ce doreşte şi în orice cantități astfel că în curând va reveni la greutatea normală. Bineînțeles că o uşoară cantitate de hrană levogiră va trebui păstrată în porția zilnică pentru a menține metabolismul bazal.

Am privit uluit spre micul omuleț de lângă mine: dacă teoria lui era corectă preşedintele nostru va putea să se ghiftuiască precum un porc şi să arate ca o gazelă.

Primul procurist se dovedi ceva mai pragmatic şi întrebă:

— Presupunând că această teorie este valabilă, am dori să întrebăm pe stimabilul biochimist cum vom recunoaşte acest tip de hrană. Pentru că, în ciuda talentului nostru special care ne permite să călătorim între universurile paralele, suntem în fond nişte oameni destul de simpli şi uneori chiar cu o educație precară.

Partea cu educația precară se referea la mine, dar nu îmi mai păsa de asta de multă vreme. Am fost ridicat de pe băncile şcolii când s-a aflat de talentul meu, pus la dispoziția cancelariei prezidențiale şi obligat să procur tot fel de lucruri mai mult sau mai puțin utile țării, dar în mod sigur plăcute preşedintelui.

Biochimistul deschise trusă elegantă pe care o avea, făcându-i pe soldații din gardă să ridice precauți armele spre el, şi scoase trei mici dispozitive de mărimea unui ceas de mână fiecare. Ne prinse câte unul la încheietură şi cum a rămas cu ultimul în mână a privit încurcat spre preşedinte.

— Mă scuzați, dar mi s-a spus că vor fi trei procurişti, şi dinspre fotoliul prezidențial s-a auzit un hohot sarcastic de râs.

— Trei au fost, biochimistule, dar unul a căzut la testul de estetică. Şi hohotele stârnite de această glumă macabră au răsunat multă vreme sub tavanul boltit al sălii. Pe unul dă-l comandantului gărzii să-l păstreze pentru a-l avea de rezervă în cazul în care cei doi procurişti rămaşi nu se vor descurca onorabil.

Biochimistul a înmânat dispozitivul rămas comandantului, apoi ne-a instruit cu privire la modul de folosire a detectoarelor de substanțe levogire. Era simplu: dispozitivul de forma şi mărimea unui ceas de mână avea un mic locaş în care trebuia introdusă o bucățică de substanță de mărimea unui bob de orez sau chiar mai mică. Un led verde care lumina indica substanțele dextrogire. În schimb, dacă lumina ledul roşu, substanțele erau levogire, deci le puteam ignora.

— Gata cu vorbăria! lătră vocea preşedintelui. Plecați şi aveți grijă ce aduceți! Luați cu voi containere mai mari şi primul lucru pe care îl vreau e un jambon uriaş… şi dextrogir, bineînțeles, ca să pot mânca pe săturate.

Am fost duşi spre sala procuriştilor şi, înainte de a ne lua fiecare cheile de activare a cabinei, primul procurist îmi spuse cu voce tare:

— Noroc bun să avem, partenere!

— Mulțumesc la fel, am spus eu şi am înțeles din felul în care fusese formulată urarea că voia să ne întâlnim înainte de a pleca la treabă.

În infinitatea de lumi paralele pe care puteam bântui fără nicio grijă, era una care avea o planetă la fel ca a noastră, atât că era nelocuită. După ce o descoperisem cu totul întâmplător, am reuşit să comunic cumva coordonatele ei primului procurist şi am stabilit ca de câte ori urarea de noroc folosea pluralul să ne întâlnim cât mai urgent acolo. Nu se punea problema să fim urmăriți sau ascultați pentru că numai un procurist ar fi putut ajunge acolo şi numai dacă ştia coordonatele. Sau ar fi putut să ajungă cu totul întâmplător, aşa cum ajunsesem şi eu, dar asta era o întâmplare cu o

probabilitate atât de scăzută încât nici nu o luam în seamă.

Am pus în cabină un container de alimente mai mare decât de obicei şi sub privirea atentă a unui soldat din gardă care ne privea de parcă ar fi priceput ceva am răsucit cheia de activare. A urmat obişnuitul vertij şi am fost înconjurat de un întuneric lăptos, care atunci când s-a risipit m-a lăsat să văd în zare o plajă cu nisip auriu şi mai mulți cocotieri care se aplecau deasupra unui golf ale cărui ape erau de un albastru incredibil. Chiar lângă mine se materializă, la doar câteva secunde distanță, şi primul procurist, care mă privea posomorât.

La început, imediat după ce descoperisem mirifica lume, i-am propus să evadăm aici. Să găsim o cale oarecare şi să ne aducem familiile aici. Primul procurist mă bătuse blând pe umăr:

— Nu se poate, puştiule. După ce ne aducem familiile noastre va trebui să aducem aici şi prietenii ca să nu ne plictisim, apoi vecinii ca să avem cu cine să ne certăm şi aşa mai departe până am ajunge să mutăm toată lumea noastră pe această planetă. Ar fi mult mai simplu să aducem aici 20-30 de oameni fideli preşedintelui şi lumea noastră ar fi la fel de minunată ca oricare alta.

În călătoriile noastre ajungeam uneori pe planete identice cu ale noastre, atât doar că preşedintele lor era ales pentru numai patru ani şi nu pe viață aşa cum se întâmplă cu al nostru. Pe străzi lumea vorbea tare, tinerii se distrau şi oamenii aveau fețele vesele şi luminoase. Erau şi în acele lumi procurişti, dar se numeau altfel şi erau folosiți pentru cercetări ştiințifice şi pentru a stabili legături între planete care altfel nu ar fi ştiut niciodată de altele. Unii erau uniți într-un soi de

Ligă profesională care să le apere drepturile, dar noi nu am îndrăznit niciodată să ne afiliem şi nici măcar să ne gândim la aşa ceva.

— Ce-ai de gând să faci? l-am întrebat văzându-l cât de încruntat privea nisipul de la picioarele lui.

A tăcut multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Am de gând să le cer ajutorul, Tom.

De multă vreme nu îmi mai spuse pe nume. Relațiile prea strânse nu erau bine văzute şi folosirea numelor era privită ca un prim pas spre planificarea unui complot.

— Cui? am întrebat eu deşi aveam o bănuială.

— Celor din Ligă. Adu-ți aminte ce spuneau. Ori de câte ori avem nevoie de ei, ne vor ajuta. Mai multe minți reprezintă mai multe idei şi poate mai multe şanse.

— Şi cum ai să procedezi concret? am întrebat eu.

— Aşteaptă-mă aici, a spus el şi şi-a activat cheia individuală, dispărând din fața mea în aceeaşi ceață lăptoasă obişnuită.

Am început să mă plimb nerăbdător pe plajă, deşi eram conştient că voi avea destul de mult de aşteptat. M-am urcat pe o tulpină de palmier care se întindea aproape orizontal deasupra apei şi am privit mulțimea de peşti care se zbenguiau fără griji dedesubtul meu. Măcar dacă aş fi avut din ce să confecționez o undiță să îmi încerc norocul ca să treacă mai uşor timpul. Dar pe planeta asta probabil că se va auzi de fier şi de ace de oțel peste multe, foarte multe sute de milenii. Imediat după ce am descoperit acest minunat loc am propus să construim măcar o colibă unde să stăm atunci când avem de vorbit mai multă vreme.

— Nu cred că este bine, s-a împotrivit atunci primul procurist. Pe aici nu este niciodată vreme rea ca să avem nevoie de un adăpost şi apoi ne-am ataşa prea mult de locul acesta şi ne-ar veni din ce în ce mai greu să îl părăsim. Până într-o zi când nu am mai dori să plecăm deloc de aici.

Lucru pe care nici nu îl găseam chiar aşa de rău şi mă întrebam: din zecile de procurişti care de-a lungul vremii nu s-au mai întors din misiuni oare câţi din ei pescuiau împăcaţi cu lumea în astfel de locuri mirifice? Explicaţia oficială era că au căzut la datorie pentru că în orice moment, oricât de multă grijă am avea, oricare din noi am putea ajunge pe o planetă aproape identică din toate punctele de vedere cu Terra, mai puţin în privinţa unui mic amănunt mortal: oxigenul din aer să fie înlocuit cu amoniac sau alt gaz irespirabil, temperatura să fie coborâtă mult sub limita la care un om putea supravieţui ori mii de alte amănunte poate mai subtile, dar la fel de mortale. Un procurist bun avea un al şaselea simţ cu ajutorul căruia evita instinctiv astfel de planete. Dar tot se mai întâmplau accidente lucru care ne diferenţiau net de porcii cu ajutorul cărora se căutau trufele pentru mesele grandioase ale preşedintelui şi care îşi desfăşurau activitatea în relativă siguranţă. Pentru că, absolut întâmplător, am aflat că sumele alocate unui procurist erau egale cu acelea alocate dresajului şi întreţinerii unui porc specializat în căutarea trufelor. Tocmai rumegam aceste gânduri care nu aveau deloc darul să-mi ridice moralul când l-am văzut pe primul procurist apărând din ceaţă.

Avea cu el două containere pentru alimente şi prin capacul transparent li se putea vedea foarte uşor

conținutul: era aproape identic şi părea extras din visul unui gurmand fericit. Totuşi, unul din containere avea conținutul în mod uşor diferit: nu era nici pe departe la fel de apetisant ca al celuilalt. Jambonul era la fel de uriaş şi îmbietor, dar părea un pic mai fad şi culoarea puțin mai ştearsă. La fel şi cârnații, pastrama sau bucățile de salam. La suprafața fiecărui container trona câte o uriaşă pâine proaspătă, ce părea abia scoasă din cuptor şi la fel, în unul dintre containere pâinea părea o idee mai veche şi trecută.

Primul procurist îmi întinse containerul cu mâncarea care părea de calitatea a doua şi îmi spuse:

— Să mergem, dar te rog să ai grijă: sub niciun motiv să nu guşti din mâncarea din containerul meu. Invoci ce motiv vrei tu dacă eşti obligat, dar să nu guşti. Spune, de exemplu, că nu poți să îți asumi răspunderea pentru alimentele aduse de mine, ci numai pentru alte tale.

Dori să aranjeze puțin mâncarea în containerul lui, iar când înlătură capacul ca să facă asta un miros atât de înnebunitor ieşi din el încât aproape că îmi veni să-i dau peste mână şi să rup măcar o bucățică din bunătățile lui. Îmi observă privirea şi îmi spuse zâmbind:

— Feromoni alimentari din belşug… sper să reacționeze la fel şi preşedintele când vom ajunge. Şi acum hai că o fi devenit nerăbdător.

*

Când am intrat în sala de acum binecunoscută, în ciuda luminii feerice totul mi se părea aproape întunecat în comparație cu paradisul albastru din care tocmai sosisem. Purtam amândoi containerele cu alimente ca pe nişte trofee pe care le-am lăsat la numai câțiva paşi

de fotoliul prezidențial. Fără să aştepte altă invitație, primul procurist dădu la o parte capacul de pe containerul lui şi un miros îmbietor se răspândi în sală.

— Mda, recunoscu preşedintele, miroase foarte apetisant, dar poate fi la fel de periculos pe cât de frumos arată. Am să te rog, stimate procurist, să guşti dumneata primul.

Ca din pământ unul din soldații din gardă aduse câteva perechi de tacâmuri, altul o masă uşoară şi un platou, apoi primul procurist începu să taie tacticos mai întâi pâinea, pe urmă jambonul uriaş, continuând cu mezelurile şi pastrama.

Sub ochii măriți de poftă ai preşedintelui şi ai celor din gardă, începu să mănânce încet, savurând fiecare îmbucătură.

— Pentru că este destul şi pentru că în numai zece minute mai pot aduce câteva containere asemănătoare acum că ştiu sursa, pentru siguranța onorabilului preşedinte invit şi soldații din gardă să guste pentru a-şi face o impresie. Hrană gustoasă, garantat dextrogiră, care nu îngraşă nici măcar un gram.

Drept dovadă arătă senzorul al cărui led clipea verde strălucitor.

Comandantul gărzi privi spre preşedinte care, cu ochii în containerul deschis, îşi dădu aprobarea şi toți soldații năvăliră şi începură să mănânce de pe măsuță, în timp ce primul procurist aşeză cu măiestrie de bucătar versat bucăți apetisante pe micul platou şi îl înfățişă preşedintelui care, privind în sală şi văzând cum toți înfulecă de zor, începu şi el să mănânce cu poftă.

L-am privit cu atenție pe primul procurist: mânca şi el lacom alături de ceilalți, deşi mi se părea că lăcomia lui

era puțin prefăcută şi că plescăiturile de plăcere erau menite mai degrabă să le arate celorlalți ce mâncare bună adusese. Între timp ochii îi fugeau pe furiş de la un soldat din gardă la altul şi numai faptul că îl urmăream atât de atent m-a făcut să observ momentul în care primul soldat a căzut ca secerat la podea. La început n-a observat nimeni, nici măcar preşedintele, care era cu fața spre soldați, dar când încă doi, trei, au început să se prelingă spre podeaua lustruită, preşedintele a făcut ochii mari şi a dat să strige ceva. În acelaşi timp de afară a început să se audă ceva ca un huiet, un zgomot de mulțime furioasă care se apropia.

— Dictatorul a murit, trăiască libertatea! S-a auzit clar când mulțimea s-a mai apropiat.

Primul procurist s-a oprit din mâncat şi a privit în spate: doar comandantul gărzii, care gustase din mâncare printre ultimii, a încercat cu un gest disperat să scoată pistolul, dar a căzut înainte de a apuca să tragă măcar un foc.

Doar Preşedintele, care din cauza greutății probabil că asimila mai greu alimentele, mai era încă lucid. Cu un gest moale a băgat mâna într-o deschizătură a fotoliului, de unde a scos un pistol cu prăsele de aur. Acum ori pistolul ăla era doar pentru decor, ori fusese descărcat de cineva care nu voia să fie împuşcat din greşeală, că percută în gol şi preşedintele muri privind neîncrezător la arma care nu-i fusese de niciun folos.

Primul procurist verifică atent soldații din gardă, îndepărtă precaut armele de lângă ei, apoi opri una pentru el şi îmi dădu alta mie. Căută în spatele fotoliului stația de radio de unde dictatorul se adresa poporului şi scoase din buzunar un minicasetofon pe care îl cuplă la

stație. În curând în toate radiourile din țară şi la difuzoarele din fața palatului răsunau uralele mulțimii şi vestea că dictatorul a murit.

După câteva minute, primul procurist comută minicasetofonul pe alt canal şi un comunicat oficial se făcu auzit: un comitet revoluționar care urma să fie condus de al doilea procurist al republicii urma să preia puterea până la organizarea unor alegeri libere. Poporul era chemat la palatul prezidențial să apere revoluția de eventualii duşmani. Soldații care vor trece de partea revoluției vor fi absolviți de vina de a fi slujit un regim dictatorial, dar crimele individuale vor fi pedepsite conform legii.

Câțiva soldați din garnizoana palatului şi-au făcut apariția, dar, văzând preşedintele mort şi grămezile de leşuri, au aruncat armele şi au ridicat mâinile sus.

— Veniți, le-a spus primul procurist, şi depuneți jurământul în fața şefului comitetului revoluționar. De astăzi veți forma garda lui personală şi veți răspunde cu viața dacă i se clinteşte chiar şi un singur fir de păr din cap. Aşteptați-l apoi afară. O să îl conduceți în balcon, unde va ține un discurs poporului.

Au depus în grabă un jurământ improvizat ad-hoc şi au ieşit apoi disciplinați afară, dar eu nu i-am urmat încă ci, am rămas şi am privit încruntat spre primul procurist.

— Ştiu, dragă Tom, ce vrei. Câteva lămuriri, deşi sincer să fiu mă aşteptam ca din partea unui tânăr şef al comitetului revoluționar să dai dovadă de mai multă perspicacitate. Să enumăr aşadar nelămuririle tale: alimentele mele au fost otrăvite cu o otravă cu efect întârziat, dar destul de rapid o dată ce se făcea

absorbția. Otrava mi-a fost livrată de Ligă şi tot ei mi-au dat şi antidotul. După cum tot ei au făcut înregistrarea şi mi-au dat casetofonul direcțional care, deşi era la mine în buzunar, făcea ca sunetele să pară că vin din afara încăperii. Mai ai întrebări?

Între timp decuplă casetofonul de la stație şi de afară începură să se audă în piața din fața platului, de data asta pe bune, strigăte şi urale.

— Doar una singură, i-am răspuns: de ce m-ai numit pe mine şef al comitetului revoluționar?

M-a privit aşa cum un părinte îşi priveşte fiul poznaş:

— E simplu, dragă Tom: tu o să fii în prim plan în aşa fel încât eu să pot să veghez din umbră să nu ți se întâmple ceva până ce se va linişti totul.

A dat să plece, dar s-a întors din prag şi a arătat spre leşul dictatorului:

— A, şi bineînțeles, să fiu cu ochii pe tine să nu te îngraşi prea tare.

FĂURITORUL DE VISE

“Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca cei buni să nu facă nimic”
Edmund Burke

— Libertatea este un lucru pe care trebuie să ți-l iei singur, pentru că nimeni nu va veni să ți-l ofere pe gratis!

Tonul bătrânului profesor era solemn şi serios, ca întotdeauna când spunea unul dintre renumitele lui citate. De obicei, erau în latină şi tot de obicei uita să le traducă, aşa că i-am fost recunoscător că de data asta a fost mai înțelegător şi nu ne-a lăsat cu incertitudini existențiale înaintea unui asemenea drum. I-am mulțumit cu o înclinare sobră din cap: de când am aflat că toți mă consideră în mod tacit conducătorul grupului, am început să mă comport ca atare nu atât pentru că aşa simțeam nevoia, cât mai mult pentru a nu-i dezamăgi. Am privit la grupul eterogen din jurul meu: vreo douăzeci de oameni de toate vârstele şi categoriile sociale. Cei mai mulți nu vor rezista nici un kilometru, dar vorba lui Ted, veteranul infirm din Afganistan:

— Nu fi fraier şi ia-ne cu tine! Lasă-ne să fim măcar carne de tun. Cu cât se vor ocupa mai mult de noi, cu atât vei fi tu mai liber în mişcări. Şi nu uita ca pe drum să stai cât mai mult lângă mine: mă îndoiesc că vor trage într-un veteran de război în uniformă, plin de decorații şi aflat într-un scaun cu rotile…

L-am asigurat că aşa voi face, deşi în sinea mea mă îndoiam foarte mult de posibila lui protecție. Aş zice că mai degrabă va fi o țintă predilectă, pentru că gestul lui va fi considerat drept unul de frondă sau pur şi simplu trădare.

De când mă întorsesem din misiunea de pace din Irak şi le vorbisem vecinilor de cursurile de gherilă urbană pe care le urmasem acolo, toți mă considerau nu numai specialist, ci şi unica lor speranță.

Am deschis aşadar uşa blocului şi am ieşit în spațiul deschis: în ciuda faptului că era o zi însorită, o pâclă portocalie părea să se ridice dinspre bulevardul Libertății pe unde urma să trecem noi. Nu trebuia să mergem mai mult de doi, poate trei kilometri, dar aveau să fie cei mai lungi kilometri din viața mea. Instinctul îmi spunea că ar fi trebuit să ne dispersăm, dar dacă am fi făcut aşa ceva, sunt sigur că jumătate dintre noi ar fi luat calea înapoi la primul colț de bloc.

„Ce rămâne până la urmă pentru asigurarea libertății? Care e chezaşul sigur? Numai unul: curajul fizic al indivizilor!” — ne citase, înainte de a pleca, bătrânul profesor, din Jurnalul Fericirii al lui Nicolae Steinhardt, dar am avut impresia că — în loc să-i încurajeze — pe cei mai mulți dintre noi asta i-a speriat.

Am mers aşadar, ca nişte rațe în bătaia tirului, pe mijlocul stradelei ducând spre bulevardul Libertății şi

rezultatele nu au întârziat să apară: de undeva, din față, s-au auzit câteva focuri înfundate de armă, câțiva dintre noi au căzut, iar ceilalți s-au împrăştiat ca potârnichile care încotro, la adăpostul blocurilor din jur.

— Laşilor, a strigat în urma lor Ted şi a rămas ferm lângă cei trei oameni căzuți, încercând să-i ajute.

Treaba asta se vede că a înfuriat pe cineva foarte tare, pentru că tot dinspre bulevardul Libertății a venit vâjâind un proiectil reactiv care-a lovit în plin căruciorul de invalid al lui Ted, rezolvându-i — cu schijele lui — şi pe cei trei răniți. Bietul Ted, mi-am spus în gând: a scăpat de talibani şi-acum a sfârşit ucis de ai lui! Medaliile şi uniforma nu i-au folosit la nimic sau poate că ne-au lămurit pe noi, definitiv, cu cine avem de-a face. Am oprit aşadar cu mine doar doi tineri care îmi păreau mai de nădejde, plus o fată care ştiam că jucase handbal şi avea o ținută mai atletică, iar pe restul i-am trimis acasă, spre uşurarea lor ascunsă.

Celor trei rămaşi le-am ținut un scurt instructaj, fragmente pe care mi le mai aminteam şi eu despre lupta de gherilă. În principiu, trebuiau să se țină după mine şi să mă imite în tot ce fac. Chiar când să pornim, a pârâit micul radiotelefon pe care-l aveam în buzunar:

— Pe bulevardul Libertății au adus tancuri, iar pe blocurile de lângă obiectiv au postat lunetişti!

Telefoanele mobile erau blocate, dar trimisesem cu o seară înainte pe cineva într-un apartament din apropiere de țintă, cu un radiotelefon de jucărie care — după cât se vedea — îşi făcea foarte bine treaba.

Folosind terenul şi ascunzându-ne după rondurile cu flori, am început să înaintăm. Din când în când, ne opream atât pentru a ne orienta cât şi pentru a ne trage

sufletul. Cei trei tineri nu păreau să aibă aşa mare nevoie de refacere, dar în cazul meu simțeam acut cei patruzeci de ani tocmai împliniți, cât şi lipsa de antrenament din ultimul timp. Ne-a luat mai bine de o oră să ajungem la capătul bulevardului Libertății. O pâclă de un portocaliu-roşcat murdar se târa de-a lungul ei. Dacă am fi luat-o de-a dreptul, nu am mai fi văzut aproape nimic şi am fi căzut victime sigure lunetiştilor care precis erau dotați cu dispozitive cu infraroşii.

Am scos harta şi, ascunşi după câteva containere de gunoi, am studiat-o. Toate căile ne erau în mod clar blocate, aşa că dacă am mai fi înaintat ne-am fi sacrificat pur şi simplu degeaba. Unul dintre băieți a scos o hârtie veche de ozalid, pe care se vedeau câteva linii albastre aproape şterse:

— Unchiul meu mi-a dat asta, înainte să plecăm; pe vremuri a lucrat la construirea tunelurilor de canalizare…

Imediat lângă containerele de gunoi, se afla un capac rotund de canalizare care dădea într-un tunel ce ne-ar fi dus până la vreo treizeci de metri de țintă. Era cam un kilometru de mers printr-un tunel în cea mai mare parte larg de abia un metru şi ceva, dacă indicațiile de pe vechiul plan erau adevărate. Poate chiar mai mult, în unele porțiuni, dar pentru asta ne trebuiau lanterne şi numai la aşa ceva nu ne gândiserăm, când am plecat de-acasă.

De data asta, se pare că fata urma să ne scoată din încurcătură, pentru că după ce se lovi cu mâna pe frunte, spuse doar atât:

— Aşteptați aici câteva minute! Se furişă până la intrarea celui mai apropiat bloc, de unde reveni cam într-un sfert de oră, cu patru lanterne şi câteva baterii de rezervă.

Unul dintre băieți întrebă:

— Şi dacă cei de la care ai cerut lanternele or să dea telefon?

— Nu vor da, spuse fata simplu. Sunt ca noi, dar le este frică. Dacă erau ca ei, acum erau afară să ne vâneze.

A trebuit să ne înclinăm în fața logicii ei şi am coborât în tunel, trăgând atenți capacul în urma noastră. Prima porțiune avea chiar mai puțin de un metru înălțime aşa că a trebuit să mergem târâş. Norocul nostru că tunelul era uscat, ca şi cum n-ar fi fost folosit de multă vreme. După nici o sută de metri, am ajuns la o bifurcație şi, privind pe hartă, am văzut că tunelul care pornea pe sub bulevardul Libertății era destul de înalt încât puteam merge în picioare. Deasupra noastră se auzeau paşi apăsați, scrâşnet de şenile şi din când în când împuşcături.

— Ar trebui să-i spună bulevardul Războiului, nu bulevardul Libertății! spuse primul dintre băieți, apoi se opri brusc şi privi fix înainte.

La lumina lanternei, se zărea o ceață portocalie din care ieşeau o mulțime de şobolani apropiindu-se cu paşi mărunți.

— Crezi că au dresat şobolani să atace oponenții? întrebă fata, cu glas stins.

— Poate nu a fost nevoie, pentru că cine se aseamănă se adună, spuse încrâncenat al doilea băiat şi smulse din peretele tunelului o bucată zdravănă de lemn.

Celălalt făcu la fel, apoi ne arătă o nişă:

— Intraţi acolo şi noi vom încerca să-i atragem în tunelul celălalt. După ce trecem, aşteptaţi vreo zece minute, apoi puteţi pleca mai departe…Am intrat în nişă, am tras uşa după noi şi am stins lanternele, ca să nu atragem atenţia. Curând, am auzit zgomote de luptă afară: sunete înfundate, când cei doi tineri loveau în plin câte un şobolan, şi înjurături, când îi ratau. Din când în când şi câte un ţipăt, când erau muşcaţi, dar în general se părea că ucideau destul de mulţi dintre ei şi în curând zgomotul bătăliei se mută dincolo de bifurcaţie.

Am ieşit şi noi după un timp, apoi am început să înaintăm pe furiş spre capătul străzii Libertăţii de unde se auzeau în continuare zgomote de război în toată regula şi din când în când ţipete. Am pierdut la un moment dat noţiunea timpului, ba chiar am avut impresia că ne târâm de ore întregi prin canalele bulevardului Libertăţii. Într-un târziu, m-am convins că ne-am rătăcit, aşa că a trebuit să risc să arunc o privire afară ridicând cu câţiva centimetri un capac de canal. Am privit lung, ca să mă dumiresc, apoi m-am lăsat încet înapoi.

— Mai sunt numai douăzeci de minute până la închidere, suspină fata, şi noi suntem atât de departe…

Am desfăcut harta şi am luminat-o cu lanterna, apoi i-am arătat şi ei:

— Uite, pe-aici, o scurtătură prin care am putea ajunge în numai câteva minute. Are doar treizeci de metri lungime, dar din păcate are un diametru de numai şaizeci de centimetri…

— Eu o să mă descurc, a spus ea zâmbind. Nu ştiu dumneavoastră ce-o să faceţi!

— Nu mă las eu întrecut de o fată, am spus curajos dar imediat am înghițit în sec, văzând-o cum se strecoară cu agilitate în canalul îngust.

M-am ținut după ea cât de repede am putut şi m-am prefăcut că nu văd mâna pe care mi-a întins-o drept ajutor, după ce-am ajuns la capăt. M-am rostogolit alături de ea în canalul principal şi am răsuflat adânc de câteva ori, apoi am reperat capacul de canalizare şi l-am ridicat puțin: la nici patruzeci de metri, se putea vedea intrarea larg deschisă, dar care era atât de bine păzită că nu aveam nici o şansă să trecem dincolo de ea.

— Ce facem? întrebă fata, după ce privi lung pe sub capac. Mai sunt numai zece minute.

Am privit-o îndelung, până a început să roşească. Era o fată într-adevăr bine făcută şi, înainte de-a apuca să întrebe ceva, i-am spus să se dezbrace.

— Mie chiar îmi place de dumneavoastră şi poate că nu aş zice nu, în condiții normale, dar acum chiar nu este momentul!

— Nu m-ai înțeles, am zâmbit eu obosit. Va trebui să te dezbraci, slipul poți să-l păstrezi pe tine, apoi să ieşi prima. Va trebui să joci puțin teatru şi să atragi atenția celor de la poartă, până voi reuşi eu să trec printre ei…

O sclipire i-a trecut prin ochi şi în numai câteva clipe a rămas în slip, apoi s-a strecurat afară, prin gura de canal. La început, n-a remarcat-o nimeni şi am admirat-o pentru faptul că — deşi păşea maiestuoasă ca o regină — nu mergea drept spre intrare, ci puțin oblic, spre stânga, astfel că atunci când a fost oprită în cele din urmă, intrarea rămăsese cu totul liberă.

Am respirat de câteva ori adânc, încercând să capăt puteri, apoi, după ce-am ieşit cât mai încet posibil, am luat-o la goană cât mă ţineau picioarele.

Până când şi-au desprins ei cu greu ochii de pe sânii planturoşi ai fetei, deja intrasem. Deasupra uşii, pe o pancartă mică şi albastră, scria cu litere negre: „SECŢIA DE VOTARE NR. 182” — iar ceasul atârnat alături arăta că mai erau încă şase minute lungi cât o eternitate.

Un jandarm, prea uluit ca să mai spună ceva, m-a salutat şi mi-a deschis uşa. În faţa mea se vedea un coridor lung; respirând greu, am pornit de-a lungul lui cât am putut de repede. Din sala unde se afla secţia de votare au scos capul o mulţime de oameni, probabil membri ai comisei electorale care păreau că încearcă să mă încurajeze din priviri. Ţinându-mă pe ultimii metri de ziduri, am reuşit să întru în sală cu trei minute înainte de ora închiderii, apoi:

AM VOTAT!

Cu ultimele puteri, am băut puţina apă pe care mi-a oferit-o cineva din comisie, după aceea, tremurând tot, am ieşit din clădire. Afară se auzeau tancurile plecând de pe bulevardul Libertăţii, ceaţa portocalie se ridica şi ea, iar eu am pornit spre casă după ce am recuperat-o pe vecina mea handbalista, căreia cineva îi dăduse un veston şi o pereche de pantaloni ca să se acopere. Am mers încet pe bulevardul Libertăţii, sprijinindu-mă de umerii ei: eram extenuat cum niciodată, în confruntările cu insurgenţii din Irak, nu fusesem. Echipele de curăţenie înlăturau în grabă cadavrele şi petele de sânge de pe bulevard. Prin geamurile deschise, se auzeau

televizoarele date la maxim, anunţând victoria, aşa că ne-am oprit la o cafenea să bem o cafea şi să ascultăm.

„Cel de al treisprezecelea referendum pentru demiterea preşedintelui, referendum care a fost impus ţării de duşmanii democraţiei, a fost câştigat din nou de iubitul nostru conducător. Toată ţara, într-un cuget, a boicotat oripilată această farsă impusă de forţe străine poporului şi de un Parlament trădător, aflat sub influenţa agenturilor străine. Un singur, reţineţi vă rog, un singur cetăţean cu drept de vot din toată ţara a votat pentru demiterea preşedintelui. Ceilalţi, prin boicotarea acestui simulacru de referendum, şi-au demonstrat încă o dată adeziunea totală faţă de cel mai iubit fiu al poporului.”

Am băut cafeaua care mi s-a părut extrem de amară şi am plecat spre casă, unde am fost primit ca un erou. După ce mica petrecere în cinstea succesului meu, ţinută în casa scării, s-a încheiat, de mine s-a apropiat mohorât preşedintele de asociaţie care, cu gesturi ezitante, mi-a dat un plic. L-am desfăcut şi am găsit binecunoscuta citaţie:

„Numele, prenumele, este chemat în dosarul penal nr…., în calitatea de făptuitor în cauza privind prezenţa la vot…”

Bătrânul profesor citea peste umărul meu. Mă aşteptam să vină cu vreun nou citat, dar în loc de asta el spuse numai atât:

— Dumneata nu eşti făptuitor, dragul meu. Eşti un Făuritor… Făuritor de Vise, pentru noi toţi şi pentru toată ţara. Câtă vreme ai să continui să exişti, ei n-au ce să ne facă. Iar când n-ai să mai fii dumneata, va apărea

altul… Şi altul… Şi altul… Căci nu vom ceda niciodată! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

A dat din cap, sfătos, şi s-a îndreptat cu paşi mărunți spre garsoniera lui sărăcăcioasă, plină de praf şi de cărți îngălbenite. L-am urmărit îndelung cu privirea şi, nu ştiu de ce, m-am simțit dintr-odată cel mai puternic om de pe Pământ…

CUPRINS

Sergiu Someșan
Făuritorul de vise
Aproape îngeri
proză fantastică
Apocalipsa după Ceaușescu